ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM.

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIↃIↃCCXC

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τουν-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.) Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν, εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περιέργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Παταρῶν ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθένους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὕπεστι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλονίῳ τῷ προειρημένῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσαποσπάστως ἔσχηκε τούτου, τερατείαις τε συγχαίρων, καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientib. ex C.

5 Σταθμὸς) Μονή. V.

I C A R O M E N I P P U S

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. IGITUR ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam uſque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῆ πως ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λʹ. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρʹ. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρʹ. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζʹ. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ηʹ. ἄλλοι δὲ ζʹ. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λʹ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξʹ. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χʹ. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *Solan.*)

9 Ὑποξενίζοντος) Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G.

ibid. Τῆς ἔναγχος) Τῆς χθεσινῆς. G.

ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum coelum, & arcem Iovis arduam .... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quaſdam & paraſangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ 'γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρ- 2
τίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὁλοκλήρους. V.
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.
13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum.

Sod. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Iove tibi adſum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demiſſus e coelo adeſt?

Men. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Iove advenio hodie, rebus auditis viſiſque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipſo nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus ſum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

ΜΕΝ. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ) Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.

11 Προσφερὲς) Ὅμοιον. V.

12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμενον. V.

natus ipſe & terreſtris qui ſim, fidem negare poſſim viro ſupra nubes elato, &, ut ſecundum Homerum dicam, coelicolarum uni? Sed illud mihi dic, ſi videtur, qua ratione ſurſum ſublatus ſis, & unde copia tibi tantarum ſcalarum obtigerit? Quantum enim ad ſpeciem, non valde ſimilis illi Phrygi es, ut etiam coniicere poſſimus, te quoque ad pincernae forte officium in ſublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, ſi remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae ſimilis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad aſcenſum neque ſcalis fuit, neque ut amaſius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam ſupra ipſum Daedalum eſt, quod narras, ſi quidem praeter cetera, nobis non ſentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μή καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γάρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος) Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec *procul* a ſcopo conieciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipſe quoque machinatus ſum.

Sod. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, δίειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

4 ΜΕΝ. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῄς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robuſtis illis: horum alis abſciſſis... ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar.

Sod. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum exſpectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐθ᾽ ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ᾽ ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῤῥιμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόῤῥητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαΐξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
οῦν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11. Διαΐξασα) Ὁρμήσασα. V. 13. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἄδηλα. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperv estigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινὲς) Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.

8 Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε) Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

10 Ἐδέησαν) Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν αὑτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὑτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾷν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξῄεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν. V. 9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quiſque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iiſdem rebus ſenſerunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas uſque, accurate

εἴσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν
7 ἐπιμετροῦντες. Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ
8 ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἑξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγνωμον) Ἀνόητον. G. 11 Μύδρον μὲν) Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

nossent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατεσκεύαζε. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσειας) Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη. V.

14 Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε) Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιοῦντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυ-

vem *te rogo*, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generationis & interitus expers eſſe videtur; alii vero opificem illius & modum conſtructionis dicere auſi ſunt, quos vel maxime admiratus ſum, qui Deum quidem aliquem artificem huius univerſi conſtituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi conſiſtens, fabricatus ſit omnia: cum tamen ante exortum huius univerſi neque tempus, neque locum cogitare poſſimus.

Sod. Audaces ſane quoſdam & praeſtigiatores homines narras.

Men. Quid vero ſi audias illos, cariſſime, de ideis & incorporeis quae diſputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ
αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι,
τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλ-
λὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαί-
νοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγί-
γνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνήρ, πόλεμον τῶν
9 ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί
χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ
δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο.
καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες,
ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ
ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ'
ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαι-
νον, καὶ διελόμενοι, τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-

ρούσης τὸ ἤδη πρὸς παῦλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 Ἕτερος) Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μ[illegible] ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. *C.*)

ſermones? Nam haec rurſus vehemens illis pugna eſt, aliis fine quodam totum hoc circumſcribentibus, aliis autem infinitum hoc eſſe putantibus. Verum etiam, multos quosdam eſſe mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno diſputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerſorum eſſe, ſentiebat. De Diis enim quid opus etiam eſt dicere? ubi quibuſdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anſeres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, &, diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

2 Ἔτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. eſt μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, ſolem, & aſtra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573, in Fragm. Menandri. *Solan.*

ibid. Εἶτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγηρακότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεσέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φ[illegible]τιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. V.

bant, aliis ſecundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum noſtrarum non omnibus videbantur Dii: ſed erant quidam, qui omni illos cura ſolverent, uti nos ſolemus ſeniores liberare miniſteriis. Nulla enim in re non comicis ſatellitiis ſimiles illos introducunt. Alii, haec omnia ſupergreſſi, nec eſſe omnino Deos credebant, ſed, ſine domino, ſine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτός ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὗπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἕτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διΐ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ 11
ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβάς τινας) Κρατήματα. V.
15 Ὑμηττοῦ) Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. V.
16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.
ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolassem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη δ᾽ οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ᾽ αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἠσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ᾽ αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν· μετ᾽ ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς) Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ᾽ ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατὸν ἦν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτουμένου. V.

13 Τῶν ἱπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, uſque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico aſſumto, quam poterat fieri leviſſimo, ceterum recta verſus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam iam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſenſi, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, iam Myſorum, paulo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12
πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεῖτο· ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ᾠκοδόμηται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum exſpecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint.

Men. Recte iſtuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & univerſam eorum, quae in terra ſunt, poſitionem conſidera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego ſubito deſpiciens multum dubitarem, ubi eſſent tanti montes, & ingens adeo mare. Et niſi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ᾽ ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ᾽ ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν᾽ ᾖ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἕρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loſſum vidiſſem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugiſſet. Iam vero illa excelſa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram eſſe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero ſemel viſum intentum fixiſſem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, ſed ipſi diſtincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui cauſas agerent, tum mulierculae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia ſunt, quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interiecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſ-

ᾠήθης ὁρᾷν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾷν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα ᾠήθην ὁρᾷν. ὁ δὲ, Θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

1 Καθάπερ Λυγκεὺς) Ὁ Λυγκεὺς οὗτος λέγεται οὕτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

11 Σποδοῦ πλέως) Ἀνάπλεως. V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menippe*,

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν Φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾷν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κἀπειδὰν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· κἀν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὃς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ διὰ πυρός. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλαδή. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημᾷν) Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me deiecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,* inquit, *non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μᾶν. οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ᾽ ὅς, ἐμοῦ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ᾽, ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ᾽ ὅς, ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ᾽ ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ᾽ ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ᾽ ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος· ἀλλ᾽ ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοὶ, ἦδ᾽ ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοὶ) Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι τὸν ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipſe iam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc eſt? neque enim novi*, inquam. *An neſcis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune eſt? Quod*, inquit, *multum viſus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila: adeo ut ſola contra ſolem obtueatur: & ob id ipſum eſt rex & vera germanaque aquila, ſi nihil nictans radios intueatur. Aiunt iſta*, inquam. *Et iam poenitet me, quod, huc cum eſcenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi impoſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuriis iſtis & abdicatis. Quin penes te eſt*, inquit, *ſtatim alterum oculum habere regium. Si enim volueris ſurgens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. ἅλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο. Κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύ-

19 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν) Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα) Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam, *& si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coëuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μη-
τρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον.
ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην·
Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
Φορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
ὀΦρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
ἦν ὁρᾷν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρ-
πάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
προδιδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
σχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκῃ) Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Διατεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾷν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, & Antigonum stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo venenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, periuros, metuentes, proditos a familiarissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι παρεσχῆσθαι.

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

5 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορνείῳ. V.
11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.
14 Ἔνεργον ἦν) Δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse, quam in hodiernis Codd. *Solan.*)
16 Εἰλαπίναι) Εὐωχίαι, ἄριστοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa.* Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πῖναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
μι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ
ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
ὁποῖός τίς ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολ-
λοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον οὕτως ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitissima. *G.*)

11 Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος) Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

12 Παραστησάμενος) Παρίστασαι, καταδουλοῖς· ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἑλὼν, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συστήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero tranſirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iſte cinnus viſus ſit. Velut ſi quis, ſaltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ᾽ ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, κὰκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ᾽ ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V. 9 Ἀπῳδὰ) Ἔξω τῆς ᾠδῆς. V.

relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρῷ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μά- 18
λιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾷν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδίον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνοσουρίαν) Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὠμός. φακῆ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. V.

ſcilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoaè, aut Acharnis iugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

19 ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς,

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V. 14 Θέει φέρων) Τρέχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis ſpectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipſi viri quanti ſuperne videbantur?

Men. Puto iam ſaepe te formicarum forum vidiſſe, diſcurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rurſus in oppidum: atque alia ſtercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Veriſimile autem eſt, eſſe apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quoſdam, & demagogos, & ſenatores, & muſicos, & philoſophos. Verum

καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὔπω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, φησιν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ.

1 Ταῖς μυρμηκιαῖς) Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

9 Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς) Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται βαστάσαι τι. V.

ipſa cum ſuis viris oppida formicetis maxime ſimilia ſunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Theſſalorum fabulas conſidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo ſatis omnia viſa mihi pariter ac deriſa eſſent, concuſſo corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divûm.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris*, inquam: *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-*

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί μοι, ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.
21 Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

sumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere

μαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν᾽ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῒ, καὶ προσθεῖναι δ᾽ ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον) Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμέως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἵνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium transfigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet iſtuc, inquam, & ſimul ardua via coelum verſus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi eſſe, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſollicitudinis expertes: inſpe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἑξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξηχηθείς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρνήσαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

rata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos. Iuppiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a maieſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum uſque omnia.

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ᾽ οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλο · μεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέ-

3 Ὑπανεὶς) Ὑποχαλάσας. V. *ibid.* Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voss.* in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλτου) Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δέ γε ἀλληγορία. αὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημω--. V.

Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποῤῥεούσης· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο· hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαντες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas,* inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum coeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* causa assidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
ρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν
ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
δώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν μετά τινος στυγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διῒ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν, πλεῖον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. G. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὼν) Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſam intermitterent Athenienſes tot annis Iovialia?* &, *Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent?* &, *Utrum comprehenſi eſſent, qui Dodonaeum templum ſpoliaverant?* De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe*, *de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine*, *aliud*, *quam religioſiſſimum illud*, *regem te eſſe omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit.

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ᾽ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσα) Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Piſa urbs Elidis Peloponneſi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. *G.*

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. V.

Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipſis viderer, & medicus, & ego eſſem in univerſum omnia : compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus, prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit, Pergami autem ſanandi Aeſculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt : mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interiectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-*

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ηὔχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

deas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Iuppiter, remoto operculo precantibus ſe dabat. Orabant vero undique terrarum diverſa & varia. Ego enim ipſe quoque capite admoto preces ſimul audiebam. Erant vero eiuſmodi: *Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi naſcantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres ſim uxoris! utinam lateam, dum ſtruo fratri inſidias! contingat mihi cauſam vincere, coronari Olympia!* Navigantium vero unus Boream adſpirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, ſolem

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἀλλ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε.

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἔπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus ſingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuit illud.

Iuſtas etenim preces ſurſum admiſſas per feneſtellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorſum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hoſtias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum uſu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam tranſiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διῒ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῷ διῳκημένων, ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis uniuscuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mercurius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βωμολόχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28
Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ᾽ ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

2 Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ μεθύων. V.

8 Κατέδραθον) (Lege κατέδαρθον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pi-*

γὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳ-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V. 11 Ἐοικότες) Γρα. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, circumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico*

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη ἂν,

16 Ἢν ἔρῃ) Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, *tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
32 μέν ἐστιν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-

5 Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γενόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiant, inspici. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-*

θεν ἕξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33
τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

11 Τὴν ἐκεχειρίαν) Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Eſt autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι· praeſentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec iam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Iuppiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam neſas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & iam imperavi iuſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀετοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν; G.

4 Ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

De Menippo autem, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, Sodalis, *allata* e coelo, omnia. Abeo iam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ
Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων 1
παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

BIS ACCUSATUS
SEU TRIBUNALIA.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. DISPEREANT vero, quotquot philoſophorum apud ſolos felicitatem eſſe Deos contendunt. Si enim ſciant, quot hominum cauſa ſubeamus moleſtias; non ſane nectaris aut ambroſiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impoſtori, beatos vocanti nos, & coeleſtia enarranti, qui neque videre, quae in terra ſunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ᾽ ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem ſcalpere. *G.*

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλινὸν ἀποῤῥίψαντες. V.

cto per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri ſcalpendae, quod aiunt, ſufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excuſſis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurſus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt, quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & iam quidem Delphis eſſe cogitur, paulo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum tranſit, tum curriculo rurſus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum, quocunque illum Antiſtita, ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe iubeat, impigrum oportet con-

τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ γὰρ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πεῖρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2
τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

ſeſtim praeſto eſſe, conſuentem oracula, niſi velit perire ſibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipſi artis tentandae cauſa inſidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit, & ex alienis calamitatibus ſuos haurit dolores. Quid vero ſi ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia, quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot iniucunda ſuſtineo, quot negotia habeo, inter tot curas diſtractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς· ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐταῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἅπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

9 Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipſa Deorum opera inſpicere neceſſe ſit, quotquot imperii noſtri aliquam partem nobiſcum adminiſtrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde ſexcenta alia per me peragenda, quae vix aſſequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad ſummam adminiſtrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipſe diſpenſavi atque ordinavi, quietus ſum & particularibus curis liber: verum facere quidem iſta me oportet, ſed eodem tempore uſque quaque reſpicere ad omnia, ut illum in Nemea paſtorem; ad fures, ad peierantes, ad ſacrificantes, ſi quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laborioſiſſimum eſt, eodem tempore adeſſe Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum hoc, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ᾽ ἐόντας. Et mox, ἔνθ᾽ ὅγε τέρπετο δαιτί· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si quia enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *In-*

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.
3 Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς Φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ᾽ ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ᾽ εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 Ἑώλους δίκας) Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

ibid. Ὑπ᾽ εὐρῶτος) Σήψεως. V.

8 Καὶ μάλιστα ὁπόσαι) Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερημέρους) Παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. V.

tra animum curas; ac per praecordia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot caussarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Κἀυτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. 4

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστι κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι

16 Ἐξεῖναι ἐφέντων) Ἔκκλητον δεδωκότων. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicunque detulere causas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi*

ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἄνωθεν. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

14 Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔῤῥεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἁπανταχῆ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ

didiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Iniuſtitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpuſque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ κἂν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ᾽ ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίττονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαί με) Ἰδιοποιεῖσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

gat, quam oculus quocunque reſpiciens non incidat in philoſophum.

Iuſt. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Aiunt vero etiam, pleroſque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniuſtitiam hoſpitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *cauſae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iuſtitia, recta Sunium verſus, paulum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ᾽ ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοίο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται, καὶ εἰ δυνατή μοι παρ᾽ αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

1 Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

4 Σκείρωνες) De his conſule Scholia ad *Iovem Tragoedum* (Vol. VI, pag. 249.) *G.*

ibid. Βουσιρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Iov. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hiſt.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. *Reitz.*

videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam ſimilis eſt ſeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes, ſicunde ad illos rurſus devoles.

Iuſt. Tu enimvero, Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane poteſt: iniuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus il-

ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Δευσοποιὸν) Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῂς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόου) Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ περιωπή. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὄρος Ἀρκαδίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὐ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris, concionem prospiciens, exspectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπήλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ΄. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pelaſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iuſtitia.

Merc. Et . . .

Iuſt. Tu quoque *ſalve*, Pan, canendi & ſaltandi inter Satyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iuſt. Demiſit me, Pan, ad ſortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πόλεμον. λέγεται γὰρ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo, quam ſperaveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plauſu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem riſus illorum & iocus.

Iuſt. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti ſunt a philoſophis?

Pan. Quos mihi narras philoſophos? numquid illos demiſſo vultu, triſtes, ſimul multos, illos mento tenus mihi ſimiles, loquaces illos?

Iuſt. Sane.

Pan. Quid dicant, neſcio, nec ſapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γάρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ᾽ ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ᾽ ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὄρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. V.

2 Ἀστικὰ) Πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc ſatis recte. *Solan.*

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & comtula iſta dicta atque urbana non didici, Iuſtitia: unde enim in Arcadia Sophiſta aut Philoſophus? ad obliquam arundinem uſque, & fiſtulam ego ſapiens: ceterum caprarum paſtor, & ſaltator, &, ſi opus ſit, pugnax. Verum audio tamen illos ſemper clamantes, & virtutem quandam, & ſpecies, & naturam, & expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium uſque modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύτ- 12
τειν ἔδοξε;

5 Τεθήπασι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Iust. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεὼς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἤν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος·

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque caussas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque caussae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua caussa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.*

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & sortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. 13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἅλις ἔχοιμι) Ἀντὶ τοῦ ἅλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

ro, diſcedens in ſpeluncam, fiſtula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari ſoleo Echonem. Auditionum vero & iudicialium orationum ſatis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iuſtitia, advocemus.

Iuſt. Bene mones. Denſi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, veſparumque inſtar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, ſceleſte.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te feciſſe horribilia.

Alius. Mihi prius ſortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iuſt. Scin', quid agamus, Mercuri? Cauſas alias differe-

δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτική. V.

mus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iuſt. Sortire ſeptem *iudices.*

Merc. *Porticus* [Stoa] *contra Voluptatem, iniuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.*

Iuſt. Quinque ſufficiunt.

Merc. *De Ariſtippo Voluptas contra Virtutem.*

Iuſt. Quinque & his litem iudicanto.

Merc. *Menſaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iuſt. Tres ſolos ſortire.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deſerti ordinis.*

Iuſt. Novem iudicent.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἶ αὐτὸς, κακόδαιμον Λουκιανέ. V.
11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce: satis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro*: *Dialogus eidem, contumeliae.*

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impediet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη: τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν.

Iuſt. En tranſmontanas iam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas;* quas trans Euphratem iudicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eoſdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Iuſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas iudicum.

Iuſt. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non poſſum, ait, cauſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem ſto, ut vides.

Iuſt. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſa dirumpere ſe parati.

Merc. Sed nemo temere volet cauſam Ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iuſt. Quid?

Merc. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet.

Iuſt. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſam, quando tibi facile eſt.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λήρων, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω.

ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quaſdam voculas, miſeraſque, & multae ſollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo effloreſcebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nonnunquam & ſitiens ad mediam uſque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταὶ, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰ-
κέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκ-
δοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο,
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Iust. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla iſtam iniuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipſi frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum, comiſſationibus & meretricibus deditìcium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro ſe dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam ſobrius, comiſſatum veniens ad quoſcunque,

ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ᾽ ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῄρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ᾐσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ᾽ αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ηὐτομόλησε παρ᾽ ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ᾽ ἑκὼν

contumelia maiorum ſuorum, & totius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad me cum veniſſet; equidem, ut facere ſoleo, apertis ianuis ad ſodalium quoſdam praeſentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adſtans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore noſtram diſputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrietatem ab illa diſputatione rediit, abſtulitque coronas, & tacere iuſſit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo ſomno expergefactus, tum ſe, quomodo affectus eſſet, inſpexit, tum vitam condemnavit ſuperiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubeſceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
στητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere, neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrûm esse illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἥν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare caufam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infufa iam eft aqua. Tu iam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam fpeciofam contra adverfariam mihi dicendum fit, quin veftrûm etiam plerofque video coniectis in iftam oculis ei arridere, me autem defpicere, quod in cute fum tonfa, virili vultu, & triftis atque fevera videor. Tamen fi volueritis audire me dicentem, confido, multo me iuftiora prae ifta dicturam. Nimirum hoc ipfum etiam praefens crimen eft, quod meretrix ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionyfium, deceptum ad fe traduxit: quamque ante vos modo caufam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praefenti caufae gemina eft. Difpicite enim nunc, utrum porcorum inftar humum fpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττουσα. V.
8 Ἀφηνιάσαι) Φυγεῖν. V.
11 Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέχρουσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat; liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dîs quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista sumferitis. Audivi equidem, neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ὑμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεὺς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

cat. Verum illud certe iſtam interrogate, quales putet futuros fuiſſe Herculem & veſtrum Theſeum, ſi, voluptatis caſtra ſecuti, fugiſſent labores. Nihil enim impediebat, quo minus iniuſtitiae plena eſſet terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi reſpondere, celerrime, quam nihil ſit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religioſe iam ite in ſuffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inſpicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Tranſi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibuſdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεὶς, καὶ ἥν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιεστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit Voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus, evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibuſdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem, & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus; huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem deſperationi, idque cum velut ſup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλέου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὕπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἤ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμευσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστιν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος, καθὸ ἡ μέν ἐστι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δέ ἐστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιΐας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μέν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι ληπτά· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. V.

* Ὡς κακὸν ὁ πόν.) Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναί. τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. *Solan.*)

9 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυνέην) Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

νέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος) Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium :* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) *& multa alia. Deinde :* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam ; quaedam extra, sive circa corpus : quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus :* Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium : qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes : cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti; bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: reſpondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? noſti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere ſe diſſyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quieſcite. Ferent enim ſuffragia.

Port. Verum viceram, ſi peregiſſem interrogationes in tertia figura indemonſtrabilium.

Iuſt. Quis ſuperavit?

Merc. Omnibus *calculis* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. 23

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὔμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

25 Τὸ δεῖνα μέν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δεήσαν γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ᾐσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iuſt. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Ariſtippo Virtus & Luxuria. Ariſtippus autem ipſe quoque adſit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim eſt Ariſtippus, ut ſermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; ſed me, Luxuriam. Meus enim vir eſt, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iuſt. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque cauſa, uſque dum Iuppiter pronuntiet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις δικάσετε.

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύῤῥωνα κήρυττε.

13 Πέφευγεν) Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adsunto. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt caussam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ᾽ αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἴσαγε τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύῤῥων δὲ) Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις. V.

12 Ἕωλον:) Παλαιάν. V.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube causam Rhetorices. Vah, quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λους ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἶθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾷν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ τ'αυτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῆ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς

dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deaſque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praeſenti certamine tribuatur. Deinde, quod iuſtiſſimum eſt, eam vobis mentem dare Deos, ut adverſarium tacere iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accuſationem peragere patiamini. Non idem autem mihi ſentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, reſpicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam ſimillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, proſpiciendum ſit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accuſatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾷν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ 27

3 Κάνδυν ἐνδεδυκότα) Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, iſtum admodum adoleſcentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Aſſyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid ſe faceret dubium, aſſumſi, atque inſtitui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis reſpicere, (tum nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, & honeſti, & claris maioribus, ingrato me iſti deſponſavi; pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam, multas admirabileſque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui; ſed ubicunque

πανταχοῦ ἑπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
28 παρ᾽ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γεν.) Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἠσκεῖτο ὑπήνη. V.

16 Τὸ ἄμετρον) Ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. *Solan.*

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniorem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ
Φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
βίζων· ἀφ᾽ ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ μακρὰ
ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἢ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λόγων, καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαῤῥησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ᾽ αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς [εἴ] ποτε ἀστεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴπου βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις) Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, & legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipſo tempore, cum ſolam me admirantur homines, & ſuam videri antiſtitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulſantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iſte autem ne ſic quidem ad me convertitur, ſed ad amaſium ſuum reſpicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum ſe ab illo exſpectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, ſi mea ratione in cauſa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipſam gladium acuiſſe. Contra amaſium autem ſuum, Dialogum, cauſam ſic dicat, ſi potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντίδι- 30
κος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ,
ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπε-
δήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε
τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπο-
λιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
σατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου
ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κωμῳδικῆς διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δέ ἐστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniugium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους; ᾀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare ſe, & capillos meretricio more diſponere, & infucare faciem, & genas pingere: ſtatim ſuſpicabar aliquid, &, quo oculum ferret, obſervabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noſter ebriis amatoribus, ad illam comiſſatum euntibus, pulſantibuſque fores, quibuſdam etiam vi irrumpere ſine more modoque audentibus. At illa ridere, & his, quae fierent, delectari: ac ſaepe aut de tecto deſpicere, & audire aſpera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, laſcivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; ſed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae ſunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνα- 33
τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις
ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννων κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καί τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ Φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὁρᾶσθαι, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον

orationem nolim, ſed breviter more meo *agere*. Tamen ut in iudiciis fert conſuetudo, ſic accuſationem inſtituam, ignarus licet undique ſim talium & rudis. Et hoc mihi ſit apud vos exordium. Iniuriae autem & contumeliae, quibus ab iſto ſum affectus, hae fere ſunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dîs, ac natura, & univerſi circuitu diſputantem, ſublimem, ſupra nubes incedentem per aëra, ubi *magnus in coelo Iuppiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipſam iam abſidem volarem, & ſupra coeli terga pararem eſcendere, confractiſque alis, ad vulgi conſuetudinem detruſit, &, tragica illa modeſtaque

πεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. V.

14 Οὔτε πεζὸς) Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cynicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, διασυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo ſqualore purgatum, & ſubridere coactum, iucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re multam ipſi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ᾽ ἐγὼ οἶδ᾽ ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ᾽ ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem ſpinas, quae in illo ſunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum ſumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non ſubtilia iſta atque tenuia, aſſidens, minutim cum illo diſputo, Utrum immortalis ſit anima? &, Quot ſextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiſcibilis, & quae ſemper unius modi ſuique ſimilis erat, materiae in illam temperationem, in qua miſcebantur omnia, infuderit? &, Utrum Rhetorice civilitatis particulae ſimulacrum ſit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, neſcio quomodo, minutis id genus diſputatiunculis, ut illi, qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cuiuſvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀττικισμόν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον. οὐ γάρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφαι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam ceterarum rerum cauſa nihil, puto, mihi obiiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricam ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Iniuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiuſdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert calculum, nec deſierit optimis quibuſque invidere. Sed vos quidem diſcedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

Η ΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω- 1
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾷν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. QUID tandem igitur eſt, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac ſervi, artem unuſquiſque aliquam norunt, per quam & ſibi ſunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipſe iuveris, vel alii quidquam impertias?

Par. Quid ſibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Eſtne ars, quam tu forte noris? verbi cauſa Muſicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπακουομένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῆς παρέχειν ἄγνοιαν, ὁπηνίκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philoſophia enim tantundem abes, quantum abeſt pravitas.

Par. Equidem ſi fieri poſſet, longius etiam *abeſſe optem.* Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me eſſe, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didiciſti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; ſed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα οὕτως ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἴομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἥν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere: Quam vero *artem sciam*, alias audies.

Tych. Sed *moram* non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κᾆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, *at tu etiam* insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κᾀγὼ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῳ, ὅτε χρῄζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parafitica ars eft?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parafitus ergo?

Par. Egregie vero maledixifti.

Tych. Sed non erubefcis, cum Parafitum te vocas?

Par. Nequaquam: fed fi non ita me vocarem, erubefcerem.

Tych. Et, per Iovem, fi defignare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, ifque cupiat noffe; nempe dicemus, Parafitus?

Par. Multo magis *defignaveritis* iftuc dicentes, quam *fi* Phidiam *vocetis* ftatuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam fuo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi confideranti multus erupit rifus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μήν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματική, ἰατρική, παρασιτική.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἤ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars ſit, reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὑτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστι τέχνη, ὡς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὀρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet.*

Par. Omnino equidem *scio.*

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.*

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίη. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ᾽ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι) Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia;* hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐῤῥωμένης εἶναί σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἴει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὑτωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρί-

quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentiſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae, & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quiſquam conditione diſcedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipſe, artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur? idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae non ſit peritus, paratae coenae minus firmum*

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθένδε
ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλά-
κις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
λυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ
πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὂν, αὐδὲ ζῆν
γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ -- αὐτῆς ἐμποιεῖν -- τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιθῇς, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου σεσυλημέναι. Εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρακιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾷν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι᾽ ἧς δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere eſt Paraſitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, ſed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperaſnê te ſervatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis?

Tych. Sic eſt.

Par. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte ſervatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. V.

Par. Ars igitur eſt Paraſitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque inertia eſt Paraſitica, neque facultas, ſed corpus quoddam concinnatum e comprehenſionibus exercitatis, artem nempe eſſe, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex iſtis colligo. Verum illud *ſupereſt*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Paraſiticae.

Par. Recte tu illud poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Paraſitica eſt ars eſculentorum & poculentorum, atque propter iſta dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὔδαιμον

Tych. Pulcherrime definiiſſe mihi tuam artem videris. Sed illud diſpice, ne cum philoſophorum quibuſdam pugna tibi ſit de fine.

Par. Quin ſufficit, modo ſit idem finis felicitatis & Paraſiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Paraſiti vitam, beatam nempe & invidendam eſſe ſolam,

Non, inquit, *finis quiſquam iucundior exſtat,*
Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.
— — *Si menſa exſtructa ſit alte*
Pane ac carne, merumque cavis crateribus hauſtum
Circum omnes pincerna ferat, cyathiſque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſi-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus, maloſque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucundiorem finem.* Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae.* Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt; neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης. καὶ
Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρός τινας, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

5 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθείᾳ γάρ, οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἠξίωται. V.

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum conſequitur Paraſitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine ſolis, ac diſtantiis, de primis elementis, ac de Diis, ſintne an non ſint? qui de ipſo bonorum fine ſemper pugnat, & ab aliis diſſidet; ille non in humanis modo, ſed in mundanis etiam eſt moleſtiis. At

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦ-
τα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γα-
λήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει,
καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἴ-
12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει
τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐ-
πίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν
ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται,
ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε
παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι,
παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ,
οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀναγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicunque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus:* si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

κῃ· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φής;

ΤΥΧ. Κἀμοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, κἀμοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui ſuaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi ſic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa poſſidet, hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, diço autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum, qui ſua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς,
ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔ-
τε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκο-
νόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη,
καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
13 ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλούμενος. Ἀλλ'
ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, κἀκ τούτων καὶ τῶν
ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον,
καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πα-
σῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοι-
νῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης
ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς,
ἅπερ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν
τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ
ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν
διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη

Par. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario confliĉtatur, moleſtiarum a nulla interpellatus. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt, ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt, quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quoſdam de magiſtris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ
μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται,
μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας
μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς ἀπο-
διδράσκουσι. τί δὲ οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ
τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες
καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν
καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς,
λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ
δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέ-
γα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14
το ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπο-
λαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ
παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης
ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ
τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθ.) Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι᾽ ἔτους,
τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ᾽
ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
16 θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
θοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν
17 εὐφραινόμενον μανθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: *ut*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii pauco cibo & potu pauco utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
λαμβάνοντες. Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἡ ποιη-
τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
ται. Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20
οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτῃ
δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς
ἑτέρας.

liquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici: neque enim tibia canere licet ſine tibia, neque pſallere ſine lyra, neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea poſſit. Et, quod nec iniquum eſt, alias artes diſcimus mercede data; hanc accepta. Inſuper aliarum artium quidam ſunt magiſtri; Paraſiticae autem nullus: ſed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina ſorte contingit. Etiam illud mihi conſidera, quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exercere non poſſunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena ſumunt, iniuſte agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Paraſitus, ſumens aliena, ſolus non iniuſte agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia ſunt initia: Paraſiticae vero origo plane generoſa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Paraſiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, ſed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: ſed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & menſae, & artis huius myſteriorum. Ego ergo ſaepe audivi dicentes, Qualis autem hic ſit amicus, qui

πωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδροῦντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθή-
μενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς,
ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονηρός.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiſcum, ut qui putarent videlicet ſolum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum. Hanc vero maxime regiam eſſe artium, etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum moleſtia tantum & ſudore exercent, ſed, per Iovem, ſedentes atque ſtantes, nempe velut ſervi artium: at Paraſitus ſuam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod ſolus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; ſed ſine ſemine & aratro depaſcitur omnia? Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere ſuam, etſi malus ſit vel ſtultus: paraſitari autem nemo poteſt, qui vel ſtultus ſit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem oſtendis eſſe Paraſiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παρά-
σιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.
26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖ-
χθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης δια-
φέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις
παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως
καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν με-
γίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμο-
λόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν
φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀπο-
φαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι
τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν
ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυ-
27 σικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέ-
ρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον
κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.* Σχολῇ δῆλον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

que ipſe mihi velle videor Paraſitus fieri, pro eo, qui ſum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praeſtet *artibus*, oſtendiſſe mihi videor. Age vero etiam, quantum ſingulatim unaquaque ſit praeſtantior, conſideremus. Ac ſellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui deſtruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimiſque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes:* quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes:* ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes:* aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; ſimpliciterque aliam alius putat eſſe Philoſophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem ſententia iidem manent, neque ars illorum una eſſe videtur. Ex quibus nempe coniicere licet reliqua. Neque enim omnino artem eſſe dico, quam ne eſſe quidem certum ſit. Nam quid tandem? Arithmetica una eſt & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Perſas, quatuor ſunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philoſophias vero multas ac diverſas videmus; & neque principia omnium, neque fines conſentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ

29 Φιλοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἶπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπε διὰ συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, εἶδος, στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἕν. ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philoſophiam dicunt; ipſi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cuiuſdam *ancipitiſque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica?* Iam una quidem non eſt Philoſophia: infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.* Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

κειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλ- 30
λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ
ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἑτέ-
ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασί-
τοις τινὲς, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχον-
τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
ἐστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο,
καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις) Τὸ ἑξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στοϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *Solan.*

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur:* neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης· πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὕς τινας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμὲ, ὡς κατά τινος αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὕς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὕς τινας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγώ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἧκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere iussis Socratis disputationibus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ᾽ αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
34 δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἧκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipſum quotidie mitteret Dionyſius, ab eo qui diſcerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornaſſe artem videtur. At Plato ille veſter praeſtantiſſimus, venit & ipſe quidem hoc conſilio in Siciliam: cum vero paucis diebus paraſitatus Tyranno fuiſſet, illa paraſitatione, quod ſatis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regreſſus, ubi multo ſe labore ad eam rem paraverat, altero curſu denuo navigavit in Siciliam, coenatuſque paucos dies propter inſcitiam excidit: ſimiliſque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Ariſtoxenus Muſicus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδά- 37
σαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις
πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον
δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτική, πῶς
ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat, & esurientes: Parasitum vero non *inveniat;* aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ᾽ ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ᾽ ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicunque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς, (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον) Ἄπαγε, κατάρατε. οἰνοποσίᾳ καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορὼς καὶ κρεώδης ἐκκεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μέν τοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίσθαι καὶ κατεραστωνεύεσθαι τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης -- οὗτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ -- ἀλλ' αὐτός τε ἀ -- ὼν κατελάμβα -τ καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi ſunt, primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quoſdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridoſque, quaſi iam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* tranſgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſan-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλ-
μὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ᾽ οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γέ-
νοιτ᾽ ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
42 λῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παρα-
δείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε
ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω
τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρε-
τάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

guine repleto: non enim honeftum eft oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, fi pulchre moriatur? Sed quid opus eft conie&uris ifta effingere, cum ipfarum rerum habeamus exempla? Ut enim fimpliciter dicam, in bello, quicunque ufquam fuerunt Rhetores vel Philofophi, parum extra muros progredi non funt aufi; fi vero quis etiam coa&us in aciem prodiit, hunc aio ordinibus defertis refugiffe.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Ifocrates tantum abeft, ut in proelium progreffus unquam fit, ut neque in tribunal efcenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipfum fuppeditaffe. Quid porro? Nonne Demades, & Aefchines, & Philocrates prae metu, denuntiato

γελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προύδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐντειχίδιοι) Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſidentes, domi ſuae iam obſeſſi, ſententiolas quaſdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat;* progredi auſus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

3 Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ᾽ ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ᾽ εἰ 44
δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ᾽ ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκεῖθεν) Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ᾽ ἀριστεύων διετέλει. V.

Ariſtoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero auſus progredi in pugnam ſapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae ſe palaeſtram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius ſedentem cum adoleſcentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas obiicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, iſta iam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis inceſſere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, ſi videtur, age iam & tu, Paraſitus in bello qualem ſe praeſtet, dicito: & an omnino antiquorum quiſquam Paraſitus fuiſſe dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etſi aliarum omnium rerum rudis ſit: *nemo ergo eſt*, qui neſciat,

παρ᾽ αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ἅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέῤῥει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ᾽ ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα, καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cuius a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praeſtantiſſimus & iuſtiſſimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Aiaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe, ut caperetur Troia, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Iove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

Tych. Iſta quidem ipſe etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Paraſiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, verſuum illorum, quos ipſe Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλέον δέπα αἰεὶ
Ἕστηχ᾽, ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτῷ δι᾽ ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ᾽ οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — *Tibi pocula ſemper*
Plena ſtetere, velut mihi, ſi potare luberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibuſdam diebus vocarentur. Aiacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſa coenae regis adhibendum, Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὑτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι· τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai iam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Aiax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ᾽ οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ᾽ εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ᾽ ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ᾽, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*
Unusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:
Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους· τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum. Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοίδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ᾽ ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕῳ μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etſi ſtatim a lucis exortu pugnandum ſit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipſa belli metuenda ſuſpicans tremit; eo tempore hic noſter hilari vultu cibum capit, & poſt egreſſionem in primis ſtatim pugnam capeſſit: ſed qui illum alit, altero ſtat ordine poſt Paraſitum, quem ille, ut Teucrum Aiax, ſuo clypeo occultat, emiſſiſque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
50 πει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
51 πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φι-

6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνεία. V.

ſuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam ſe, ſervare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Paraſitus, non ſane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & ſicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium eſt iuxta iacens videre Philoſophi cadaver aridum, ſqualidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miſeros ſi videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones ſi iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli cauſa ſolviſſe? Tales quidem in bello ad Philoſophos & oratores *comparati* ſunt Paraſiti. In pace vero tantum mihi videtur Paraſitorum ars Philoſophiae praeſtare, quan-

λοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipſa pax bello. Ac primo, ſi vis, conſideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc ſibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaeſtras, & gymnaſia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Paraſitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, ſycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his ſolet. At palaeſtras & gymnaſia, & convivia perſequitur, & ornat ſolus ipſe. Quandoquidem quis in palaeſtra Philoſophus aut Rhetor exutus cum Paraſiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnaſio viſus, non dedecus potius loci eſt? Etiam in ſolitudine nemo horum ſubſiſtat

ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ᾽ ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ᾽ αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἁμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ᾽ ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ᾽ αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχήσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυήσεσθαι. G.

occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum, neque horridus aper percellit; sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas poterit? hicne tandem canens & dicteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo. Sed age, his relictis, ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas,

μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. V. (κιλυνδούμενοι. C.)

neque curae ipſi eſſe, quid homines ſentiant. Circa Rhetores autem ac Philoſophos invenias, non quoſdam, ſed omnes, a ſuperbia & gloria conteri, & non a gloria ſolum, ſed, quod turpius illo eſt, a pecunia. Ac Paraſitus quidem ad pecuniam ita affectus eſt, ut vix aliquis ſparſos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipſi videtur inter pecuniam atque ignem intereſſe. Verum enimvero Rhetores, &, quod indignius eſt, illi, qui philoſophari ſe dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati ſunt, ut e numero Philoſophorum, qui maxime iam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus ſit; alius mercedem argutiarum a diſcentibus exigat; alius pro ſuo convictu mercedem a rege & ipſe, nihil erubeſcens, poſcat. Propter hanc ſenex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβά-
53 νει. Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖταί γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipſum quoque nomen erubeſcit, mercedem eſſe nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa iſtos, ſed perturbationes etiam alias, triſtitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Paraſitus extra haec omnia eſt. Neque enim iraſcitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec eſt, cui iraſcatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triſte nihil quidquam efficit, ſed riſum potius. Sic exhilarat, quibuſcum verſatur, ipſe quidem triſtitia minime omnium afficitur; hanc ipſi commoditatem parante arte ſua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi ſunt, neque domus, neque ſervus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino triſtitia affici, qui illa habeat, neceſſe eſt, cum tamen ſoleant interire. Sed neque gloriae cupidus eſt, neque opum, neque formoſi cuiuſquam.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδείᾳ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. 54

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορίᾳ ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορίᾳ φρενῶν ἐστι φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τούς γέ τοι 55

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ
ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύ-
ρας δὲ μάλα ἐῤῥωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύ-
κτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ
δωματίου προστίθησιν· εἰκῆ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου
ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον
θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλο-
σόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα
ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-
56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς
ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλ-
λο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη
παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύ-
σας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμ-
βάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγα-
θὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasi-

ράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἑαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) Εὐτελοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποίσεται γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V. *ibid.* Καταπρησθέντας τὸ σῶμα) Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V. 2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης. *ibid.* Φυγόντας) Hoc verbum in edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *Solan.*

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exsilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ᾧγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίοντος) Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

publicum ſine Paraſito, mendicum videri. Et quemadmodum miles ſine armis eo contemtior, & veſtis ſine purpura, & ſine phaleris equus, ſic etiam dives ſine Paraſito, humilis homo viliſque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Paraſitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probrum illi eſt, ut tu ais, iſti paraſitari, nempe tanquam praeſtantiori viliorem; cum diviti hoc utile ſit, nutrire Paraſitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam ſecuritas multa ab huius ſatellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adſtantem videns: ſed neque veneno facile moriatur, Paraſitum qui habeat. Quis enim inſidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praeguſtante? Itaque dives non ornatur modo, ſed maximis etiam ex periculis a Paraſito liberatur. Adeo Pa-

φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ᾗ ἄριστα οἴει. φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *siteisthai?* nonne *edere?*

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐ-
τὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἕλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur conſtat, *paraſitari* nihil eſſe aliud?

Tych. Hoc ipſum enim eſt, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rurſus mihi reſponde: utrum tibi videtur praeſtare, & utrum propoſitis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare?*

Tych. Equidem *iuxta navigare.*

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere?*

Tych. *Iuxta currere.*

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare?*

Tych. *Iuxta equitare.*

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari?*

Tych. *Iuxta iaculari.*

Par. Nonne ergo ſimiliter etiam malis *iuxta edere*, cum allis, (hoc enim eſt paraſitari) quam *edere* ſimpliciter?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἕωος καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ
Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. ΤΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ 1
νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἢν ἰδοὺ ἀράμενος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

7 Καλινδούμενοι) Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ANACHARSIS
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo *de Gymnaſiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. ISTA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, (vidi enim) pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, neſcio quo inſtinctu, trudunt ſe invicem pronis capitibus, & frontibus arietum inſtar concurrunt. Et ubi ecce iſte alterum cruribus ſublatum proſtravit humi, ipſe deinde ſu-

ἔδαφος· εἶτ᾽ ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
2 ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν
3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere ſe illum non ſinit, contruditque deorſum in lutum. Tandem vero iam cruribus ſuis illius ventrem complexus, ſuoque cubitu gutturi illius ſubiecto, ſuffocat miſerum, qui iſtius interim humerum plaudit, ſuppliciter *eo geſtu* rogans, puto, ne plane fauces ſibi elidantur. Ac ne olei quidem cauſa parcunt, quo minus inquinentur, ſed deterſo unguento, oppleti ſtercore, ſudore inſuper multo *diffluentes*, riſum mihi quidem praebent, anguillarum inſtar alterius alter elabentes manibus. Alii in ſubdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, ſed arenam iſtam profundam ſubſtratam habentes in cavea, conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, accumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberi-

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὑτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ ὡς ὁρᾷς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διΐστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοιγε μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα· καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, &, qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη. αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrûm, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrûm aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν 8
γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae ſunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Iſthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de ſacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ᾽ ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φῂς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴκτιστόν ἐστιν, 11

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιῤῥήξῃ, μεγάλας αἱ πρεσβῦται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾷν παιομένους γε,

paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores autem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φὴς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἶτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπώπια) Ὑπώπια, genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα: ποιά. ὦπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei caufa vobis difperire, cum neque patria fit in periculo, neque regio vaftetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, fi, cum fint, ut ais, praeftantiffimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iftas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi femper meminiffe praemiorum, quae tanta fint fcilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui decertant?

Sol. Minime, fed unus ex omnibus, qui illos fuperavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obfcura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum fciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, &, qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

ſa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenienſibus hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego iucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quouſque ipſe durare dicendo poſſis, hianſque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὅν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ᾽ ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιᾶσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νὼ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φὴς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι᾽ ὅν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω· καθ᾽ ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ᾽ ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μηδ᾽ ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν
γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutationes, & ſubdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra ſolis iacula propugnaculum praebent: nec iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et *fac*, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas: ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere ſtatim & examinare meum ſermonem *memineris.* Alterutrum enim duorum omnino conſequemur, aut firmiter ut in hanc traducare ſententiam, effuſis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hiſce rebus non ſentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profi-

μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ουτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βε-

tebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes,* (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter me inſtituit, & aliam me meliorem diſcendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos ſcribatur hic vir, & aeneum illum ſtatuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam.* Et bene noris, non ducturam ſibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in

βιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὥς φασιν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον σοί· καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmius. Et ecce iam evitato ſole, in opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in ſaxo frigido. Itaque ab initio inde *exorſus* rationem doce, cur aſſumtos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio.

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
ἔνθα ἄν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζηται Φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἐγω-

1 Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [*Actor.* XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum *caussas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat caussae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere caussam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γάρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei conſilii lege audi, & tacere iube, ſi ſentias, rhetoricas tibi inſidias ſtrui: quamdiu domeſtica cauſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim ſub ſole iam diſputabimus, ut moleſtum ſit, ſi extendatur oratio: verum & umbra denſa eſt, & nos otioſi ſumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem ea cauſa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius conſilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe iudicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξ ἅπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe, qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in unoquoque noſtrûm eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamuſque, uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent at-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.
21 Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ῥυθμίζομεν οὖν 22

mus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non exſpectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui prae pudore, credo, ſuſtines iam tantum extra cauſam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui neceſſaria non dicunt in colle Martio, ſed reticent, nulla a conſilio poena excogitata eſt?

Sol. Quid hoc me interrogaſti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermiſſis, quae pulcherrima ſunt, & mihi ad audiendum iucundiſſima, minus neceſſaria dicere cogitas, gymnaſia, & laborioſas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor ſum, vir optime, eorum, quae in principio dicta ſunt, nec volo inde ſermonem abducere, ne *copioſe nimis* affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen iſta quoque dicam breviter, quoad eius fieri poteſt: accurata enim earum rerum conſideratio alterius diſputationis fuerit. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ᾽ ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ᾽ ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capessere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ΑΝΑΧ. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῂς, τοὺς τραγῳδοὺς, 23
καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ 'γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

sa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

M 3

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.
24 Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοιντο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus & subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοὐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μέν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuſcuiuſque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθά τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum deiiciat, &, ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamuſque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qualia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλελειμμένον, ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθέρας) Τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα. M.

tia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc, circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad iuſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque paleas flatu abigunt,

καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.
26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἄν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-
σμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀπο-
πληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπι-
πλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ
προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐρ-
γάζεται, καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27
καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε διαρκεῖν
ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες.
καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεῤῥὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ
ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν
βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ
ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ
δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο, ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται
ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπληθεῖς ἐν ταῖν χεροῖν
ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἁμιλλῶνται.
εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκοῦν περιφερὲς) Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

calidum inteſtinum affluens, tanquam olim paratum & ad neceſſarios uſus repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut curſu valeant, eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam traiicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiiciendis in longum iaculis certant. Vidiſti vero etiam

φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ πόῤῥω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὄλισθον ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἱδρούντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὄχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum iactant in aërem, & in longinquum, certamine quodam, quis longiſſime progreſſus ſuperet reliquos. Ac labor iſte tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noſter, cuius rei cauſa ſubiecta ſint. Primo quidem ne in durum impingant, ſed in molle cadant ſine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant neceſſe eſt, cum madeſcunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile eſt neque ridiculum, ſed ipſum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita ſe habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἵρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μέντοι κόνιν τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29
μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit; elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιῃτημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ᾽ ἐστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι᾽ αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum ſordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum iſtorum uno, qui ſub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati ſunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri ſimilis fieri praeoptes? Novi enim, te ſtatim ex primo adſpectu electurum, etiamſi neutrum factis tentaveris, conſiſtentem & compactum eſſe potius, quam eſſe delicatum, & diffluere, & album eſſe defectu, & fuga interiora verſus, ſanguinis. Haec ſunt, Anacharſi, ad quae iuvenes nos exercemus, rati, cuſtodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipſorum opera vivamus, devictis, ſi invadant, hoſtibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστι λέγειν, ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31
πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos hoſtes; uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis, pugnoſque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto, quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatiſque ipſos cubitu ſubiecto ſub galeam: &, per Iovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in ſtatuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.
οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐν-
διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μό-
λις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλί-
γον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φῄς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τό-
τε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν.
καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε
τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορ-
μολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖ-
να δηλαδή· φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦφα, καὶ ἢν
διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω με-
γάλα διαβαινόντων ἐπ᾽ αὐτούς. ἀλλ᾽ ὅρα μὴ ταῦτα μὲν
ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
τριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ
δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi: neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paulum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis, niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altoſque illos induetis calceos nimirum, leves enim, ſi ita opus ſit, fugientibus, &, ſi ipſi perſequamini, effugere ea hoſtes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae ſint & ludus temere *ſuſceptus*, & occupatio otioſorum, ac remittere animum volentium adoleſcentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέῤῥον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἢν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέῤῥον) Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera, quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipſo primo clamore capiam Gymnaſium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum auſo, ſed circumſtantes ſtatuas, & occultati circa columnas, riſum mihi lacrimis plerique ſuis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, ſed pallidi ſtatim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos ſtatum longinqua pax adduxit, ut non facile criſtam unam hoſtilis galeae videre ſuſtineatis.

Sol. Non dicebant iſta, Anacharſi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos ſuſceperunt, neque illae veſtrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem noſtram invaſere, neque alii, quicunque periculum noſtri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda ſic iuvenum corpora labore ſubigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: ſed ubi pro ſe ſunt optimi,

γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμά-

10 Ἀκινάκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrûm multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito* adstans detractum de plaustro dormientem interficiat.

ξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quiſque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit, quo defendatis, ſi quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne, ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχνου) De hoc habes apud Theophraſtum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

tes abeant, cum nihil ſit, a quo intus ſuppleatur. At illud non ita ſe habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis affluunt, ſecundum illam Hydrae fabulam, ſi quam audiſti, ut pro uno abſciſſo capite, duo ſemper alia ſuccreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec ſatis ipſis ſuppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & conſumatur: quale quid in igne & lucerna ſolet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem ſpiritu quaſi acuas; vel exſtinguas flammam lucernae, ſi non ſatis materiae illi ſuppeditetur, ut durare adverſus vim flatus poſſit: nec enim *flamma eiuſmodi* ſatis firma de radice exſiſtit.

Anach. Iſta enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixiſti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φὴς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὑτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi; ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ 'Ανάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾷν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεταί γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυ- 37

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gallorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἤ του ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν
38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ φὴς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ,

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane finistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri eiiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim facto pax ceterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῆ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζαμένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enuntiaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed, deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum eſſet, pulſatus eſt; an egreſſus iam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia iuvenili velut petulantia conſtituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ΑΝΑΧ. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolefcentulos? pulchra enim ifta, & vobis digna.

Sol. Quod iftae nobis fufficiunt exercitationes, domefticae quae fint: peregrina autem aemulari non fane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid fit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenfis, nullius bonae rei caufa, quae vel ad unumquemque fingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur fi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ifta faciunt, metuo, ne ftatim publice lapidibus ab iis obruar, fi ad fingula rideam, videns, pulfari illos tanquam fures, aut graffatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ᾽, ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ᾽ ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ᾽ ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόῤῥης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ᾽ ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generofe, te defertam litem, vel abfentibus viris, dum folus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iftis etiam ea, quae par eft, tibi refpondeat. Verum quandoquidem ego noftra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniufti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciffim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes veftros quibufque in exercitationibus educetis, & quomodo honefti apud vos viri fiant.

Anach. Iuftiffime tu quidem iftuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita fplendida fortaffe, neque veftris fimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulofi homines; fed dicetur tamen, qualia fint. Verum in craftinum, fi videtur, differamus difputationem, ut &, quae ipfe dixifti, magis adhuc filentio perpendam, & quae dicenda fint, memoria percurrens cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

1 ἌΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ᾽ οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
οὔτ᾽ εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
θείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις,
οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς
τινας περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
ἔσται φανερὸν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

DE LUCTU.

OPERAE pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cuius rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut, quae in eo ſunt, conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Iovis, Plutonem [*ſ. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſas quibuſdam ab omni aevo pauciſſimis. Circumflui autem ipſius regionem fluviis ma-

καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipſo nomine iniicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traiicere non licet, nec praeterire ſine portitore, cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu traiicias; adeo ut neque volucres mortui eam tranſvolare poſſint. Ad ipſum porro deſcenſum, & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt, fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, 6
καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μένγε οὐκ αἰεὶ συμπαρών. Ὕπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι 8
παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens. Magiſtratus vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί
τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καιό-
μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερό-
μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· ὡς εἴ τῳ
μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής,
ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ
πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-

14 Φέροντες ὀβολὸν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

trudunt, pro portione ſuae iniuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum ſiccus, ſiti mori miſer metuit. Sed mediae cuiuſdam vitae homines, magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & inferiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καταβαλεῖν, οὕτω γὰρ ἂν, οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐ- 11
τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum ſit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus? neque *illud cogitant*, multo eſſe melius, ſi qui pro vectura ſolvere non poſſint, ſic enim portitore non admittente reiecti in vitam rurſus redeant. Poſtea vero cum abluerunt illos, (quaſi non ſufficiat pro lavacro infernus iſte lacus his, qui ibi ſunt) & unguento optimo unxerunt proclive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempeſtivis coronarunt, ſplendide veſtitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conſpiciantur a Cerbero. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi veſtis etiam laceratur, & pulvis inſpergitur capiti, & miſeriores vivi mortuo. Nam illi quidem

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμη-
13 μένος. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν
συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι,
πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν.
Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ
μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον
ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθή-
14 σῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, sublimis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum mater, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus, (propositum enim fingamus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!* Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὑτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὑτοῦ. φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὔθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραι-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφὸς; καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bi-*

πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
εῖν; διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, ὢ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἂν ταῦτα λέ- 18
γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἴει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κᾆτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾷν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestius eris ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20

πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνακλίνας αὑτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per *ego vos* Iovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero (quae vidi, narro) siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tem-

22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιτ-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περί-
δειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυ-
δηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳ-
δοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Iovem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, aiunt, *lugemus? amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.
οἱ δὲ ἅπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.
Et : *Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.*
Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 Ἐρωτᾶς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φὴς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἵ τινές ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος.

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ᾽ ἥν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο αἰτοίη προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαῤῥῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, ἢν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσῃς αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
ἂν ἀφίκῃ πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι- 2
κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νὴ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίους τινὰς τοὺς πόνους προπονήσειν οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec petat, illud *tanquam* conſilium, rem ſanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea poteſtate eſt, & cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoſcendum quae opus eſt, tum ad explicandum, ſi poſtea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, & diligenter ea meditari, & ſtudioſe viam pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum eſt, neque parvae curae indigum, ſed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non ſuſtinere aequum ſit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil eſſent, nobiles, & divites, &, per Iovem, generoſiſſimi, ob dicendi facultatem viſi ſint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum ſpes proponitur, ipſa aſſequendi difficultate reiiciat, qui putes, infinitos tibi ante ſubeundos labores. Neque enim aſperam te, neque arduam, & plenam ſudoris viam ducemus, ut in me-

μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιὼν, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμὼν, καὶ, νὴ Δί', εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod *per* iucundissimam simul & maxime compendiariam, & equos etiam capientem *viam*, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν 4
δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διὸς, μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ῥᾷστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ᾖδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
διηγήσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι᾽ ἀπιστίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθῃρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριϊέναι

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio sane quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Iovem *rogo*, ne fidem nobis deneges, si facillima simul & suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poëta statim de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magniloquentiam est, brevi tempore fieri posse negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, & utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς
6 πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος ὡς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς οὐδ' *ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Moleste hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi*, inquit, *Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδεῖξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστον, αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα ὁρᾷν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἁπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος.
7 Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἵα ἡ Ἄορνος ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἁπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ᾽ ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἱδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος, τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
8 ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi eſcenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plauſus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem deſperas aſcenſum, & ſimilis tibi res videtur, qualis Aornus viſa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad tranſvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, ſi capienda ſit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum poſt paulo vides duas quaſdam vias: quin altera ſemita modo eſt anguſta, & ſpinis obſita, & aſpera, ſitim multam oſtentans ac ſudorem. Et iam occupavit illam pulchre oſtendere Heſiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paulo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo ſaepius retineam te, cum iam Rhetor eſſe poſſes. Verum illud modo adiiciendum puto, aſperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, καὶ πάνυ παλαιά. καὶ ἐγὼ ἄθλιος κατ' ἐκείνην ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμὼν οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθεν μοι ἐφάνη, οἵα ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ εἶδον νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγώ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν προσεισί σοι 9

buisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀῤῥενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σὲ, ἕπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσειας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπῇ) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili inceſſu, multum in corpore ſolem oſtendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoletis orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum, qualia ſunt de illa veteri officina, Hegeſiae, & Crateтis, & Inſulani illius, adſtricta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκάμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιοὺς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιροποιοῦ υἱὸν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱὸν) Δημοσθένην λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνην λέγει.

curate intentis *quasi* lineis descripta: laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renunciet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὁποία νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ

11 πολλῷ ἱδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

5 Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνήθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον ἀλλά σε κελεύω μὴ ταῦτα ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφατα κεῖται. V.

matiſtae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; neſciens, quae nunc recens inventa ſit, brevis, & minime laborioſa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte aſſumtum evertat, aut denique, ante tempus ut conſeneſcas laboribus, efficiat. Verum ſi omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirſutum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, eſcendere ipſum, & alios, quotquot decipere poteſt, educere; anhelanteſque & multo ſudore diffluentes relinque. Ad alteram vero viam transgreſſus, cum alios multos invenies, tum in his omniſcium quendam & uſque-

φόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον· ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόντινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις αὐτὸν, μηδέ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν· ἀλλά τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem; summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispos ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poëtam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λό-
γου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ
τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑπο-
κριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρί-
ψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρ-
οῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ
ἁπαλὸν, οἷον εἰώθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλ-
θάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ
φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀῤῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
13 ἁβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ᾽ οὖν πάνυ μετριά-
ζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε
πρὸς μὲ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος
ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς
ἥκεις ἀκούων ἁπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis invectus: assumtum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, *ut metus sit*, ne lapsus alicubi *personam* Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriserit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicet igitur modeste admodum de se: *Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chaerephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-*

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἕπου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὦ μέλημα) Ἀντὶ τοῦ φρόντισμα. οἱονεὶ ὑπὲρ οὗ μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur; quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytii, ea quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero, accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δεήσῃ. ἀλλ᾽ ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἕξων διὰ τοῦτο, οὐδ᾽ ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὁπόσα χρὴ αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι με-

7 Ἃ μὲν --- ἃ δὲ) Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς· ἀλλά τινα μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολοιχιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, dit proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud ſcias ſcribere literas. Aliud enim quid Rhetor, ſupra iſta omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipſum te viatici inſtar ad hoc iter domo afferre & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud poſſis. Tum ipſe quoque partim progredienti in via oſtendens, partim admonens, ante ſolem occaſum Rhetorem ſupra omnes efficiam, qualis ipſe ſum, qui extra controverſiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inſcitiam, deinde confidentiam poſt haec, & praeſertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modeſtiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero cla-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν· ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθὴς δὲ ἔστω εὐανθὴς, καὶ λευκὴ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προϊὼν, ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφήσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ νῦν στρίκτον. ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια, καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris illa fissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebit facessere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxime habitus cura habenda est, & decentis amictus. Deinde quindecim eruditor, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ· καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθὴς, κἂν
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἱληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὔλεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἓν ἔστω φάρ-

in promtu & extrema lingua habeto, illud ἄττα *&* κᾆτα *&* μῶν, *&* ἀμηγέπη, *&* λῷστε, *& similia, & in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona. Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunto & peregrina verba, & rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promtu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra captum suum sit eruditio, si* ἀποστλεγγίσασθαι *dicas pro destringi, & pro sole uti* εἱληθερεῖσθαι. *& arrhabonem nomines* προτίμιον, *& diluculum* ἀκροκνεφές. *Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum,* qui eloquendo valet, εὔλεξιν, *&* prudentem σοφόνουν, saltatorem *vero* χειρίσοφον. *Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel*

μακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε
ὄντος τινὸς, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγρα-
φέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος
Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυ-
χρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ἃς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ᾽ ἐκείνων ἐπι-
σιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
μιείου προαιρῶν. Ἐπειδὰν δὲ καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
όντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λό-
γων, ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ
ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἑλομένων·
καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτ-
ταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσ-

5 Τὰ παλαιὰ) Δρυμέως ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἑκάστου λοιδορησάμενος ἀρετήν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὕπτιον, λῆρον ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκωψε· τοῦ δὲ τὸ ἄφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac in promtu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit unquam, poëtae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accurationem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus Plato, scripsere; *sed libros paulo ante nostram aetatem editos, & istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materiem; quaecunque difficilia sunt, facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe*

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ᾽ ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἢν οὕτω τύχῃ, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ᾽ ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἂν περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπιπάστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ᾽ Ἡροδότῳ ἱστόρηται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἱστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἵν᾽ ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσαιτο τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum insta, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeatur Hellespontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis literae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunto & crebra: tum adspersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeniteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Ἢν 19
δέ ποτε καὶ ᾆσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ᾀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἂν ποτε ἀπορήσῃς πράγματος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε, καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μέν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἢν δὲ ὀρθοὶ ἑστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μηρὸς πατασσέσθω) Οὐκ ᾤμην ταυτὶ τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυζε) Λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero *Voss.* hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ᾽ ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibid. quinque alia Scholia ad 2 *Ver. Hist.* pertinentia, quae eo retulimus.

perpetuumque sit illud ἄττα, *atque* δήπουθεν, *licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screatu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere. Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-*

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾷν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνὴν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἱδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἆσθμα, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε.
21 Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἴσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνᾴδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἄττα *admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.*

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορείτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἤν τις ἐντύχῃ, θαυμάσια
ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου
αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὃ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου
δεῖν παρέλιπον, ἁπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢν μέν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
κνύειν δοκείτω· ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρὴ, ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾷν ἅπαντας ἐπὶ τῷ
φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα.
ἐπισείσῃς δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μηδ'
ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δὶς τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία

Haec quidem obſervanda tibi in ipſis orationibus. Poſt ea vero prodeuntem te deducant, ſuo tectum ſatellitio, & de his, quae dixiſti, diſputantem. Et ſi quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & ſupra modum te ipſe lauda, ut gravis ei ſis: Quid enim ad me ille Paeanienſis? *&*, Ad unum forte veterum mihi certamen eſt? *& id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis neceſſarium, fere praetermiſiſſem. Quicunque dicunt, eos deride. Et ſi quis bene dixerit, aliena, non ſua, proferre videatur: ſi feratur mediocriter, reprehenſione digna ſint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredere; facit enim te conſpicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem ſubiicere memento, quae aures praeſentium advertat & offendat, ut nauſeent omnes ad verborum inſolentiam, & aures obturent. Neque vero manum ſaepe ad laudandum moveas, vile enim id eſt: neque aſſurgas, niſi ſemel forte aut bis ad ſum-*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαῤῥεῖν· ἡ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ᾽ ἄκροις ἀεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ ἔξω.
23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, κᾂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, κᾂν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦ-

mum. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promtu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunto, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari; gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videa-

τὰ γενειήτης, ἢ καὶ, νὴ Δία, φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἢν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσῃς. πάντα αὐτή γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἢν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, inprimis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθῃς, (δύναιο δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι, οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὁμοιόν ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾴστην οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὦ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι, τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε νῦν οὕτως αὐτὴν, ἤτοι ἐπεβοήσατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς) Ἐντεῦθεν ἀναντίῤῥητον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoïn & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γρᾳὶ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμην πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλά γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἆθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἁπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακόν εἴην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος. Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

ſed iam Iovis & Ledae pueris cognominis factus ſum. Deinde adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum ſimulo mulierem ſeptuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos & ipſos. Verumtamen paupertatis cauſa laborem ſuſtinui, cum frigida illa de capulo oſcula ſuaviſſima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres conſtitutus eſſem, quae habebat, omnium, niſi ſervus exſecrabilis indicaſſet, venenum a me, quod illi darem, eſſe emtum. Praeceps igitur eiectus, neceſſariis tamen ne ſic quidem carui. Sed Rhetor eſſe videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevaricans ſaepe, & iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque cauſa equidem cado: ſed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices eſca utor. Sed id ipſum quoque, quod odio ſum omnibus, & quod inſignis ſum ob

λῦ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νὴ τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
26 ἐμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἢν πεισθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἑπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νὴ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὄμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προηγησαμένην αἰσχρότητα τῆς γραὸς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρναι, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi *illi* obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere, te Platonis illo volucri curru vectum ferri, quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμβολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥᾴστην καὶ πρανῆ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus ſum, de via vobis decedam, & deſinam Rhetoricen ſectari, qui conſiliis ad eam *obtinendam* veſtris uti non poſſim. Vel potius iam deſii. Itaque ſine pulvere praedicandos vos atque admirandos praebete, illud ſolum recordati, non celeritate vos veſtra viciſſe, qui velociores iudicati ſitis, verum quod facillimam & declivem viam elegiſtis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

1 ΤΥΧ. Ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε, μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

10 Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quicunque usus alicujus causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τήν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημὶ, οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἦ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τἄλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἴ γε τὸ χείρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

qualia etiam Ulyſſes multa fecit, dum vel ſuam vitam redimeret, vel reditum ſociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter neceſſitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla cauſa neceſſaria in ea verſantur. De his ſcire velim ego, cujus boni cauſa hoc faciant.

Phil. Numquid noſti tales quoſdam, quibus inſitus ſit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem ſunt tales.

Phil. Quid ergo aliud cauſae illis eſſe, quam amentiam, dicendum eſt, quod verum non dicunt, quando quod peſſimum eſt pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil eſt: quandoquidem plurimos ego tibi oſtenderim, prudentes alioqui, & admirabili ſapientia, neſcio quomodo illo malo captos & mendaciorum ſtudioſos,

ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον; καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις) Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομῆλα καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομῆλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coeli castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegasos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμὼ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ᾽ ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ᾽ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροίβου τινὸς, ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροίβου τινὸς) Ὁ μὲν Κόροιβος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἑλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

tosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Larvam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fuerint *mendacia.* Quod vero iam civitates & gentes multae, communiter, & publice, mentiuntur, quî non ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Attico solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam Thebani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum alatis draconibus; aut Pana venisse ex

ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ᾽ οἱ μὲν ποιηταὶ, ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali caussa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην, οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐριννύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

ſum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabuloſis auditis, vel potius in media eorum enarratione, diſceſſi, qui ferre egreſſam modum licentiam non poſſem. Sed tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentoſa multa & abſurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates eſt, neque quiſquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam ſubmiſerit, hominem ſexagenarium, & in philoſophia diu verſatum, vel ſuſtinere poſſe, ut audiat alium ſe praeſente mentientem, nedum ut ipſe tale quid audeat.

Tych. Nempe neſcis, ſodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere ſtuduerit, quomodo deieraverit ad pleraque, pueros etiam ſuos (*per quorum caput iuraret*) interponens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem; iam quidem furere hominem, & mente non conſtare; nunc,

ὤν, ἄρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

6 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾷν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἕωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη) Τὴν Ἑστίαν εἰς ὅρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

impoſtorem eſſe, ac tamdiu me fugiſſe; qui leonina pelle ſimium tegeret ridiculum; adeo abſurda narrabat.

Phil. Quaenam iſta? per ego te Veſtam *rogo*, Tychiade. Volo enim ſcire, ecquam ſub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, ſi valde otioſus eſſem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus eſſet, qui meus, ut noſti, ſodalis eſt, audiſſemque ab eius puero, mane abiiſſe ad Eucratem, ut aegrotantem viſeret; utriuſque cauſa, ut *nempe* & Leontichum convenirem, & viderem ipſum, ignarus aegrotum eſſe, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, diſceſſiſſet: ſed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: noſti illum, qui Platonicarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ᾽ αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὶ, μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec *V.* Forsan ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil. *Solan.*

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαθεζόμην πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγάλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψειε περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔῤῥωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ᾽ ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, curſim ſtatim veniſſe, prope illum aſſedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc diſputabant, inſuper vero etiam curationes unuſquiſque nonnullas ſubiiciebant. Nam Cleodemus, *ſi ergo*, inquit, *ſiniſtra aliquis humi tollat dentem muſtelae, ita uti dixi interfectae, & excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, ſtatim ceſſat dolor. Non leonina*, inquit Dinomachus, *audivi equidem, ſed cervae virginis & nondum initae: & probabilior ſic res eſt: celere enim cerva & robuſtum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba recti, multum valeant, ſi quis cum ſuo quodque carmine adhibere poſſit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipſe quoque*, inquit Cleodemus, *ita olim putabam, cervae oportere pellem eſſe, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir*

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἠσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

ſapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores eſſe leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam perſecuti. Laudabant praeſentes Libyn, qui recte dixiſſet. At ego, *Putatis enim*, dicebam, *incantationibus quibuſdam talia ſedari, aut rebus extra appenſis, cum tamen intus habitet malum?* Ridebant in hoc ſermone meo, ac manifeſtum erat, condemnari ab illis multam meam inſcitiam, quando neſcirem, quae eſſent manifeſtiſſima, ac de quibus nemo ſanus contradiceret, quaſi non ita ſe haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte ſua afferre vellet Eucrati, & vino illum abſtinere iubens, & veſci oleribus, & in univerſum de contentione remittere. Cleodemus ergo ſubridens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile tibi videtur, quaſdam exſiſtere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βουβώνων ἰάσεις, καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἥλῳ -- τὸν ἧλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις.

V. *hi vero*, inquam; *nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum voculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es*, ait Dinomachus, *neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur*, inquam, *concludis, Dinomache, & clavo, quod*

τὸν ἧλον. οὐδὲ γὰρ ἃ φὴς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρετοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι.
10 Σύ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδὲν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἤπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγάλας περιάπτοντες.
11 Ἔα τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον

aiunt, clavum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febri aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, *talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sanationes contingant. Illud quidem,* inquam, *noli dicere, vir optime. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse mendacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, & quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medicinae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medicamentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus mustelisque alligandis. Omitte istum,* inquit Ion. *Ego mirabile quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεὸν; τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάῤῥει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subiisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneres, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, *inquit*, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. *Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem*

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας, καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος.
Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἕωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν ὅρων. ἧκον οὖν ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος, οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἧκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aspides, & viperae, ac cerastae, & iaculi, & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι,
13 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φὴς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβαντίνας) Καρβαντῖναι τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, *serpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis,* Cleodemus inquit: *ego vero & ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volantem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyperboreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu haec,* inquam ego, *vidisti, Hyperboreum hominem volare, & super aqua incedere? Ego vero,* inquit, *calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστὰς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου θυγατρός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἑκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ

7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημέου. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adiisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens minarum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα, τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾷν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) foſſa in ſubdivali domus depreſſa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menſes ſeptem defunctum. Graviter autem ferebat ſenex amorem, atque iraſcebatur: denique vero tamen amare illi permiſit. Poſt vero Hecaten evocavit, quae Cerberum ſecum duceret, & Lunam detraxit, multiforme ſpectaculum, diverſamque prae ſe ſpeciem ferens. Primo quidem muliebrem prae ſe formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxiſſet parvulum Cupidinem, Abi, *inquit,* adduc Chryſidem! *Avolat lutum, nec ita multo poſt adſtitit illa pulſans ianuam: & ingreſſa Glauciam amplectitur, ut quae ad ſummum furorem uſque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate ſubiit, & reliqua ſpectra eva-*

ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, *mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque & promtam, non video, quam ab causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris ingenio est. Nam illae si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, & solida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit*

Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε
τί περὶ τούτων φῂς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
σελήνην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
νῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ᾽ οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ᾽ ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
τά σε ὁρᾷν, ὦ Ἴων, ᾧγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, *qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitat, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum*, inquam, *talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-*

ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
γον ὁρᾷν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
κτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
ποιημένον, καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
εἰ μὴ κᾀμοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν
δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀν-
δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
τος, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
νύκτες φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates inquit, *vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo*, inquam, *non credam Eucrati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de statua*, inquit Eucrates, *quod domesticis omnibus quot noctibus apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua*, inquam,

τος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, φῂς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ, ἐοικότα ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὃς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτὸν, φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ, τὸν καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιῤῥέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκεῖνον λέ-
19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νὴ Δί';

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ. καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται. θαυμάζω. V.

ſtatua? Non vidiſti, inquit, *ingrediens, in aula ſtans ſignum pulcherrimum, Demetrii opus, ſtatuarum humanarum artificis? Num diſcobolon*, inquam, *dicis, incurvantem ſe ad habitum emittendi iam diſci, reflexo vultu ad eam, quae diſcum attulit, paulum ſubmiſſo genu altero, ut in ipſo ſtatim iactu ſurrecturus una videatur? Non*, inquit, *illud, quandoquidem Myronis operum & ipſum eſt, diſcobolus, quem dicis. Neque illud iuxta ſtans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; iſtud enim Polycleti opus. Sed omitte, quae ſunt ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Neſiotae opera ſtant, Tyrannicidae. Tu vero ſi quam vidiſti ſtatuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, ſeminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus videtur iactare, inſignes habentem venas, indiſcreta hominis ſimilitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ᾽ ἐγώ; εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ᾽ ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον, ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκράτης· ἤ σὲ οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνήρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἵλεως, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἤπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ᾽ οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη, νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ᾽ ᾗ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 Ἠπιάλου) Ἠπίαλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, *vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego,* inquit Eucrates, *inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febri querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere,* inquit Eucrates, *aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia,* inquam, *sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicunque in domo estis, videtis? Cum primum,* inquit, *nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens*

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος ᾖ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς φὴς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἠμύνατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὃς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο περισκελὲς, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὼ ποδὲ ἀποτελούντων, πάρεσχε φήμην, ὡς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat ſaepe, & tota nocte ludit, ut ſtrepitus aquae exaudiatur. Vide ergo, dicebam, *ne non Pelichus ſit illa ſtatua, ſed Cretenſis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, ſed ex ligno factus eſſet, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii eſſe opus, ſed unum de Daedali artificiis. Nam, ut ais, fugit de ſua baſi hic quoque. At tu vide*, inquit, *Tychiade, ne dicti te poſtea poeniteat. Novi ego, quid uſu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos ſingulis noviluniis ipſi offerimus. Graviſſima quidem oportuit evenire*, inquit Ion, *ſacrilego. Quomodo igitur ultus eſt illum, Eucrates? volo enim audire, etſi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus ſit. Multi*, inquit, *oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipſius cera agglutinati, &*

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περίῄει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἁλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, κἀμὲ, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, *quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὤν,
οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· κἀμοὶ, ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. Ἄκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopecienſis elaboraverit, non Deorum faber, ſed hominum ſtatuarius; nunquam ego ſtatuam Pelichi timuero, quem, neque ſi vivus mihi minatus eſſet, valde metuiſſem. Poſt haec Antigonus Medicus ait: *Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates eſt, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exſtinctum eſt, totam orbe domum circumit, perſtrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praeſertim ubi rem ſacram differimus, quam ſingulis annis ei facimus. Poſtulat ergo,* inquam, *modo etiam Hippocrates ſacrificari ſibi, & indignatur, ſi non ſuo tempore opimis epuletur hoſtiis? Quem contentum eſſe decebat, ſi quis inferias illi mittat, aut libet mulſum, aut caput coronet. Audi ergo,* inquit Eucrates, *idque ſub teſtibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

τας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας, κατ᾽ ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ᾽ ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ᾽ οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ᾽ ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβερὰν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὴς τὸ βλέμμα, φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἱλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυιῶν. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθεῖτο. V.

diem operis, ſolus abii in ſilvam, cogitans interim aliquid & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnaſonem filium pro more ludere, & venatus cauſa in denſam ſilvae partem progreſſum. At illud non ita ſe habebat. Sed poſt paulo motu quodam terrae facto, & ſono, qualis eſt in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere ſtadii altitudine. Habebat vero facem etiam in ſiniſtra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: ſupra autem Gorgoni ſimilis, vultu, inquam, & adſpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris ſpirarum in modum ſe volventes. Hic, *Videte*, inquit, *amici*, *quam inter narrandum perhorruerim!* & cum his verbis ſimul oſtendit Eucrates omnibus pilos in

23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενὲς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἑλκόμενοι τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὃς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα, ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite adorabant colossum plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio duci se patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constiti, conversa ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatum effecit maximum, Tartarea*

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔκρατες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὃς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγάστωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν

magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, *animae, mi Eucrates? Quid aliud*, inquit, *quam per gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc*, inquit Ion, *Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem*, inquit, *neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυῤῥίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὔπω τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ, Πυῤῥία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυῤῥίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἱκανῶς ἑωράκει. V. 7 Ἐπιμετρήσαντος) Ἀντὶ τοῦ προσθέντος. V. In *G.* vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γρ. ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum requirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstitere, nondum plane clauso hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Iovem, ait Pyrrhias, *etiam latratum audivi per hiatum, & ignis sublucere de face mihi videbatur.* Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem, *Non nova*, inquit, *neque non visa aliis haec spectasti, cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-*

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἅδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐριννύες) ὁ μέν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, *inquit*, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. *Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febri eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile,* ait Antigonus? *Ego*

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ᾗ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;
27 εἰ μή τινά γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες. Ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρῖτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, *viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti.* Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, *Ita*, inquit, *hisce fruar*, iniecta utrique manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,*

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ᾽ ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας· ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾶν, ἀλλ᾽ ἠτιᾶτό με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν ὄνταιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον. Ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec supervenit Demaeneta ipsa illa, & prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim puerili more cohorruit, pallidus iam ante ad hanc narrationem. *Ego vero*, pergit Eucrates, *cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, exsecrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare*

γέσιν οὖσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἡνίκα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχειν πίστεως, ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὗται δὲ πρὸς τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνεῴγεσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δὲ μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἡ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥσπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχάνων, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, & quae singulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: *quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo veris repugnent.* Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. *Os enim*, cogitabam, *istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus.* Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δὲ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἢν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδὼν

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini? dum enim intro, audivi: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem ostendebat, *persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita functorum animas vagari in terra, &, quibus velint, apparere.* Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem*, respondebat Dinomachus, *sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλά, ἦδ' ὅς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέῤῥει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαῤῥήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβών, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἧκον ἐς τὴν

vum me intuens: *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis*, inquam, *si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum*, dicebat ille, *si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote?* interrogabat Eucrates. *Deserta fuerat*, inquit, *diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculsus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-*

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι, εἰς προὖπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δεδίξεσθαι κᾀμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσειε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίῤῥησιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quorsum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, sumta lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, depromta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν.
καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵ-
ποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ
τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκά-
πτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐ-
ποίησαν, εὑρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς
ἕωλος, μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον
μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦ-
τα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ
ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ
κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπι-
στοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως
οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐ-
τοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα,
ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλ-
μάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θη-

7 Ἕωλος) Τὸ ἕωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

pertem domum habitare illi in posterum liceret. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossum sepeliuimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desiit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro, *Quid istuc*, inquam, *Arignote, tune etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,*

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί᾽, ἦν δ᾽ ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον· ὥςγε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν· καί τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, σταλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῂς, ἦδ᾽ ὃς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, *si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem*, inquam, *admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit*, Desinite ludere! *Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-*

Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ᾽ ἄλλου ἀκούσας.
τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβιβα-
σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὁπότε γὰρ
ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
δείας προφάσει ἀποσταλεὶς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ
θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν· μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ᾽ ὃ καὶ Κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, *amentem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem audivi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi supervacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-*

εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὃς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἄλλα τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, *meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum*, inquit, *Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter belluas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequerer, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum*

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ᾽ αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, ἦν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-

ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim invidebat, licet ad alia esset promtissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ᾽ ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ᾽ ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ᾽ ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεὶς τὸ γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν, οὐκ οἶδ᾽ ὅποι ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἀν ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί᾽, ἦδ᾽ ὃς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε, 37
ἦν δ᾽ ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, *inquam*, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. *At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum oppleviſſet. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum disseco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectoque quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desiit. Nunc igitur,* inquit Dinomachus, *adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem*, inquit, *ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis*, inquam, *talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at*

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἂν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖγε ὑπέμνησας, ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, *superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-*

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἥρωος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾷν ἐναργῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί τι περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίειν ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 Ἐν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος θεσπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plo audivi, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vidi, & audivi Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illustrissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetae tradat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) *Ego vero*, in-

T 2

των) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῄειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω, νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἄν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾷν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adiutores:* & cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ κἄν τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κἀκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαῤῥῶμεν, ὦ φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν. ᾧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morſus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morſum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morſus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morſus impertiiſſe, ita daemonibus mihi mentem oppleviſti.

Tych. Sed bono ſimus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua uſos nos de vanis hiſce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαί τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἀλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,
Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
λέξανδρον καὶ Πύῤῥον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὴ τί ταῦτ' 2
ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἵ γε τοῖς
λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὢν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν· εἶτ' ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς νῆας ἁπάσας τῶν ἐναντίων. V.

ſed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, ſequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuiſſe cognovimus. Quorſum vero iſta dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut hiſtoriae peritum me oſtenderem, ſed hoc *ut oſtenderem*, etiam inter mechanicos admiratione dignos eſſe, quotquot inſpectione & ſcientia clari, tamen etiam monumenta artis & opera poſteris reliquere. Quandoquidem ſola in diſputatione exercitati, ſophiſtae potius, quam ſapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuiſſe, & Cnidium Soſtratum, quorum hic Ptolemaeum ſubegerit atque Memphin, ſine obſidione, averſione ſola ac diſperſione fluvii: ille vero triremes hoſtium arte ſua combuſſerit. Atque ante hos Mileſius Tha-

ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
3 Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουῒ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὅν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναί τε ὀξέως, καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἕν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promisisset Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis *modo* talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate construentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν Φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἓν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ᾗ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἃ δὲ ἔναγχος 4
ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλὴ, βαλανείου κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπικι-

10 Περίνοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, fibi defumto, bene rem geffiffet, tamen effe aliquid vifus eft: hunc vero & mechanicorum principem, & geometrarum, & harmonicorum, muficorumque effe apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfecte *in fe effe* oftendit, quafi illud ipfum unum modo fciret. Scientiam de radiis, & refractionibus, & fpeculis, infuper etiam Aftronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur fuperiores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero illius opera nuper cum ftupore viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum quidem commune, & in vita noftra fatis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, fed acclivis admodum & erectus, quem cum accepiffet ab una parte vehementer humilem, folo alterius aequavit, fubiecta toti operi firmiffima crepidine, eorumque, quae imponenda erant, fecuritate, pofitis rite funda-

θεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πάνυ
ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον
κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου
μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἁρ-
μοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα.
5 Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος
μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόν-
τα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν
ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ
δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλα-
νείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ
φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἶτ' ἐχό-
μενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν,
ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδο-
χήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυο-
μένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, ſtabilita. Altitudinibus autem *montium* praeruptis valde, & ad ſecuritatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter obſervatam in tota ſtructura proportionem, maxime ſunt concinna, & reſpondentem ſibi feneſtrarum rationem ſervant. Veſtibulum altum, gradus ad aſcendendum latos habens, ſupinum magis quam arduum, ad aſcendentium commoditatem. Per hoc qui ingreſſus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pediſſequi & miniſtri poſſint, *ſitus* ad ſiniſtram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, ſeceſſus iucundi & multo lumine colluſtrati. Tum continens illis oecus, ſupervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at neceſſarius, quatenus beatis hominibus recipiendis deſtinatum eſt. Poſt hunc ab utraque parte, quae ſufficiant exuere ſe vo-

καὶ φωτὶ φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἠρέμα 6
χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἑκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἶτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἁπάντων κάλλιστος, στῆ-
ναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φω-
τός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ διηνθισμένος.

lentibus, ſpoliaria; & medius *inter ea* oecus altiſſimus & *multa* luce laetiſſimus, aquae frigidae deſcenſiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetuſti operis, Hygeae una, altera Aeſculapii. Progreſſos excipit oecus leniter tepidus, calore non moleſto occurrens, longus, utrinque rotundus: poſt quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaeſtra recipiens. Tum poſt hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad ſtationes ac ſeſſiones iucundiſſimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodiſſimus, Phrygio lapide & ipſe ad ſummum uſque tectum fulgens. Deinde tranſitus excipit calidus, Numidico lapide incruſtatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae inſtar

7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἠρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεο-
8 μένους, νότῳ, καὶ εὔρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφεγγὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρείαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἠμειψά-

9 Ἀφόδων) Ἄφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαί ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἕξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

ris oratione remuneratus ſum. Si vero fortuna praebuerit, ut etiam lavare quandoque hic poſſim, multos novi & alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει 1 γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικὸν) φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾷν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δέ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἅρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κερασφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυῤῥίχῃ. V.

6 Μίτρᾳ) Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγάστορα) Μεγαλοκοίλιον. V.

12 Ἕτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, crocota indutum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικὸν, θατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
καὶ σείειν ἠνεμωμένας τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ
βοᾷν, εὖ οἱ· τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
σπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ
οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίουν· ἀλλ' εἴ-
περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾷν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
γύναια μεμηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ
γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλ-
λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera manu ferat fiſtulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumſaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permiſſos ventis capillos ad illius adventum, & clamare Evoe; ſuſpicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mulieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: eſſe enim illas crudivoras. Audientes iſta Indi & rex illorum, ridebant, ut probabile eſt, neque contra educere exercitum, aut aciem ſtruere, operae pretium cenſebant. Sed, (ſi modo *omnino educere contra eos placeat*) mulieres iis immittere, ſi prope veniſſent; ipſis autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum muliebriter ducem, & ebrium parvum ſeniculum, & alium ſemimilitem, & ſaltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nuntiaretur iam igne vaſtare regionem Deus, & cum

ἄνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκὼς, (ὅπλον γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ, κἀκ τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ᾽ αὐτοὺς ἀντεπεξῄεσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον
4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειληνὸς, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πὰν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

12 Σειληνὸς) Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγοὺς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἴδους εἰκάσαι τὸν Ἰκάριον ἔδειξε καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταὐτὸν οἴεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (cur de Icario somniaret, nihil erat: quod & ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bacchi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinanter sumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope & in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero & agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἣν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπηύλει τὸ Ὄρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιόν τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, κἀκ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἑαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μή με κορυβαντιᾷν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰό-

14 Κορυβαντιᾷν) Μαίνεσθαι. V.

Evoe. Simul pulsantur tympana, & classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, & Sileni asinus Martium quiddam rudit, & insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephantes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῆ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὑρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἢν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοὴ) ποιούντων ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) Ἐκπλαγέντες. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia *ea esse* credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contempserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoe illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοῦν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιττὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ Θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἃ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' 7

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pascentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos *igitur* nemus est in consepto, regione non admodum magna, sed opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae, Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes, sed pro *diversa* aetate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνὸς, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὁμήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίησι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἢν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπῃ ὃν διεξῄει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit ſenex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus eſt, & crapula laboranti atque bene madido ſimilis. Deinde ſubito vox ſplendida, & loquela vehemens, & ſpiritus modulatus illi contingit, & eſt ex plane muto loquaciſſimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos ſermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus ſimilia hibernis*, proferunt. Neque ſatis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare, ſed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad ſeram uſque veſperam perpetuant. Inde autem, iam dimiſſa ebrietate, tacent, & ad priſtinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile eſt, nondum dixi. Si enim ſenex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἢν μέν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

1 Δύοντος ἡλίου) Πάνυ ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύναντος erat, quod non placet. *Solan.*)

tionem, occidente ſole impeditus illam ad finem ſuum perducere: altero anno bibens rurſus illa annectit, quae ſuperiore anno dicentem deſtituerat ebrietas. Iſta Momi illius exemplo in me ipſum dicta ſunto, nec ego, ita me Iuppiter, quorſum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis, qua in re ſimilis illi ſim. Itaque ſi quid deliremus, cauſa ebrietas: ſi prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ
τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γρά-
φουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαν-
τίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς
τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν
οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰα-
πετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ
Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν,
ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν δι-
φθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν
τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
2 ἐστι. Ταῦτά γε ᾤμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀντὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ
Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι
τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς
Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν
ἑσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3
τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων
πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδε-
μένους. δεσμὰ δέ εἰσίν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέ-
κτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ
ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βου-
λεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς
ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἕπονται καὶ γεγηθότες,
καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ
τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες
ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
4 ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐπι-

non pigrabor ipſum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae ſuſpenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero ſiniſtra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum ſubridentem. Haec ego ſtabam intuens, nec ſine admiratione, dubius ſimul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adſtans, non ineruditus etiam noſtris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium ſuorum more, ut arbitror, philoſophus, *Ego vero*, inquit, *ſolvam tibi, hoſpes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus eſſe, ſed Herculi illam aſſimilamus, quod hic Mercurio multum eſt fortior. Si vero ſenex repraeſentatus eſt, noli mirari. Sola enim eloquentia in ſenectute*

δείκνυσθαι τὴν ἀκμήν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται.
Τὸ δὲ γῆρας
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀποῤῥεῖ ἐκ τῆς
γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα
τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖ-
ται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὥστε εἰ τῶν ὤτων ἐκδε- 5
δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗ-
τος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἕλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς,
εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ᾽ ὕβρις
εἰς αὐτόν, εἰ ταύτῃ τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη,
καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ᾽ ὑμῶν μαθών,

Τοῖς γὰρ λάλοις
Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη.

Τὸ δ᾽ ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

4 Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, *hoc est,* floridam; [florum instar suavem] flores *enim, si recte memini,* *sunt* lilia. *Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim,* pergebat, *etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus
Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὀξεῖς, καὶ εὔστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
7 καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἐμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῷδε ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κᾆτά τις Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum, celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quoque esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis hominem, quique hoc declamandi genus olim desiissem, & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrûm viderer plane adolescentuli more istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Homericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc *ultimum* iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
κιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως
ὁ σὸς, ὦ Τήϊε ποιητὰ, εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παρα-
πετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
ὥραν εἴη, καὶ ἕλκειν τῶν ὤτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδέν γε δέος, μὴ κε-
νωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς
μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὦ Τήϊε ποιητὰ) Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἱπποκλείδης) Παροιμία οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet talium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Itaque robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupido, *intuens me, sensim canente mento*, *auratis vectus*, si voluerit, *alis*, aut *aquilis praetervolato:* ac *non curabit Hippoclides.* At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, & florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere, quam *fieri* possit, plurimos, & sagittas emittere saepius, cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque consoler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navigiolum iterum deducere, & pro copia instructum, in medium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηταί τις,

Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνατι. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, & ſecundo vento indigemus, ut, ſi quidem digni videamur, etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod ſemur e pannis ſenior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ
Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

Ἠλεκτρου πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
ρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον,
ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς
ἀκούων τῶν ποιητῶν ᾀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην
ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετά-
σας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα,
ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ᾽ ἄλλο 2
μέντοι χρέος, ἧκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει
γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανὸν, οὔτ᾽ αἰγείρους εἶδον,

DE ELECTRO
SEU CYCNIS.

De electro nimirum nobis etiam fabula perſuaſit, populos ad Eridanum flumen eam ſtillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & ſorores quidem eſſe populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adoleſcentulum, mutatas eſſe in arbores, & ſtillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipſe quoque cum audiſſem poëtis canentibus, ſperabam, ſi quando eſſem ad Eridanum, me ſubiturum populorum unam, & expanſo ſinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et ſane non ita diu eſt, cum alterius quidem rei cauſa, ſed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverſo Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοὔνομα τοῦ Φαέθοντος ᾔδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ᾽ ἡμῖν, ἵναπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ᾽ αὐτῷ
3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεὼν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῄς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἴει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumſpiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, poſtulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipſis enarro, Phaëthontem fuiſſe Solis filium, & hunc, adultus cum eſſet, petiiſſe a patre currus ipſius agendi facultatem, ut & ipſe diem unum faceret: illum dediſſe, hunc excuſſum curru periiſſe, & ſorores ipſius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas eſſe, & lacrimari propter eum ſuccina. *Quis haec tibi*, dicebant, *narravit impoſtor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid eſſet tale, putaſne nos duorum*

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἕλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσα γε ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
θῶς ᾤμην εὑρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἵ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο-

obolorum caussa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navigia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui, cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus, aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomodo illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc adverso flumine navigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio? Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ

6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἔνι, πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὑρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet C.)

oblitos Musicae. At illi cum risu, *Tu homo*, inquiunt, *non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque, ut tu ais, ne per somnium quidem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint.* Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de

ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλον τινὰ ἀκηκοέναι, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἠριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ, οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὰν ἀνασπάσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσῃς ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam unquam audiviſſe, neque auditurum unquam eſſe. Alios quidem invenias non paucos, Eridanos quoſdam, quibus non electrum, ſed aurum ipſum orationis ſtillat, multum poëticis cycnis modulatiores. Ego vero qualis ſim, iam videtis, ſimplex, literarum expers; neque cantus adeſt. Igitur vide, ſi quis maiora de nobis ſperas, ne tibi accidat, quod his, qui aquis ſubmerſa vident. Arbitrati enim, tanta eſſe illa, quanta deſuper adſpicientibus videbantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effuſa aqua, & detegens me, ne quid magni te hauſturum ſperes, aut ſpei *vanae* culpam in te ipſe conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Ἡ ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾷν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἁπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
2 ἥλιον, ἐκπτερύσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ἕτερον κώνωψ ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τὸν αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι) Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrium musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floreos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

κτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ῥοι-
ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ
τοῦ ἀέρος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνοῦς οἵα
κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν με-
λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
λο σῶμα ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγὲς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῷ
οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ
γαστὴρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ὡς σφὴξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

eſt non qualis veſpertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locuſtarum inſtar cum ſaltu *coniunctus*, neque cum perſtrepero impetu, ut veſparum, ſed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi ineſt, quod non ſilentio, verum cum cantu quodam volat, non infeſto, qualis eſt culicum, neque graves fremitus apum, aut terribiles minaceſque veſparum imitante, ſed in tantum eſt modulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae ſunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuiſſimo canali continetur cervicibus, & circumactu eſt facile, non adnatum quale locuſtarum: oculi autem ſolide eminentes, multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo enati pedes non omnino, ut in veſpis, adſtricti. Alvus munita ipſa quoque eſt, thoraci ſimilis, zonas latas & ſquamas habens. Ulciſcitur ſe non circa noviſſimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὐτὴ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς.

4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ᾽ ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephanti, instructa & ante se pascitur, & comprehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis. Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ζος ἁπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου· θάνατος γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν. καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, κἀν τούτῳ πολιτεύεται· νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑποπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκῃ. λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ὑῒ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχὺν) Γραι. ἀλκήν. G.

guſtat praeter oleum, quippe quod bibiſſe illi mors eſt. Verum brevis aevi cum ſit, omnino enim arctis vita illius terminis circumſcripta eſt; luce gaudet maxime, & in ea verſatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, neque canit, ſed contrahit ſe, & nuſquam movet. Prudentiam illius non parvam in eo dico *ineſſe*, cum inſidiatorem & hoſtem ſuum araneum effugiat. Inſidiantem enim obſervat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius capiatur, & in cirros beſtiae incidat. Fortitudinem illius & robur nos dicere nihil attinet, ſed poetarum magniloquentiſſimum Homerum. Nam laudare ſtudens Heroum praeſtantiſſimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur illius comparat, ſed audaciae muſcae, & intrepidis illius improbiſque conatibus. Neque enim audaciam ait illi ineſſe, ſed fortitudinem. Nam etiam repulſa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ᾽ ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ πάνυ
ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ᾽
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν
πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
νᾶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὖθις ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτῳ καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἁδινὰς προσειπών, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ᾽ ὁπό-
ταν τι δάκνῃ, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοὸς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς εὐθὺς

ſiſtit, ſed morſum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muſcam, ut non ſemel, neque paucis mentionem illius iniiciat, ſed ſaepe: adeo commemoratione illius ornantur verſiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem ſuum curanti, muſcam rurſus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robuſta eſt, ut morſu vulneret non hominis modo cutem, ſed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & ſua proboſcide proportione magnitudinis ſuae ſauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis eſt libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inſcendit, ſtatim ite-

ἀπεπήδησεν, ἀλλ᾽ ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κἀκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὃ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχή, εἴγε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἔρρ᾽ ἐς μυίας, βωμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) Ὥσπερ ἡ περὶ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δήγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχῃ, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ᾽ ἐς μυίας. V.

m

rum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit; adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, & agnoscit, & suscitat corpus, &, ut volet musca, efficit, & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπανελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυίαις ἢ ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.
9 Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιὰν οὐχ ἑνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς Σκύθας ἐπανῃρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἑστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖταί τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
10 ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλήν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermotimum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & caprae illi mulgentur, & non minus muscis, quam hominibus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiem vero suam aut nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehenditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit; neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερασθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἁπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφή· καὶ ἄλλη ἑταίρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας. οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

(ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem assidue ludibriis suis, & cantionibus, & comissationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; & alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri.* Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ᾐδοῦντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει
Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῇ φόνου·
Ἄνδρας δ' ὁπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἵγε καὶ μακροβιώταταί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀῤῥένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι. V.

men muſcae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muſcae memoriam uſurpat, ut in illis:

Proh dedecus, ſi muſca forti robore
Corpus virorum amore caedis inſilit:
Armatus haſtam ſed veretur hoſticam.

Multa haberem dicere de Muſca (Myia) etiam Pythagorica, niſi nota omnibus eſſet illius hiſtoria. Naſcuntur etiam maximae quaedam muſcae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo aſperrimo, velociſſimo volatu, quae etiam longaevae admodum ſunt, & tota hieme ſine cibo durant, lacunaribus ſe inſinuantes maxime, in quibus illud praeſertim mirabile eſt, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, mutuo ſe inſcendentes, ut

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum superſint, quae dicam, deſinam, ne, quod eſt in proverbio, *elephantem facere ex muſca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. *l.* 4. ΜΕΝΙΠΠΟΣ) Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *B.* 1. inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *ead.* Στάδιοι) Omittit P. *l.* 8. *col.* 1. Τὸ πτηνὸν) Hanc lacunam V. Codicis & ſeqq. ex C. ſupplevimus. *Solan.* *l.* 13. *col.* 2. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς.) πρὸς μηδὲν ὑγιοῦς C. Εἰς μηδὲν ὑγιοῦς V. *l.* 19. *col.* 1. Ὥρας) ὥραν edita. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 20. Οὔτως) οὐ Exc. *G.* Οὕτως recte C. *ead.* Εἰ πίστις ὕπεστι) Pro his tribus ὑπέστη tantum C. *Pag.* 2. *l.* 1. Ποῦ) Non legitur in O. *l.* 2. Δὲ ἀπὸ) δ' ἀπὸ O. *l.* 3. Τὴν τοῦ) τὴν abeſt ab O. *ead.* Ἄνοδον) Sic edd. omn. Ἄνοδος O. *l.* 8. Σταθμοὺς.) σταδίους Graev. fruſtra. *ead.* Τινὰς) Abeſt a *Fl.* *l.* 20. *col.* 1. ζ') ζ ϛ' Excerpta *G.* quod ipſe excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζστ' eſt in V. *ead.* *col.* 2. Ὑποξενίζοντος) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit Solan. *Pag.* 3. *l.* 5. Μακρόν γε τὸν) Hoc habent *Fl.* *I.* *Ald.* *H.* *S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Λέγειν) λαλεῖν P. *l.* 17. *col.* 2. Ὑπὲρ τὴν) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abeſſet διὰ in G. C. & V. merito delevi, quod vel ſine Codd. delendum erat. *Reitz.* *Pag.* 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) οὐρανίων male *Fl.* *l.* 6. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 5. *l.* 5. Καταπεσὼν) πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *l.* 11. Ἀκήρωτα) Bene *I.* & *V.* 2. Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. *A.* 1. *l.* 16. *col.* 1. Ὅτε) Bene ſic dedit Solan. cum antea ederetur ὅτι. *Pag.* 6. *l.* 3. Δίειμι) Nil mutant edd. *l.* 6. Μὴ δὲ) Sic *Fl.* *I.* *H.* 1. *B.* 1. Μηδὲ *P.* *S.* *l.* 15. Ἀποβλέπειν) ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P. *Pag.* 7. *l.* 14. Ὑπελάμβανον) ὑπολάμβανον *P.* ſola. *Pag.* 8. *l.* 9. Καταμαθεῖν) μαθεῖν *Fl.* *l.* 12. Καὶ τέλη) Non habet *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Ὑψηγόραι) ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit Solan. *Pag.* 9. *l.* 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l.* 16. Ὁπόσοι στάδιοι) Nil variant edd. *l.* 17. *col.* 1. Τερατουργίαν) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. Cler. Emendavit Solan. *Pag.* 10. *l.* 6. Αὐτὸν ἐπιμετρεῖν-

τες) ἀνεμμετρᾶντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in P. *l.* 13. Καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἄγνωμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in Mſ. V. recte ad ἄγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *L.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit Solan. Παμπολὺ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* &c. Ἀγένητος L. *l.* 15. *col.* 1. Εἰ ἐν γειτονίᾳ) Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius: quod C. etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in P. & edd. omn. *l.* 7. Ἐδόξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ἤδη) ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 16. Γινομένων) ἡνωμένων C. *ead. col.* 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Παρεχομένης) παρεχόμενος voluit Solan. nescio quare. *Reitz.* *ead. col.* 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex L. & *B.* 2. dedi. Οἳ edd. cett. Οἳ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male Schol. *l.* 16. *col.* 2. Παρηβηκότας) παροινοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex V. Iam correxi ex C. *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxit Solan. *ead. col.* 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται V. quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἠϋγενείοις) Sic *l. Fr. Fl. P. H. B.* 1. *S. Ald.* *l.* 15. *col.* 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότητα. *ibid.* *l.* 16. Οὗπερ) ὑπὲρ ediderat Cler. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxit Solan. *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in P. & *Fl.* notat Solan. Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) An ὑπερέττων; *Pell.* *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτώμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. *l.* 13. Ἱπποπόλων) ἱπποπώλων edd. priores, male. *l.* 15. *col.* 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, Solanus. *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit Solan. *ibid.* *l.* 17. Κοπτουμένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Τεμπῶν) Τημπῶν edebatur antea male. *ead. col.* 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἴδωμεν O. *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

τε πέρι γῆς O. Τε π. γ. τὲ *Fl.* *l.* 9. Εἰκάζεις) εἰκάζει O. *l.* 12. Δόκει) Et sic legere *Fl.* notat Solanus. Sed & habent *I. P. H.* &c. *l.* 15. Τὸν Ῥοδίων) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. *Pag.* 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) ἀποστίλβων O. & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* &c. *l.* 6. Μοι) Deest in O. *Pag.* 19. *l.* 1. Ὠήθης) ᾠήθεις O. *l.* 3. Νεοττίας) νεοττείας O. *l.* 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. *l.* 10. Σοφὸς) φυσικὸς O. *l.* 15. Οὔτις) οὔτι male *Fl.* *Pag.* 20. *l.* 3. Δεῦρό) δεῦρ' O. *l.* 8. Καταπτῶμαι) Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *I.* & P. *Pag.* 21. *l.* 1. Γε) σε O. *l.* 2. Δεήσῃ) δεήσει *Fl.* *l.* 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. *l.* 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. ¶ *l.* 6. Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος) αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. *l.* 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. *l.* 8. Ἀετὸς) αἰετὸς O. *l.* 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male O. *l.* 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ *S.* *ead.* Γε) Abest a *Fl.* *l.* 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. *l.* 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. *l.* 18. *col.* 2. Ἀέρα) ἄνδρα legebatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. *Reitz.* *Pag.* 22. *l.* 2. Γὰρ) δὲ *Fl.* Δ' O. *l.* 4. Ἄλις) ἄλης male *I.* *l.* 11. Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. *l.* 14. Ὁπόσα) ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 19. *col.* 1. Πτολεμαῖον) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *Reitz.* *Pag.* 23. *l.* 1. Δὲ) Deest in O. *ead.* Μητρυιᾷ) μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ Coll. *l.* 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλέ. O. *l.* 7. Σπαρτῖνος) Σπατῖνος O. & *Fl.* Vulgata est in cett. & P. *l.* 9. Κατηλοημένος) Nil mut. *I. Fl. Fr. P.* *Pag.* 24. *l.* 3. Μισθοῦ) Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. *l.* 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. *l.* 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic *I. Fl. Fr. P.* &c. *l.* 11. Σοὶ) Deest in O. *l.* 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. *l.* 14. Δυσχερὲς) Omisit O. *l.* 15. Οἷα) ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. *l.* 19. *col.* 1. Τερπωλὴν) τερωπολὴν lectum antea misere. *ead. col.* 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαις edita prave. *Pag.* 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. *l.* 7. Δὲ) Omisit O. *l.* 16. *col.* 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid. l.* 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. *Pag.* 26. *l.* 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transversis O. *l.* 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Octo haec verba desunt in O. *l.* 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντεν *I.* *l.* 14. Καὶ ἀτάκτου) Omisit O. *l.* 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & *Fl.* *Pag.* 27. *l.* 3. Τὸ) Abest ab O. *l.* 5. Ἀχαρνῆσι) Ἀχαρνοῖσι O. *l.* 7. Τεττάρων) τεσσάρων O. *l.* 12. Κυνουρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. *l.* 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. *Pag.* 28. *l.* 4.

Ἂν ἐγέλων) ἀνεγέλων Fl. & O. l. 13. Τὴν) Non adest in O. l. 16. Μουσικοὺς) δημαγωγοὺς iterum, male O. Pag. 29. l. 2. Δοκεῖ) Deest in O. l. 5. Τῆς) Omittit O. l. 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο Fl. (κατεγεγέλαστο S. & B. 4.) l. 8. Ἀνεπτώμην) ἀνεπτόμην Pell. ibid. l. 10. Οὔπω) οὕτω I. & V. 2. Vulgatam ceterar. servat O. ibid. Ἀνεληλύθειν) ἀνεληλύθειν I. male. l. 23. col. 2. Βαστάσαι) βαστάζειν V. Pag. 30. l. 1. Ὦ) ἤδη O. ibid. l. 4. Τινα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν O. l. 8. Μοι) μου Fl. Μοι φασὶ O. l. 9. Τοῦ) γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. B. 1. I. R. &c. l. 10. Μου) Deest in O. l. 13. Αὐτοῖς) Abest ab O. l. 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. Pag. 31. l. 2. Τῆς) Abest a Fl. adest in cett. & O. l. 6. Ἐνασχημονοῦντας) Et sic Fl. cum cett. l. 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι O. l. 13. Ἐκείνους) ἐκεῖνος O. l. 15. Περιπάτῳ) τοῖς περιπάτοις O. P. l. 16. Πρὸς) παρ' O. l. 18. col. 1. Τὴν ἑκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. l. 19. col. 2. Ἵνα) Hoc Scholium in V. & impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. Solan. Pag. 32. l. 2. Μὲν) τὴν S. & B. 4. ead. Ἐπὶ) Aberat in P. H. & O. Aderat in Fl. I. B. 1. S. l. 3. Μὲν) μοι marg. A. 1. ante μὲν inserit. l. 9. Ἀετὸς) Iam & sic O. cum quater ante αἰετός. Pag. 33. l. 3. Ἐπτερωμένους) ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. l. 4. Τε) Abest a Fl. l. 11. Παρὰ) Sic I. Fl. S. Περὶ al. male. l. 16. col. 1. Ἀφίξεσθαι) ἀφέξεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. Pag. 34. l. 2. Οὖν) Non comparet in O. l. 3. Ἐπανεὶς) ἐπανιεὶς O. l. 4. Ὅπου) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἐφιάλτης) Θεομάχοι ὄντες addit C. ibid. l. 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus. ibid. l. 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam lunae altera, & solis a luna &c. Unde patet aliter legisse. Solan. Pag. 35. l. 3. Τμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. l. 5. Ἔτι λείπεται) ἐπιλείπεται Fl. & marg. A. 1. Nil mutat P. l. 6. Ἐλλίποιεν) ἐλλείποιεν O. l. 13. Ἔχων) ἑκὼν P. Sed prius I. Fl. B. 1. H. S. ead. Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg. A. 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. haberent. l. 14. col. 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. ibid. l. 15. Ἐπετέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. ibid. l. 17. Μειλιχίῳ) Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. ibid. l. 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούντων) Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. Reitz. l. 23. col. 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόνεικον *G.* Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. *G.* appictum oportuit. *Reitz.* *Pag.* 36. *l.* 4. Τε) δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P. *l.* 10. Ταῦτα) τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. *ead.* Ὥσπερ) Desideratur in O. *l.* 15. *col.* 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. additque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. *Pag.* 37. *l.* 1. Ἄττα) Sic edd. vulgo & P. Ἅμα O. & *Fl.* *l.* 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. *l.* 4. Ἐοικυῖαι) ἐοικυῖαι male *I.* *ead.* Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτῶμα. *l.* 7. Ηὔχοντο) εὔχονται marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ὦ Ζεῦ) ὦ ϑεοὶ Codd. O. P. *l.* 12. Φαίη) ἔφη O. *l.* 16. Ἤτει) ἔτι male O. *Pag.* 38. *l.* 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε *Fl.* *l.* 7. Δὲ) δὴ *S.* *l.* 10. Αὐτῶν) αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. asserit P. *l.* 16. *col.* 1. Ἐπεπόνθει) ἐπεπόνθων lectum antea prave. *l.* 20. *col.* 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. *Pag.* 39. *l.* 7. Ποιεῖν) πονεῖν G. P. & marg. *A.* 1. Ποιεῖν edd. & O. *ead.* Τήμερον) Διήμερον O. *l.* 8. Νιφέτω) ἰφέτω male *P.* *l.* 9. Βορέας) Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. *l.* 15. Ἄττιν) Ἄττην O. solus. *l.* 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. *Pag.* 40. *l.* 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. *l.* 5. Ποῖ) πού O. *l.* 6. Δὲ) καὶ male *S.* Recte δὲ *P.* *H.* *I.* aliaeque. *l.* 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. *l.* 13. Σειληνοῦ) Σιληνὸς O. *l.* 14. Τῆς) τὰς G. Fl. edd. & O. *Pag.* 41. *l.* 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. *A.* 1. *l.* 2. Ὑποβεβρεγμένοι) [illegible] O. *l.* 4. Εὖδον) εὗδον *I.* & *P.* male. *ead.* Ἔχε) εἶχε *I.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B.* 2. *l.* 6. Φύει) φύσειε O. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A.* 1. *l.* 12. Κοινώσασϑαι) Sic *Fl.* *B.* 1. *I.* *H.* *Ald.* *S.* Κοινωνήσασϑαι *P.* cum O. & marg. *A.* 1. *l.* 13. Γε) τὰ O. Plane omittit *Fl.* *l.* 15. Πλεῖον) πλέον O. *Pag.* 42. *l.* 5. Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* *l.* 7. Πολλῷ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ *Fl.* *l.* 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. *l.* 12. Ἀφελὴς) ἀφελής τις

O. *l.* 18. Ὑπόμδρον, Δυσθανόντι) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. *Solan.* *Pag.* 43. *l.* 9. Ἐν) ἓν male O. *l.* 11. Ἐκμεμελ.) ἐμμεμελ, *Fl.* *ead.* Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. *l.* 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμότατος edd. omnes male. *l.* 16. Δὴ) Deficit in O. *Pag.* 44. *l.* 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος S. & *Amst.* *l.* 10. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* sola. *Pag.* 45. *l.* 4. Ἡμῖν) Receptum ex *Fl.* Ὑμῖν cett. *l.* 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. *ead.* Οὖν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὖν *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Εἰς τὸ ἑξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. *Reitz.* *Pag.* 46. *l.* 11. *col.* 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. *l.* 1. Πανημέριος) πανήμερος *Fl.* *l.* 3. Κνήσασθαι) ἀλφαίσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P. *l.* 7. Ἀωρὶ) Ita *S.* *P.* P. & marg. *A.* 1. Ἀωρία cett. edd. *l.* 8. Τε αὖ) Non legitur in *Fl.* *l.* 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex *B.* 2. *V.* 2. & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. *l.* 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Διασεισαμενη κελεύη) διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A.* 1. *Pag.* 49. *l.* 2. Ὁπόσα ἐπὶ πεῖρα) ὅσα ἐπὶ πεῖραν P. πεῖραν etiam *P.* Sed πεῖρα *Fl.* *I.* *H.* *B.* 1. *Fr.* *S.* *l.* 8. Φυτουργοῦντας) φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας coniicit Solanus. *l.* 9. Λικμῶσιν) *Pell.* potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. *l.* 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Ξυντελοῦντες marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 5. Χαλάζας) χαλάσας male *H.* 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. *l.* 9. Ἁπανταχόσε) ἁπανταχοῦσι male P. Ἁπανταχοῦ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. *col.* 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. *ibid.* *l.* 17. Ἅπτωνται) ἅπτονται antea fuit. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 18. Θρύψεως) θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *Solan.* *ibid.* *l.* 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. *Cler.* *Pag.* 51. *l.* 5. Εἰ γάρ που δεῖ) ἢν γάρ τι καὶ μικρὰν ἐπινυστάσομεν marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐπινυστάζομεν) ἐπινυστάσομεν *Fl.* *l.* 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab οἱ ad οἱ transiliens. *Pag.* 52. *l.* 1. Ἄσιτος) ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. *ead.* Μερμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. l. 4. Πότε) ὁπότε marg. A. 1. l. 6. Γοῦν) γέτοι marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμαις) πάσας ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνυ) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. utraque. V. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato περὶ τεχνῶν τ l. 19. col. 1. Μήπω τελεσθείσας ἀλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. I. &c. l. 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκεῖ) Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῆ I. & V. 2. l. 9. Ἢ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν) αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Aberat in editis. Inseruit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλητον edd. anteriores male. l. 8. Ἁπανταχῆ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἴλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἴλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντώντων) ἁπαντώντων adspirate edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περινοστοῦσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κἂν) γὲ marg. A. 1. l. 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη) προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὴν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notat Solan. l. 8. Καταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. A. 1 W. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐπεὶ) ἔτι P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. I. Ald. H. S. &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescripsi ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθισο. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραθῶνα δὲ) ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐγγειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρχεται P. & marg. A. 1. l. 8. ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spatio haec seiungit I. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aeque ac ceterae. l. 15. Κατέπεμψέ με ἀποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσαντας Fl. ead. Ἀποκληρώσουσαν) ἀποκληρώσοντας A. 1. l. 17. Ἀθήνησιν) Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Ξυνάψαι) νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς

συνδιαμ. 591. l. 4. Ὁμοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem S. & A. quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves. ead. Τοὺς λάλους) τοῖς ἄλλοις male Fl. l. 18. col. 1. Λέγεται) λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. Reitz. 13 Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. A. 1. l. 5. Πολεμικῶς) πολεμιστὴς marg. A. 1. l. 6. Ἀεὶ κεκραγότων) Omisit Fl. l. 11. Τὸ) τὸν Pell. (n. νόμον) ead. Μεγάλα) ἅμα P. Nihil mut. Fl. l. 19. col. 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐς ἀκριβέστατον) Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. Pag. 63. l. 4. Ἢ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. l. 6. Περιασχολεῖ) Ita coniunctim omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus eiecto. l. 7. Κεκνλημένοι) Sic dedit Solan. Κεκλημένοι edd. hac priores. l. 9. Γε) καὶ marg. A. 1 W. Pag. 64. l. 2. Τύχη) δίκη B. 1. & 2. l. 3. Καταστησόμεθα) Revocavi lect. Fl. Καταστησώμεθα edd. cett. l. 6. Ἁπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων Fl. l. 11. Ἀγωνιεῖται) ἀμιεῖται Fl. Ἀγανιεῖται P. Pag. 65. l. 3. Ἐμοίγε) Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. l. 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι male B. 2. cum bene esset in B. 1. &c. l. 16. col. 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτατικοῦ legebatur. Correxit Solan. ibid. l. 17. Εἰσέλθοι) Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. Pag. 66. l. 15. Ἡ) Caret articulo Fl. Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν) διανύσωμεν P. l. 6. Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν P. ead. Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις Fl. l. 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P. ead. Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P. l. 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic Fl. Fr. B. 1. H. P. S. Ἐκγέγραπται male l. & V. 2. Pag. 68. l. 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους G. l. 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. edd. l. 5. Φείδη) φίλη male Fl. l. 11. Καὶ) Non habet Fl. l. 12. Μόγις) μόλις Fl. ead. Ἔστηκε) ἕστηκεν marg. A. 1 W. l. 13. Δεινῶν) κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. Ἐθελήσει ἕν γε) Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε edd. male. Pag. 69. l. 4. Προτέρα) Sic Fl. Fr. B. 1. P. S. &c. Πρότερον L. & marg. A. 1. l. 8. Πρότερον) πρότερα Fl. sola. l. 9. Δὲ) Non comparet in Fl. l. 10. Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας Fl. l. 12. Ὧν) ὁ Fl. ead. Προστάξειεν) πράξειεν P. cum marg. A. 1.

Pag. 70. *l.* 2. Εἶδαν) ἰδόντες *Fl.* *l.* 5. Ἀγαγοῦσα) Sic edd. Ἀπαγοῦσα vult Solanus ex P. *l.* 8. Σχολιὰ) Restitui ex B. 1. *L.* *Fr.* *S.* &c. Nam σχολιὰ *H.* 1 & 2. ac *B.* 2. *l.* 10. Ἄθλιος) ἄθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. *l.* 16. Ἐμαυτῆς) ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *Pag.* 71. ... *P.* *B.* *l.* 8. Καὶ τὴν ...) *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ... σιν. προσαρπάσασα & ...) προσαρπάσασα G. & *P.* Nil mut. cett. *l.* 10. ...) ὑποῦργεῖ *Fl.* *Pag.* 72. *l.* 12. Ἀνεγρόμενος) Sic *R.* & P. Ἀνεγειρόμενος *A.* *Fl.* *H.* *Fr.* *S.* &c. *l.* 17. Οὔτε βιασαμ.) Deficiunt in *Fl.* *Pag.* 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 4. Καὶ) Abest a *Fl.* *l.* 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *l.* 7. Τε) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἄγε δὴ) ἄγετε *Fl.* sine δὴ. Vulgata vero est in P. *ead.* Ἀνάστητε) Deficit in *Fl.* *l.* 12. Ἄλλοις) Sic *Fl.* Ἄλλους cett. *l.* 14. Καὶ) Non legitur in *Fl.* *Pag.* 74. *l.* 12. Σώφρονα) σώφονα male *Fr.* *l.* 13. Ὑμῶν) Correxit Solan. Et marg. *A.* 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. *Pag.* 75. *l.* 7. Αὐτῶν) Deest in *Fl.* *l.* 13. Ἤκουον) ἀκούω *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. *Solan.* *Pag.* 76. *l.* 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. *l.* 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. *Fl.* *L.* *P.* &c. *ead.* Πεισθέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A.* 1. Προσθέντες edd. male. *l.* 4. Ἂν) Omittit *Fl.* *l.* 14. Ὦ) Non habet *Fl.* *Pag.* 77. *l.* 6. Μυσαχθεὶς) Recte sic *Fl.* *P.* *V.* 2. *S.* Μυσαχθεὶς *L.* *Fr.* *H.* *B.* 1. *ead.* Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. *l.* 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους *I.* *H.* 1. & 2. male. *ead.* Λαβυρίνθους ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl.* Nil mut. P. *l.* 10. Ἀποκόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. *l.* 13. Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. *l.* 14. Πόντον) πόντον melius respondet allegoriae. *Bull.* *l.* 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz.* *Pag.* 78. *l.* 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. *ead.* Ἐλέου) ἐλαίου *Fl.* male. *l.* 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. *l.* 9. *col.* 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler.* *ibid.* *l.* 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Θέλεσθαι) Post hoc verbum inserebatur in C. ... *ead.* Τῷ πρὸς

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. *col.* 2. Φρονίμευσις) V. & Exc. G. φρονίμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus. ibid.* l. 28. Τελικὰ καὶ ποιητικὰ) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus. ibid.* l. 31. Θάῤῥος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.* l. 35. *col.* 1. Αἴσθησιν) Exc. G. αἴσθησιν, & V. quod in impr. prave αἴδησιν editum est. *Solan.* *Pag.* 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic *Fl. I. H. Fr. B.* 1. *S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* *ead.* Τοὺς — πόνους) τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* sola. l. 28. *col.* 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan. ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* *Pag.* 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum *P.* P. & marg. *A.* 1. Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. *S.* l. 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. *A.* 1. *W.* l. 13. *col.* 2. Ἑαυτὰ) Sic V. Ἑαυτοῦ edd. male. l. 26. *col.* 1. Σπερματικοὺς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* *Pag.* 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex *I.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B.* 1. &c. *ead.* Πόνοις) νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. *A.* 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male *V.* 2. Recte aliae. l. 13. *col.* 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* *Pag.* 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. *A.* 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι *Fl.* *Pag.* 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic *I. P. H. Fr. S.* Φιλονεικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. I.* &c. l. 12. Τι) Abest a *Fl.* l. 14. Αὖ τῆς) αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abest ab O. l. 17. *col.* 2. Δεήσαν) Sic V. Δεῆσον edita. *Pag.* 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἄδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοίνυν) Omittit *Fl.* l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* *Pag.* 85. l. 9. Ἐπάγαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. *A.* 1. l. 17. *col.* 2. Ἐν ἐπιστήμαις) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor eo a collatore Codd. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀνδρῶν ὑπὸ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz.* *Pag.* 86. *l.* 6. Εἶθ' ... O. *l.* 7. Ὑμῶν) Sic bene O. *Fl.* *Fr.* *I.* P. *l.* 8. ... Non habet *Fl.* *l.* 10. Τὰ αὐτὰ) τὰ αὐτὰ *Fl.* *ead.* Δέ ...) παρίστασθαι μὲν, omisso δὲ, O. *l.* 12. Οὕτως ... Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Ὀψέσθε) ... male O. *l.* 14. Ὥστε) Non habet O. *Pag.* 87. *l.* 1. Δικασταὶ) Omisit *Fl.* *ead.* Τοῦτον) Ita dedi ex *I.* *H.* *Fl.* *B.* 1. *S.* Τοῦτο *P.* Τουτονὶ O. *l.* 5. Ἐπειδὰν) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὰν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές. *l.* 6. Ὑπέπτησσε) ὑπέπτησε male *I.* *l.* 10. Τούτῳ) Deest in O. *l.* 11. Ἐπεισενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *l.* 13. Παρενέγραψα) παρέγγραψα *Fl.* *l.* 14. Διαμαρτόντας) ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *l.* 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. *l.* 17. Ἀρχαδικὸν) Ἀρχιδίκιον V. & *G.* quod in impress. ita mutatum est. *Solan.* *Pag.* 88. *l.* 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην) καὶ κάτω περιαγομένη O. omisso ἄνω. *l.* 4. Ἐθελής.) Θελής. O. *l.* 5. Ἰόνιον) Ἰώνιον edd. priores. *l.* 8. Μοι) ἀεὶ O. *l.* 10. Τὴν) Consentit O. *l.* 11. Μεγαλοφρονήσας) μεγα φρονήσας O. P. *ead.* Δὲ τέλεον) δὲ καὶ τέλεον O. *l.* 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. *A.* 1. Αὐτὸν editum ante. *l.* 16. Ἐν) Abest ab O. *Pag.* 89. *l.* 1. Κομματικὰ) κωμικὰ O. & marg. *A.* 1. Forte κομμωτικὰ ait Solan. *l.* 6. Μακρὰ) μικρὰ *Fl.* & L. *l.* 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. *ead.* Οἶμαι) Hic iam omittit O. *ead.* Ὑβρίζειν) ὑβρίζει *Fl.* *l.* 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. *l.* 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰ) Inseruit uncisque seclusit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo additum. *l.* 15. *col.* 1. Λόγων) In edd. aberat. Inseruit Solan. *Ibid.* *l.* 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐξαυνέται) Restitutum ex V. Impressa prave ἐξαύνεται. In C. ἐξαυίνται. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλά τι) ἀλλὰ ἅτε C. *Pag.* 90. *l.* 2. Προστάτιν) Sic recte *Fl.* *I.* *P.* &c. Προστάτην *S.* *l.* 3. Ἑαυτῶν) *A.* sola male ἑαυτόν. *ead.* Μνημονευόντων) μνημονευόντων O. male. *l.* 9. Ὃν τοῦ) ὃν οὐδὲ τοῦ O. *l.* 10. Ὁρᾷ) Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. *l.* 12. Μὲν) Ex O. insertum: aberat ab edd. *l.* 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. *Pag.* 91. *l.* 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. *l.* 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα *Fl.* *l.* 4. Αὐτὰ) αὐτὸς *Fl.* male. Vulgatum firmant P. L. *l.* 10. Τουτονὶ) τοῦτον O. *l.* 12. Ὑπολα-

βοητες) ὑπολάβοιτε O. *l.* 13. Ἐμμένουσαν) μένουσαν O. *l.* 14. *col.* 2. Εἰς) εἰς legebatur O male. *ibid. l.* 15. Οὐδὲ) Excidit εὑρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. *l.* 16. *col.* 1. Κωμῳδι-κῆς) κωμῳδικῷ ... λέγει C. quod probo. *Solan. l.* 21. *col.* 2. Κώμοις ... Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν ... *l.* 22. *col.* 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ Solan. *Pag.* 92. *l.* 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέρει) φέρει *Fl.* *l.* 10. Ἢ) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἀπὸ τοῦ ... Quatuor haec desunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P. *l.* 13. Θύρας) Sic O. & marg. *A.* 1. Θυρί-δας edd. *ead.* Λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* ... Bene sic O. *P.* ... Ησέλγενε male *L. Fl. H. Fr.* *l.* 14. Γράψασθαι) γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. *l.* 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male desunt in O. *Pag.* 93. *l.* 5. ... Sic etiam *Fl.* *l.* 7. Συνδιαλεγόμενου) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαί-νων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. ... μενοι) διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* *l.* 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl.* *l.* 18. Αἷς) ἧς antea datum pessime. *Pag.* 94. *l.* 2. Ὥσπερ εἴωθα &c.) ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *l.* ... Sine artic. *Fl.* *l.* 7. Τε) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mut. edd. *l.* 15. *col.* 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine ... *ibid. l.* 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ead.* *l.* 25. Ὁρᾶσθαι) τοῦ ὁρᾶσθαι editae. Expulsit articulum Solanus. Sed ante ..., ὁ addidit. *Pag.* 95. *l.* 3. Σκῶμμα) σκῶμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. *l.* 4. Ἀρι-στοφάνην) Ἀριστοφάνει *Fl.* *l.* 6. ... *l.* 9. Λαθραῖον) Sic *Fl. P. H. S.* &c. ... *l.* ...) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restituimus ex P. Διακείμενος edd. *l.* 17. *col.* 2. Οὔτε πεζὸς) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* *l.* 20. *col.* 1. Λεγόμε-νοι) γενόμενοι lectum antea male. *Pag.* 96. *l.* 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. *l.* 6. Τὸν Διάλογ. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *l.* 9. Ταύτῃ διὰ τοῦτο L. & marg. *A.* 1. Sed omisso καί. *l.* 11. Τὸν) τὸν *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνινόν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Τοῦτο) τοῦ τὰ male *Fl.* *Pag.* 97. *l.* 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ... Quinque haec desunt in *Fl.* *l.* 5. Ἰσχνὰ) ... L. G. P. & marg. *A.* 1. *ead.* Καθ-ήμενος) καθήμενος πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. *l.* 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. *A.* 1. *l.* 9. Μορίου εἴδω-

λαν) *μηρίου* male *P*. Μόριον ἢ ὅλον Pell. *l.* 11. [illegible]) κα-πτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.) *l.* [illegible]) [illegible] *Fl. S.* & marg. *A.* 1. Ceterae [illegible] *l.* 16. [illegible] marg. *A.* 1 *W.* *l.* 17. *col.* 1. Πρὸ) Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.* *Pag.* 98. *l.* 6. Ἐμοὶ) ἣν *Fl.* Vulgatum firmat P. *l.* 9. Φέρει) Nihil mut. *Fl.* *ead.* Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιο τούτου, sine καὶ, P. *l.* 12. *col.* 1. Ὡς ἐπιδαιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid. l.* 14. Διεσμιλευμένον) Sic rescripsit idem ex V. & C. cum *διαμεμελισμένον* editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) *δοκεῖν* P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 13. *col.* 1. Ἡ *ἀπομοτικὴ*) *τὰ ἀπομοτικὰ* Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. *Reitz.* *ibid. l.* 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias *πρόσκειται* rectius, ut Schol. hinc decimo *ὑπόκειται* recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. *Reitz.* *l.* 16. *col.* 2. Δοκῇς) *δοκεῖς* edita. Δοκῆς V. Δοκῇς C. *l.* 21. *col.* 1. Ἀλλ') *ἀεὶ* legebatur in edd. mutavit Solanus. *ibid. l.* 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur *τὸ καλός*. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἔχει σοι) *ἔχοιμι P.* male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει *σοι* recte edd. *Fl. I.* &c. *l.* 9. Καὶ σοὶ) *δὲ καὶ Fl.* *Pag.* 102. *l.* 1. Τόγε) *τότε* male *Fl.* *ead.* Παράδοξον) *ὄνομα* Marcil. Non comparet in edd. neque Codd. *l.* 9. Ταύτην) Abest a *Fl.* *l.* 10. Μηδεμίαν) Ita *P.* Μὴ δὲ μίαν *I. Fl. H. B. Fr. Ald. S.* *l.* 12. Τὴν *μανίαν*) Nihil mutant edd. *ead.* Ἀφίει) *ἀφήσεις Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *A.* 1. *l.* 15. Παιδαγωγὸν) *πατέρα* P. *Pag.* 103. *l.* 5. Καλῶν) *ἀποκαλῶν* marg. *A.* 1 *W.* & P. Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 9. Τῷ) Sic dedi ex *Fl.* Τὸ cett. *l.* 11. Τοῦτο λέγοντες) *λέγοντες τοῦτο Fl.* *l.* 14. Πρόσεστι) Sic etiam *Fl.* cum cett. *Pag.* 104. *l.* 14. Ὧν) *ὅμως ὧν Fl.* *l.* 15. Οὐδὲν) Sic Solan. rescrips. ex *Fr.* Οὐθὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab *οὐθὲν* novam periodum incipiens. *l.* 16. Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει) *δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ* P. *Pag.* 105. *l.* 1. Ἴθι) *ἴσθι* male *I.* *l.* 3. Ἐπακολ. ἂν) *ἐπακολ. μὲν ἂν S.* *l.* 5. Ὡς ἐπίστασαι) *Pell.* An *σύ*; Nil mutant *Fl. Fr. I.* &c. *l.* 7. Ὄκνει) *ὤκνει* edd. antea male. *l.* 9. Ἐκ καταλήψεων) Restitut. ex *Fl.* quae quidem iunctim *ἐκκαταλ.* Discretim *S.* & marg. *A.* 1 *W.* Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. *l.* 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνό γε εἰπὼν *Fl.* 1 *l.* 16. Τῆς) Abest a *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec omittit *Fl.* *l.* 2. Σαθρὸν) σαπρὸν edd. priores. *ead.* Ἀποφθέγγωνται) ἀποφθέγγωνται marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *l.* 4. Ἐκ καταλήψεων) Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* *l.* 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτῳ eaedem recte. *ead.* Μεταγνοίοι) μεταγνοίη *S.* & *A.* *l.* 7. Εἴπερ) ἤπερ vult Marcil. Sed prius edd. *l.* 9. Τοῦτον) Nil mut. Coll. & *Fl.* *l.* 11. Μὴ) Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abest in edd. cett. *l.* 14. Διειδέναι) διειέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 107. *l.* 8. Παντὸς) Nihil mutare *Fl.* adſcripſit Solan. *l.* 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Geſner. *l.* 16. Ἑστιάσεσθαι) ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & Plat. l. d. *Pag.* 108. *l.* 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. *l.* 8. Τὴν) Abest artic. a *Fl.* *l.* 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστὶ) ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστὶ *Fl.* Pro ὃν etiam ὧν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. *col.* 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. *l.* 15. *col.* 2. Κατὰ) τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid. l.* 16. Σεσυλημέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum eſt undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non auſim. *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paulo poſt etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. *ead. col.* 2. Ὑποστάσεως) Non aderat in edd. ſed ex Cod. ſupplevit Solanus. *Pag.* 109. *l.* 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ᾽ οὗτος male *Fl.* *l.* 10. Δυνήσεαι) Emendatio Geſneri. Δυνήσεται male *Fl. P. Fr. B.* 1. *S. H. Ald.* Συνήσεται *l.* *Pag.* 110. *l.* 13. Σύγε) σὺ *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 1. Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, conjectura, an varia lectio ſit. *l.* 8. Φημὶ) Sic Hom. l. d. item P. & P. Φησὶ male *Fl. Ald. H. S.* *ead.* Εἶναι) Sic Homer. L. *Fl.* *V.* 2. & *P.* Ἔμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A.* 1. *l.* 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes. *l.* 11. Κρειῶν) κρεῶν edd. quod corrigendum eſſe etiam Guyet. monuit. *ead.* Δ᾽ ἐκ) Reſtitut. ex Hom. Δὲ edd. omiſſa praepoſitione. *l.* 12. Ἐγχείῃ) ἐγχέῃ P. *Pag.* 112. *l.* 2. Σοφωτάτῳ) φιλοσοφωτάτῳ P. *ead.* Ἑλλήνων) Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Τοὺς) Articulo caret *Fl.* *l.* 12. Λείας) τελείας marg. *A.* 1. & L. Nil mut. edd. *l.* 16. Ἀκούειν) Conſtans lectio. *Pag.* 113. *l.* 2. Παραπλήθωσι) παραπλήθουσι *Fl.* *ead.* Κρεῶν) Sic etiam *Fl. Fr. I. P.* *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *Fl.* *l.* 13. Τῶν) Deeſt in *S.* *l.* 18. *col.* 1. Τῷ μελλήσουσι δὲ

μοι ἵπποι) Hom. Il. E, 228, μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.* *Pag.* 114. *l.* 5. 'Επὶ) ἀπὸ Solan. *ead.* Σχεδίας) Σχερίας vult Solan. *l.* 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 115. *l.* 6. Παρέχει) Forsan πάρεστι Pell. *l.* 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* *l.* 12. Ἢ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. *P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L. *Pag.* 116. *l.* 4. 'Απολλυμένων) Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. & marg. *A.* 1. 'Απολογούμενος edd. *l.* 6. 'Εκεῖνος) ἐκείνους *l.* L. & marg. *A.* 1. Prius cett. *l.* 15. 'Απὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *l.* *V.* 2. *B.* 2. & MS. Gr. 'Εκ edd. cett. *Pag.* 117. *l.* 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat Solan. *l.* 11. Τὸ) Delet artic. Pell. *l.* 13. Πολλὴ) Sic *Fl.* *I.* *Ald.* *A.* *Fr.* *S.* Πολλοὶ *P.* *H.* *B.* 1. & 2. *ead.* Αὐτὸ) Sic *I.* *Fr.* *Ald.* *H.* *P.* Αὐτοὺς *Fl.* *S.* *B.* 1. & 2. *l.* 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P.* P. recte. Τὸ male *I.* *Fl.* *S.* &c. *Pag.* 118. *l.* 2. Τῷ) Bene *P.* *B.* 2. & G. Τὸ rursus male edd. cett. *Pag.* 119. *l.* 3. Αὕτη) αὐτὴ edd. priores. *l.* 5. Χρῆσθαι) χρᾶσθαι *Fl.* *l.* 9. Σωκράτην) Σωκράτη *Fl.* *l.* 15. Αὐτὴ) Nil mut. edd. *Pag.* 120. *l.* 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* *Pag.* 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) κακαπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat Gesn. Et recte κακοπ. cett. *l.* 11. 'Ανήροτα) Recte *B.* 1. & 2. *P.* *S.* 'Ανήρωτα male *I.* *Fl.* *Fr.* *Ald.* *H.* utraque. *Pag.* 122. *l.* 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omittit *Fl.* *l.* 10. 'Αποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* *l.* 16. Οὐ) Male omissum in *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 9. Γνώμης) γνώμαις Pell. *Pag.* 124. *l.* 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. *ead.* Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. *l.* 4. 'Ασύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* *l.* 5. 'Αξιώσας) ἄξιός ἐστι *Fl.* *l.* 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. V. nott. *l.* 13. *col.* 2. 'Αφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 1. Τὸ ὂν) τὸ ὅλον edita. At in V. lacuna est. Τὸ ὂν C. *l.* 17. *col.* 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῳ, *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in V. erat συλλογι..... unde συλλογίζειν fecerat Cler. *Solan.* *ibid.* *l.* 19. Δογμάτων) Sic edita ..., δειγμάτων V. unde, & ex C. liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* *l.* 20.... Εἶδος) Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l.* 21. Στέρησιν) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse,* ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. *ead. col.* 2. Ἐπέγραψαν) Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag.* 125. *l.* 5. Μίαν) ἂν *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 9. Δὲ τοὺς) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B.* 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B.* 2. *l.* 10. Οἷον) οἱ Schol. & Coll. *l.* 12. Καὶ συμφωνία) Omisit *Fl. l.* 16. *col.* 1. Ἔοικεν ἐν) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag.* 126. *l.* 10. Ὡς) Abest a *Fl.* Δῆτα Pell. pro κατά. *Pag.* 127. *l.* 3. Δείξω καὶ) Utrumque omittit *Fl. Pag.* 128. *l.* 5. Ὑμῶν) Et sic edd. vett. *l.* 19. *col.* 1. Τῶν Λακεδαιμονίων) τοὺς Λακεδαιμονίους male V. *Pag.* 129. *l.* 4. Παρασιτίᾳ) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία *V.* 2. *Pag.* 130. *l.* 10. Δοκῇ) δοκεῖ male *Fl. l.* 15. Χωρεῖν) χορεῖν male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 131. *l.* 16. *col.* 1. Διεφθορὼς) διαφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex V. correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. *Reitz. Pag.* 132. *l.* 3. Καὶ εἰ) εἰ καὶ *Fl. l.* 4. Τί δεῖ) Restit. ex *I.* & *V.* 2. Τί δὴ cett. male. *l.* 7. Παρετάξατο) Recepi ex *I. V.* 2. G. & marg. *A.* 1. Παρεδέξατο cett. *l.* 9. Ὑπισχνῇ) ὑπισχνεῖ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 11. Λέγω) λέγε marg. *A.* 1. sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag.* 133. *l.* 3. Ἄλλος) ἄλλως *V.* 2. male. *l.* 4. Κατ' αὐτὰ) καὶ ταῦτα *Fl. l.* 6. Ἀνδρειότεροι) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag.* 134. *l.* 13. Ὅστις εἰπεῖν) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l.* 17. Λέγει) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam υἱὸς, quod tamen etiam deesse fatetur in C. *Pag.* 135. *l.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Nihil variant edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult Palm. *l.* 6. Ὡραΐζειν) Sic edd. Ἀορίζειν G. & marg. *A.* 1 *W.* Ὀαρίζειν vult Graev. *l.* 7. Προβάλλειν) παραβάλλειν marg. *A.* 1. *l.* 17. Ὅστις) Sic *Fl. B.* 1. *P.* aliaeque. Ὅς *I. Pag.* 136. *l.* 4. Ὅσπερ) Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B.* 1. 2. (& 4.) *I. P. H. Pag.* 137. *l.* 2. Πλέον) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l.* 6. Δι' ὅλου) Quaedam διόλου. *l.* 7. Οὐχ) Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *I. l.* 8. Προσκαλουμένοις) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *I. l.* 10. Ἄγον) Sic *Fl.* & Hom. Ἄγων edd. cett. *Pag.* 138. *l.* 1. Καὶ) Non adest καὶ in *Fl. l.* 9. Χείρω) χείρονα *Fl. Pag.* 139. *l.* 7. ΤΥΧ.) Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l.* 9. Ἄν αὐτόθ᾽) Restitut. ex Homer. Πάντες κ᾽αὐτόθ᾽ edd. Lucian. *l.* 16. Τιθήμεναι) Recte *S.* & Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag.* 140. *l.* 2. Ἀποβὰς) ὑποβὰς marg. *A.* 1. *l.* 3. Καὶ νῦν) Sic edd. omn. Ἔνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l.* 13. Ἀτάλαντον) ἀτάλαντος ora *A.* 1 *W.* *Pag.* 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l.* 9. Καὶ εὐθ.) Forsan κἂν εὐθ. coniiciebat Guyet. etiam Gesner. *l.* 12. Οὗτος δὲ) οὗτός δε emendat Gesn. *Pag.* 142. *l.* 5. Καλῶς) καλῷ *S.* & *B.* 4. *l.* 9. Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l.* 11. Χλωροὺς) χλοροὺς male *H.* 1. & 2. *Pag.* 144. *l.* 15. Ἐκείνῳ) Recepi ex *l.* Ἐκεῖνον cett. *ead.* Τοίνυν) Non adest in *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Αἶξ) αὔρα V. pro quo αἶξ in impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὧν) τί ἂν *l.* & marg. *A.* 1. Οἴονται) οἴωνται *I.* *l.* 13. Ἄλλας — μανθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl.* *l.* 15. Ὁμοίως) Et hoc deest in *Fl.* *l.* 16. Ἔτι) εἴ τι *I.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 146. *l.* 2. Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl.* *l.* 5. Ἔξω) ἔξωθε *Fl.* *l.* 14. Πάντως) πᾶσα marg. *A.* 1 *W.* non male. *Pag.* 147. *l.* 13. Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 4. Δεδιότας) δεδιότες edd. priores male. *l.* 14. Ἑαυτὸν) ἑαυτῷ ora *A.* 1. *l.* 16. Δὲ ὁ κακὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A.* 1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. *Pag.* 149. *l.* 9. Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. Τινι cett. Τινα *I.* sola. *l.* 10. ΤΥΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl.* *l.* 13. ΠΑΡ.) Et hanc pers. omitt. *Fl.* *Pag.* 150. *l.* 2. Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύσ. vult Gesner. *l.* 5. Ἀπεπτήσας) Sic edd. quas monitu Wetstenii sequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Gesner. *l.* 8. Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *I.* & *V.* 2. *l.* 14. Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l.* 16. *col.* 1. Φαρμάκῳ) Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπτηχθέντας) Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l.* 19. Φθινήσαντας) φανήσαντας ante editum prave; cum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.* *Pag.* 151. *l.* 9. Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag.* 152. *l.* 4. Πάντα) ἅπαντα *Fl.* *l.* 11. Ἦ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Ei male *I.* & *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 153. *l.* 15. Ἐθ᾽ ἔλοιο) Sic edd. omn. praeter *I.* & *V.* 2. quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Ἐσθίειν) Anon. Fors. σιτεῖν, adscripsit. *Pag.* 154. *l.* 1. Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 3. ANAX.) Nomina perſonarum in fronte non habet *I.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. *l.* 4. Ὑμῖν) ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *l.* 7. Καλινδούμενοι) Sic *Fl. I. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M. *l.* 10. Ἕτερον) Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B.* 1. & 2. *H.* Ἅτερον *I.* *l.* 11. Συννενευκότες) Reſcripſi ex W. Συνεν. edd. *l.* 12. Ἦν ἰδοὺ) Sic edd. & M. Ἦν ἰδὲ Pell. Νῦν Marcil. *Pag.* 156. *l.* 7. Χρίσμα) Ita bene *I. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα. *l.* 12. Πάττουσίν τε) Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε edd. *l.* 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. *l.* 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* 1 *W. I.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν edd. priores. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ L. *l.* 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. *l.* 7. Τοῦτον) τούτων male *Fl.* *l.* 12. Ἀγαθοῦ) ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* *ead.* Μανίᾳ) μανίᾳ cum puncto ſubſcr. M. *S. Amſt.* Ceterae ſine eo, male. *Pag.* 158. *l.* 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. *l.* 7. Ἐπάγει) Ita M. *Fl. Ald. B.* 1. *H. P. Fr. S.* Παρέχει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα M. & marg. *A.* 1 *W.* cum *Fl.* At prius *I. Ald. B.* 1. *P.* &c. *Pag.* 159. *l.* 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & edd. cett. *l.* 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl. Ald. B.* 1. *Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *I.* & W. *l.* 10. Πυγμῆς) πηγμῆς male *I.* *l.* 11. Ὑπεράλλεσθαι) Bene ſic edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *I.* ſola. *Pag.* 160. *l.* 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. *l.* 7. Τοσαῦτα) ταῦτα *Fl.* Prius cett. *l.* 8. Πρὸς) Sic eſſe in edd. omn. addidit Solanus. *Pag.* 161. *l.* 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεὶ W. *l.* 11. Δόξει) Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *I.* *l.* 12. Ὁρᾷς) Sic edd. & M. *Pag.* 162. *l.* 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια M. & *Fl.* male. *Pag.* 163. *l.* 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. *l.* 11. Ἄληκτον) ἄλεκτον W. male. *Pag.* 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adſcripſit Solan. *l.* 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* ſola. Vulgatum etiam firmat M. *Pag.* 165. *l.* 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. *A.* 1. *l.* 3. Μηδέπω) Sic W. & marg. *A.* 1 *W.* Μηδέποτε edd. *l.* 6. Οἰκηθεὶη) Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθεὶη edd. cett. *l.* 7. Τότε) ποτὲ W. & *Fl.* *l.* 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. *Pag.* 166. *l.* 1. Ξένον)

Sic W. & *Fl.* Ξένων edd. *l.* 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα τινὰ M. *l.* 8. Τι) Sic M. & edd. omn. *l.* 15. Διέξειμι) Restitutum ex W. Διεξίειμι edd. priores. *Pag.* 167. *l.* 10. Πατρίων) παντοίων L. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 168. *l.* 4. Καταμάθης) Sic W. Καταμάθοις edd. *l.* 14. Οὕτω) οὕτως *Fl.* & W. *Pag.* 169. *l.* 3. Ἐπὶ) Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *I.* *Fl.* *l.* 5. Φλογώδη) φλογμώδη W. *l.* 8. Ὅτιπερ) An ὅτεπερ; Pell. *Pag.* 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) Artic. abest a *I.* & *V.* 2. Adest in *Ald.* *Fl.* &c. & M. *l.* 6. Προσέξεις) Edd. Προσέξης W. *l.* 13. Ὁμολογοῦσα) Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν. *ead.* Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. *A.* 1. Ὅσῳ edd. priores. *l.* 14. *col.* 1. Ἐλλιπὴς) ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. ὁ. ἀ. ἐ. λ. *ead. col.* 2. Ἐλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod mutavit Solan. nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς edita. Mutavit Solan. *l.* 19. *col.* 2. Οὖν ἄνωθεν) δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit Solan. *l.* 22. *col.* 1. Προσέξῃς) προσέξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post, eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Τοῦτο) τουτὸν M. Sed eodem versu ἐλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *Reitz.* *l.* 24. *col.* 1. Ἄν σοι) αὐτοὶ edita. Mutavit Solanus. *Pag.* 171. *l.* 2. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat M. *l.* 9. Ἀναγεγράφθω) ἀναγραφέσθω *I.* & *V.* 2. Item marg. *A.* 1. at prius cett. & M. *l.* 12. Αἰσχυνοῖτο) αἰσχύνηται W. *l.* 14. Ὑμῶν) Bene sic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 172. *l.* 2. Ἑωρακὼς) ἑσωρακὼς M. male. *l.* 5. Σὲ) Omissum in M. *l.* 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. *ead.* Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W. male. *l.* 8. Εὐδαιμονήσειε) εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. *l.* 9. Πειστέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 11. Συνηρεφεῖ) Recepi ex M. & *S.* Συνειρεφεῖ enim edd. cett. *l.* 16. Τί) ὅτι *Fl.* Prius cett. & M. *Pag.* 174. *l.* 2. Ἑκατέρῳ) ἑκατέρων male W. *l.* 13. Ἀρεωπαγῖται) Ἀρεοπαγῖται W. & sic paulo post bis. *l.* 15. *col* 1. Ἀρειῷ πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam iunctim. *Reitz.* *Pag.* 175. *l.* 2. Καταρρητορευόμενος)

καταρητορευόμενος W. *Pag.* 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. *l.* 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. *Pag.* 177. *l.* 3. Ἀναφύηται) Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. *l.* 12. Ὑφ') Recepi ex *Fl.* M. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀφ' edd. cett. *l.* 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. *Pag.* 178. *l.* 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* *l.* 13. Πλησιάσωσι) πλησιάζωσι M. *Pag.* 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) ἑαυτῷ *Fl.* *l.* 3. Ἀρεωπαγίτην) Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.* *l.* 5. Τὰ ἀναγκαιότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἅμα ἀναγεγραμ.) Non adeſt ἅμα in Mſ. Graev. Adeſt quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. *l.* 13. Σπεύδοιεν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. *Pag.* 182. *l.* 5. Ἄσματα) Edd. ſine puncto. Sed W. ᾄσματα recte. Verum neſcio, num ubique in hac ed. obſervatum ſit. *l.* 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. *ead.* Σκύτη) σκήτη *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. *Pag.* 184. *l.* 4. Συμπλακεὶς) συμπλεκεὶς W. *l.* 12. Τοῦτο) τούτου M. *l.* 17. Εὐθὺς πολλῷ) πολλῷ εὐθὺς M. *ead.* Ῥεόμενα) ῥέοντα *V.* 2. & marg. *A.* 1. Ῥέονδα *I.* Vulgatum ſervat M. *Pag.* 185. *l.* 8. Ἔμψυχον) εὔψυχον *I.* ſola. *l.* 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *l.* 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. *l.* 15. Καὶ) Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M. *Pag.* 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) διακρινοῦντα *V.* 2. Prius reliquae omnes & M. *l.* 2. Ἐπιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. *l.* 13. Τὰ ἔνδοθεν) ἔκδοθέν τε W. omiſſo τά. *l.* 16. Αὐτὸν) Omittunt *Fl.* & W. *l.* 17. Ἐνδιδοῦν) Sic *Fl.* *Fr.* *I.* *H.* *Ald.* *B.* 1. *P.* *S.* Ἐνδιδὸν W. *Pag.* 187. *l.* 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Τάφρον) τάφον *Amſt.* *S.* *I.* *Ald.* *H.* &c. Τάφρον recte W. *P.* *Fl.* *l.* 14. Ἡμῖν) Punctum hic eſt in M. *ead.* Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & *Fl.* *Pag.* 188. *l.* 4. Ἀναῤῥιπτοῦσιν) Sic edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W. *l.* 6. Ὑπερβάλοιτο) ὑπερβάλλοιτο M. *l.* 9. Ὑποβέβληνται) ὑποβέβληται *Fl.* & W. male. *l.* 12. Τὸν ὄλισθον) Ita & M. cum edd. *ead.* Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. *l.* 13. Ἐγχέλυσιν) ἐγχέλεσιν M. *Pag.* 189. *l.* 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. *l.* 9. Τοὐναντίον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* & M. *l.* 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* & M. *Pag.* 190. *l.* 5. Λυκείῳ) *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat Solan. neſcio quare, niſi quod minore λ id habeant; ſed hoc ſolemne eſt edd. antiquioribus. *l.* 6. Ἀποπλύναι) Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. *l.* 10. Διαῤῥεῖν) διαιρεῖν male M.

Pag. 191. *l.* 5. Λέγειν) Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *l. P. H. Ald. B.* 1. male. *l.* 11. Ὑμᾶς) Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B.* 1. *S.* & M. Ἡμᾶς *l.* *Pag.* 192. *l.* 4. Βαθέσι) ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. *l.* 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex W. Ὑποδείξητε edd. priores. *l.* 9. Μορμολυττόμενοι) μορμολυττούμενοι W. *Pag.* 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες coniici. *l.* 5. Διδάσκετε) δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* *l.* 6. Διδόντες) διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. *l.* 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Σκηνῶν) C. Abb. σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid. l.* 15. Οἷον) Non aderat in edd. Inseruit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. *l.* 17. *col.* 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπα μιοι. V. Σκεπασμένοι M. *l.* 18. *col.* 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ V. *l.* 20. *col.* 1. Μὲν γὰρ γερραιναξία) In editis erat μὲν γερρ . ξία γὰρ εἴρεται. Cod. Abb. vero γερραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ—. γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραιναξία. *ibid. l.* 21. Αἰδοίων) In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. *Pag.* 194. *l.* 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. *l.* 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *A.* 1 *W.* Vulgatum est in M. *l.* 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ *Fl.* & W. *Pag.* 195. *l.* 2. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι edd. hac priores. *l.* 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene M. *l.* 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & M. *Pag.* 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Rectius abest in W. & *Fl.* *l.* 2. Ξυμπολιτεύεσθαι) ξυμπολιτευμένων W. & marg. *A.* 1. *l.* 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι edd. & M. *Pag.* 197. *l.* 3. Τῆς Ὕδρας) περὶ τῆς Ὕδρας W. *l.* 4. Δὐ) Nil mut. *Fl.* nec M. *l.* 8. Γίνεται) γίγνεται M. *l.* 9. Ποιήσειας ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. *Pag.* 198. *l.* 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. M. *l.* 4. Ποιεῖσθε) ποιεῖσθαι W. male. *l.* 8. Τοῦτο) οὕτω M. *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *I.* *l.* 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους edd. vulgo. *l.* 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & M. *Pag.* 199. *l.* 1. Ἑαυτὸν) αὐτὸν W. *l.* 2. Ἡ) Abest ab M. *Pag.* 200. *l.* 2. Μηδὲ) μὴ δὲ *I. Ald.* fere perpetuo. Σὴ post δὲ inserit marg. *A.* 1. Sed dubie anne voluerit δή. *ead.* Προαπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. *l.* 3. Καμάτων) καμάτου M. *l.* 4. Αὐτῶν) αὐτοὺς Pell. *l.* 12. Παίωσιν) παίουσιν W. *Pag.* 201. *l.* 4. Παρεστώσας) παρεστῶτας W. male. *l.* 5. Ἦν) εἰ M. *l.* 9. Σώμασιν) σῶμασιν male *I.* *l.* 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. *I. V.* 2. Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. *l.* 13. Ὡς) Omittit *Fl.* & M. *l.* 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell. *Pag.* 202. *l.* 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. *l.* 4. Σώζειν) σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. *l.* 15. Ἤκουσεν) ἤκουεν W. *Pag.* 203. *l.* 1. Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. *l.* 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M. *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Bene ſic M. *Fr. B.* 1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *I. V.* 2. *Ald. Fl. H.* *l.* 16. Ἑαυτῆς) αὐτῆς W. *Pag.* 204. *l.* 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 4. Αὖθις) αὖ *Fl.* *l.* 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.* *Pag.* 207. *l.* 10. Αὐτῷ) Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. *l.* 14. Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον) Ita *Fl. B.* 1. *Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφειμένον *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 208. *l.* 3. Προὔκειται) πρόκειται *I.* & *V.* 2. Πρόσκειται L. & G. *l.* 16. Ὠνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex *Fl.* Vid. nott. *Pag.* 209. *l.* 9. Αἰεὶ) Sic edd. conſtanter. *l.* 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον) ἐς τὸ χωρίον *Fl.* ſola. *ead.* Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι *I.* ſola. *Pag.* 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. recte. Καόμενοι *I.* *l.* 5. Αὗος) Receptum ex G. L. & marg. *A.* 1. Αὐτὸς edd. omnes. *Pag.* 211. *l.* 9. Βιαζόμενον) Sic *Fl. I. Fr. P.* &c. *l.* 17. Καλινδοῦνται) Sic *Fl. I. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *B.* 1. *P. Fr. H.* *Pag.* 212. *l.* 9. Φήσει) φησὶ *Fl.* *l.* 12. Ἔτι) Nihil variat *Fl.* *Pag.* 213. *l.* 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* *l.* 7. Οὑτωσὶ) Et ſic *Fl.* *l.* 8. Εἵνεκα) Scripſi ex *Fl. Ald. I. B.* 1. *S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* *l.* 11. Γινώσκειν) Ita *Fl. B.* 1. *Fr. Ald. V.* 2. *P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *I.* *l.* 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* *Pag.* 214. *l.* 3. Ματαιάζοντα) Conſentiunt *Fl. I. Fr. P.* &c. Ματαΐζοντα Suid. *l.* 8. Ἢ) *I.* & *V.* 2. ἦ. Ceterae ἤ. *l.* 9. Ἢ διότι) ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δ' ὅτι *I.* ἢ διότι *V.* 2. Ἤ τί σοι marg. *A.* 1. *l.* 15. Παρὰ) Recepi ex *Fl.* nam περὶ edd. cett. *ead.* Ἢ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A.* 1. pro vulgato ἤ. *Pag.* 215. *l.* 3. Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *l. Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Παρατρέψει) Sic edd. Διαστρέψαι G. Διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A.* 1. *l.* 9. Καταφρονηθήσῃ) Bene ita *P. H. S. B.* 1. & 2. Καταφρονηθείσῃ *I. Fl. Ald. Fr.* *l.* 12. Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distincte. *l.* 14. Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l.* 17. Δυνησόμεθα) Restitui ex L. Δεησόμεθα edd. hac priores. *Pag.* 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. P. B.* 1. Στεφανωμένος *I.* *l.* 13. Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *I.* *l.* 18. *col.* 2. Ὡς δῆλον) Posteriora haec verba desunt in C. *Pag.* 217. *l.* 2. Δὲ) Omittit *Fl.* *l.* 5. Συνειληχότα) Nihil variant edd. *l.* 11. Ὑάλῳ) ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ edd. Cogn. In ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag.* 218. *l.* 1. Χώματα) χρώματα *Fl.* male. *l.* 2. Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l.* 13. Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B.* 1. & 2. *H. P.* &c. Πάκτιμον *I. V.* 2. Mſ. Graev. & L. *ead.* Σοφιστὴς) ὁ σοφιστὴς *I.* sola. *l.* 14. *col.* 1. Λόγῳ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz.* *ibid. l.* 16. Ὑφιστάντα) συνιστάντα, *corradentem*, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.* *Pag.* 221. *l.* 3. Αἰτοίη) αἰτοίης *Fl.* sine commate post σύ. *l.* 4. Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex L. Μάλιστα edd. priores. Τάχιστα etiam marg. *A.* 1. *ead.* Ἀνὴρ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Ἀκούσῃς) ἀκούσῃ *Fl.* *l.* 16. Γε) Abest a *Fl.* *Pag.* 222. *l.* 3. Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Ἐπιτοπολὺ *I.* *l.* 9. Ἀγρεύσεις) αἱρήσεις L. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl.* & *S.* Ἔκπνους cett. male. Ἔκπνους Marcil. frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A.* 1. Sed deletum deinde. Gesner. vulgatum tueri conatur. *Pag.* 223. *l.* 2. Ἀλλὰ) σὺ δὲ L. & marg. *A.* 1. *ead.* Διὸς) Non habet *Fl.* *l.* 3. Ἀπιστήσῃς) ἀποστήσῃς marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 224. *l.* 4. Δια-

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett. *l.* 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl. Ald. H. P.* &c. Κωλύει *I.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρποῖς) Omisit *Fl.* *l.* 10. Εἴ που) Recte *Fl. Fr. B. H. S.* &c. Ἤπου male *I.* cum *V.* 2. *l.* 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπόξηρον *Fl.* male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεήσει *I.* & L. Quod edidimus, est in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθηρὰ) καὶ abest a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὰ πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσοῦτο) Ita *Fl. I. B. S.* Τοσοῦτον *P.* etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl. I. V.* 2. *P. S.* Ἐπὶ male L. *H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in marg. Ἐπεὶ δ' ἔσῃ Pell. *l.* 11. Ὡς οὖν) ὡς ἂν *I.* sola. Ὃ ἂν L. *l.* 14. Ἑαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσει) Recepi ex *I.* Φησὶν cett. *l.* 9. Τούτων) τοῦτον *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει) ῥοπῇ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτιαν L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρὲς) Ex Mſ. Graev. & marg. *A.* 1 *W.* Ἀλιπαρὲς edd. priores. *l.* 7. Ὅλας) Desideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτιθεὶς) προτίθεσθαι *Fl.* *l.* 16. Ἀτρομήτου) ἀτρομήτου *S.* vertens *intrepidi.* *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐπιτάττοντος) Nihil variant edd. nec O. *l.* 4. Ταχεῖα καὶ ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα O. *l.* 5. Ὁδὸς) ἡ ὁδὸς O. *l.* 6. Μή σε) καί σε O. *l.* 9. Ὡς) Non habet O. *ead.* Ἴθι) Recepi ex O. Ἴσθι edd. *ead.* Δασεῖ) λασεῖ male O. *l.* 10. Πέραν) Et sic *Fl.* *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα O. & *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς O. & marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολλοὺς μὲν καὶ) Sic O. Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. *col.* 1. Καὶ) Non aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abest ab O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* *ead.* Ἔσῃ) Non adest in O. *Pag.* 232. *l.* 6. Ἂν) Desideratur haec particula in O. *l.* 7. Ἐπισπασάμενος) Restitutum ex L. G. O. & marg. *A.* 1. Ἀσπασάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτὸ Θαΐδα) αὐτὸς Θαΐδα G. O. *l.* 12. Ἁβροῦ) τοῦ ἁβροῦ O. *ead.* Δ' οὖν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὗ male *I.* Τοίνυν O. *l.* 13. Ὦ ἀγαθὲ) ὦ 'γαθὲ magis Attice O. *ead.* Ἔπεμψε πρὸς μὲ) ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ O. *l.* 14. Ὅτε) ὃ O. *l.* 15. Αὐτῷ) Abest ab O. *Pag.* 233. *l.* 1. Ὑποτεπτηχότων) ὑπεπτ. O. *l.* 4. Παραβαλεῖν) Adscivi ex *I. Fl. S.* Παραλαβεῖν L. *Ald.* cett. male. *l.* 8. Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur O. *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθελήσεις O. *l.* 10. Κλητίου) Κλυτίου Pell. quod probo. In O. plane deest. *l.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε O. *l.* 13. Μηδὲ πτοηθεὶς) μὴ δὲ πτοηθῇς O. Μὴ δὲ discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum; cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δεήσῃ) δεήσει O. *ead.* Τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restitut. ex *Fl.* & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἔπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. Ἔχων. κόμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l.* 12. Τούτοις· καὶ ἀλ. δὲ) Pro his τούτῳ καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθὴς) καὶ ἡ ἐσθὴς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δή σοι) σοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτέλεστον) ἀπαλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 14. Ἔπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἢ οὐ) Omisit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιπρέπειν) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. *G.* legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὁ γ') ἡ edita. Correxit Solan. *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κᾆτα &c.) καὶ τὸ κᾆτα, καὶ τὸ μῶν O. *l.* 4. Ἐὰν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic *P. S. I.* Ἀσύμφηλα male *Fl. Ald. B.* 1. *H. Fr.* *l.* 7. Πάλαι) Et sic habere *Fl.* cum *I. Fr.* & Ox. notat Solan. *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀῤῥαβῶνα) Recte sic *Fl.* Ἀραβῶνα male *I. Ald. B.* 1. *H. P. S.* *ead.* Πρατίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνοματοθέτει) νομοθετεῖ O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἢ ποιητοῦ) ἢ abest ab O. *l.* 4. Ἀπηκριβωμένος) ἠκριβωμένος O. & *Fl.* *ead.* Ἀναγίγνωσκε) ἀναγίγνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἰ) μηδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ *I.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρήσθαι) καὶ χρήσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δέῃ) καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo *Fl.* *l.* 12. Λεγέσθω) An ἐκλεγέσθω; *Pell.* *l.* 14. Μὴ μελλήσας) μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπί κε) Sine κε *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 1. Προσήκοντι) τῷ προσήκοντι O. *l.* 10. Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl.* Λεωνίδης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πλαταιαὶ) Restitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὰ ὀλίγα) Articulum habent *I. Fl. V.* 2. Omittunt cett. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. *col.* 2. Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδαμοῦ) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l.* 3. Πάντα ᾀδέσθω) πάντα σοὶ ᾀδ. O. *l.* 10. Ἑστήκωσιν) ἑστήκασιν male *Fl.* *Pag.* 240.

l. 1. Οἳ) καὶ O. *l.* 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. *l.* 4. Καὶ σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. *ead.* Καὶ βάδισμα) Utrumque omisit *Fl.* *l.* 5. Θαυμάσονται) τεθήπασι O. *l.* 6. Οὐχ ἕξουσιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur *Fl. I.* &c. *l.* 9. Σμικρὰν) μικρὰν O. *l.* 12. Τῶν δείπνων) τὸν δεῖπνον male O. *l.* 16. Οἰκεῖον) Omisit O. *Pag.* 241. *l.* 1. Προϊόντα) προσϊόντα male *Fl.* *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. *l.* 4. Ὑπὲρ) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P.* &c. Περὶ *I.* *l.* 10. Δοκείτω) δόκει τῶν O. *ead.* Ἐνεχθῇ) ἐνεχθέντων O. *l.* 13. Ἐπειπεῖν) εἰπεῖν O. *l.* 14. Ἐνοχλήσοντα) ἐνοχλήσαντα *Fl.* male. *l.* 16. Ἐπισείσῃς) καὶ ἐπισ. O. *Pag.* 242. *l.* 1. Γίγνου) γίνου O. *l.* 2. Τῶν μέμψεων) τῆς μέμψεως O. *l.* 3. Τὰ ὦτα) Desunt in *Fl.* *l.* 4. Τὸ ψεῦσμα) ψεῦδος, & sine artic. O. *l.* 7. Καὶ περίβλεπτον) Omiserat O. sed in marg. additum. *l.* 9. Ἰδίᾳ) Bene sic *Ald. H. P.* &c. Male sine puncto *I.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐχεῖν) ἢ αὐχεῖν O. *ead.* Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod edd. habebant. *l.* 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύειν O. *l.* 15. Σου — εὐδοκιμοῦντος) σοι — εὐδοκιμοῦντι male *Fl.* *l.* 16. Τὸ) τὸν *Fl.* *ead.* Αἰδεσθῇς) Sic dedi ex *I. V.* 2. O. L. Αἰδεσθεὶς edd. cett. *l.* 17. Κἂν) εἰ καὶ O. *Pag.* 243. *l.* 2. Οἱ οἰκέται) Caret artic. O. *l.* 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd. *ead.* Διοίσεις) καὶ καταυτίγε διοίσεις male *Fl.* *l.* 9. Ἡδέως) ὁμοίως O. *l.* 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. *l.* 15. Διαρκέσῃς) διαρκέσῃ O. & marg. *A.* 1. *l.* 16. Γε) τε *Fl.* *l.* 17. Ἣν) ἐν male O. *Pag.* 244. *l.* 5. Γὰρ) Omisit O. *l.* 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic edd. omnes. Ἐπαφροδίτου G. Ἀμφροδίου O. Ἐπ' ἀφοδίτου marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex *Fl.* cum ἀδόκιμον esset in cett. *l.* 12. Διεκπεράσας) διεκπαίσας O. *l.* 15. Ποθεινὸς) Bene *I. H. P. S.* &c. Ποτεινὸς male *B.* 1. & 2. *l.* 21. *col.* 1. Ἀνευφήμησε) Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit Solan. *Pag.* 245. *l.* 2. Συνοικήσας) συνοικίσας male O. *l.* 3. Ἑβδομηκοντ.) ἑβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur *Fl.* &c. *ead.* Τέτταρας) τέσσαρας O. *l.* 4. Λοιποὺς) λοιπὸν O. *l.* 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat. *l.* 11. Κἂν) Recte *I. Ald. Fr. H. S.* sine accentu, κᾀν male *Fl. P. B.* 1. *l.* 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. *l.* 16. Πρὸς) πρὸ male O. *Pag.* 246. *l.* 3. Ἔμοι γε) μοι tantum O. *ead.* Νὴ) μὰ O. *l.* 5. Γεννάδας) γεννάσθας male O. *l.* 6. Πεπαύσεται) πέπαυσαι male O. *l.* 8. Τῷ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. *l.* 9. Κρατεῖν) κροτεῖν male O. *l.* 13. Ἐκεῖνο) Omissum in O. *l.* 14. Πρέπειν) Et hoc neglexit O. *l.* 18. *col.* 1. Προηγησαμένην) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγκα-

σμένην, quod nihili erat. *Reitz.* *Pag.* 247. *l.* 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex *V.* 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. *l.* 2. Πέπαυμαι) πεπαύσομαι O. minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 15. Ἠρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην. *Pag.* 249. *l.* 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd. neque Coll. *l.* 10. Εἰσιν) Abest a *Fl.* *l.* 18. *col.* 2. Κόνιν) Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.* *Pag.* 251. *l.* 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.* *ibid.* *l.* 22. Σκηψαμένης) Apud Graevium ηψ— vid. not. *Solan.* *Pag.* 253. *l.* 5. Διεξιόντος) Sic edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult Solanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. *Pag.* 255. *l.* 14. Πεφυλαγμένως) πεφυλαγμένος *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἔλθοιμι) ἐξέλθοιμι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 256. *l.* 1. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. *A.* 1. *l.* 17. Τὸ δέρμα) διὰ τὸ δέρμα *I.* sola frustra, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 258. *l.* 5. Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male *I.* οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐνδήσῃ) ἐνδύσῃ *I.* sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσης peius marg. *A.* 1. *l.* 8. Ὁλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu. Ὀλίγῳ male *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Ὠφελεῖ) ὁμιλεῖ *Fl.* *l.* 15. Τί) ὅτι marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *Pag.* 259. *l.* 3. Τὸν λόγον) τῷ λόγῳ *Fl.* *ead.* Τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ *I.* cum *V.* 2. & marg. *A.* 1. *Pag.* 260. *l.* 8. Τὸν φωλεὸν) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Τὴν *I.* & *V.* 2. *l.* 13. Παρὼν) παρελθὼν *Fl.* *l.* 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο *Fl.* Ἰάσετο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 261. *l.* 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ *Ven.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Τῶν) Omittit artic. *Fl.* *l.* 17. Συνηλίσθησαν) Ex emendatione Solani. Συνηυλίσθησαν edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum invenio. *ead.* Αὐτὰ) αὐτοῖς *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 262. *l.* 7. Ἂν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ *Fl.* omisso ἄν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ. erat. In margine *A.* *W.* duo haec adscripta, δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτά· additumque, *vel sic*, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτά. *Pag.* 263. *l.* 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo post Ἀναξ— habent. *l.* 7. Δημαινέτου) Sic *Fl.* *I.* *Fr.* &c. Δημαίου Schol. *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* &c. Ἐπιπολὺ *Fl.* *l.* 3. Ἀναξικλέα) Sic iam *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγειν) Aliam personam hic addendam monet marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inserendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθείη) ἀπειθοίη *Fl.* sine μή. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἅς) ὅσα *l.* & marg. *A.* 1. Vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *P.* &c. *l.* 2. Μόνος) Hic rursum aliam person. inserit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπῳδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινομένου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis quam consilio. *l.* 6. Ξυναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχρυσωμένον) Sic *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Κεχρησωμ. male *I.* *Fl.* *Ald.* *l.* 4. M' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl.* *I.* *Fr.* *P.* &c. *l.* 12. Παιοῦντα) Bene *Fl.* *H.* *P.* *S.* &c. Πιοῦντα male *I.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl.* *I.* &c. & L. *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *I.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾶ) Omittit *Fl.* *l.* 17. *col.* 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead.* *col.* 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. *col.* 1. Πρῶτος) πάντων est in V. quo forsan Παιδὸς voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* *ead.* *col.* 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Τῆς) Abest a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forsan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Τοῦ *I.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ἀλωπεκεῖθεν edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλὶς) Bene *Fr.* *S.* *Amst.* Θριαλλὶς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρὸς) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *I.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & G. Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὦ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικώδες) φρυκῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο· βοστρυχηδὸν εἰλ— *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας Solan. Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *H.* *P.* *S.* Δακτυλίου *I.* *L.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὔπω) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Οὕτω *I.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgatam tenent *Fl.* *I.* &c. *l.* 12. Καύσωνος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος G.

l. 13. Ἐπικλεισάμενοι) ἐγκλεισ. marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) Omittit *Fl.* *l.* 16. Ἐγρηγορότι) ἐργηγοροῦντι *Fl.* *l.* 17. Ἑωράκει) Sic etiam Exc. *G.* Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. *Solan.* *Pag.* 277. *l.* 6. Μοὶ δοκεῖ) Constans lectio. *l.* 13. Ἤδη) Deest in *Fl.* *l.* 14. Ἀπήγγειλον) ἀπήγγελον *Fl.* *l.* 17. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl.* *Pag.* 278. *l.* 1. Ἣ) ἧς *Fl.* ac marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐθεράπευες) ἐθεράπευσας marg. *A.* 1. *l.* 11. Υἱέων) Nihil mut. *I. Fl. Fr. P.* *l.* 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς *Fl.* *ead.* Ὡς) Abest a *Fl.* *l.* 13. Μακαρίτιν) μακαρίτην *P.* male. *Pag.* 279. *l.* 4. Καθέζεται) καθίσει marg. *A.* 1 *W.* An καθίζει; adscripsit I. I. Wetst. *Pag.* 280. *l.* 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non addicunt Codd. *l.* 12. Ἀπὸ) Et sic *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Θεὸν ἀπὸ) Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam retractum est. *ibid.* *l.* 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim est [παράδοξον *quid.*] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Ἔχειν πίστεως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G. quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C. unde supplevimus.* Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἔχον legit I. I. Wetst. *Reitz.* *l.* 21. *col.* 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσδοκίας Exc. *G.* *Pag.* 281. *l.* 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex *Fl.* Φιλοσοφεῖτε cett. *l.* 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. *Pag.* 282. *l.* 2. Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ *Fl.* ac marg. *A.* 1. Vulgatum servant cett. *l.* 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato, marg. *A.* 1. *l.* 7. Κράνειον) Ita *Fl. Fr. I. B.* 1. *H. Ald. S.* Κράνιον *P.* *l.* 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. *A.* 1. *Fl.* & *S.* Ἀνοίξας *Ald. I. H. P.* &c. *Pag.* 283. *l.* 2. Μόνον οὐκ) Sic *I.* & marg. *A.* 1. Μονονοὺ *Fl. P. H. S. Ald. B.* 1. *Fr.* *l.* 8. Καὶ κομήτης) καὶ abest ab *Fl.* *l.* 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. *A.* 1. Sed glossa est. *Pag.* 284. *l.* 1. Αὐτῷ) αὐτου *Fl.* *Pag.* 285. *l.* 7. Ὥσγε) Sic edd. Lege ὥστε. *l.* 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male *l.* sola. *ead.* Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex *Fl.* idque etiam adpictum marg. *A.* 1. Ἐνέβλεψε vulgo. *Pag.* 286. *l.* 4. Τάχα) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. S.* recte. Ταχὺ *I. V.* 2. & L. cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita *I. Ald. H. P. B.* 1. *Fr. S.* Ἱερῶν γραμμάτων G. Ἱερωγραμματέων *Fl.* *l.* 16. Αἰγύπτιοι) Nil mutare *Fl. Fr.* addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, frustra. *l.* 21. *col.* 1. Τὴν ἑαυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit Solan. *Pag.* 287. *l.* 4. Ἐν ὀθονίοις) ἀεὶ pro his duobus verbis habet *Fl.* scribens ἐξυρημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* *l.* 5. Πρόχειλον) προχειλῆ *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 5. Ὑπηρέτει) ὑπηρέτησεν Th. Mag. *l.* 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* *l.* 11. Τῆς ἐπῳδῆς) τὴν ἐπῳδὴν *Fl.* *l.* 13. Ἔδει) Sic *P. S.* Ἔδοι *Fl. I. Ald. H.* &c. Lege igitur δέοι. *l.* 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaeque. Ἐκέλευσα *I.* *Pag.* 289. *l.* 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* *l.* 7. Ἑκάτερον) ἑκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.* *l.* 10. Ἐπῳδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπικλυσθῆναι) ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. *l.* 15. Ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* *l.* 16. Ἄπιστα) ἀπιστοῦντι G. & L. Nihil mutant edd. *Pag.* 291. *l.* 11. Οἵ) οἱ *I.* male. *l.* 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. sine dubio ex *Fl.* *l.* 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνιέιν; *l.* 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere. *Reitz.* *Pag.* 292. *l.* 3. Ἡγεῖσθε) ἡγεῖσθαι *Fl.* male. *l.* 14. ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg. *A.* 1 *W.* etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* *l.* 8. Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν) Omisit *Fl.* *l.* 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* *l.* 12. Πτολεμαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. *l.* 14. Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed. aliquot Dialogorum. *l.* 16. *col.* 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd. Mutavit Solan. *Pag.* 296. *l.* 13. Ηὐτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.* *l.* 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297. *l.* 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 15. Βαλλόμενος) βαλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. *l.* 1. Ὕψεσι) ἄψεσι Pell. *l.* 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. *l.* 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* male φοτὶ *Fl. Fr. I. W.* *l.* 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I. Ald. S.* Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομησμένος *H.* 1. & 2. Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. *l.* 8. Ἀρχομένους) ἀρχουμένου marg. *A.* 1 *W.* Ἀρχομένου voluit. *l.* 9. Αὐγῆς) Restitui ex L. & *Fl.* Αὐτῆς edd. cett. *l.* 10. Φωταγωγῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P.* &c. *l.* 12. Βορρᾶν) βορὰν edd. priores male. *l.* 15. Τὸ) Omittit *Fl.* & merito. *Pag.* 301. *l.* 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* *l.* 9. Ἀφόδων) Sic dedi ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. *l.* 10. Δυοῖν) Sic recte L.

B. 1. *P.* Δυσσὶν *Fl. I. V.* 2. *H. Fr. S. l.* 11. Ὡρῶν) Bene *W. P.* Ὁρῶν male cett. *l.* 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) μὴ male *I. Pag.* 302. *l.* 2. Καὶ ἄλλους) Omisit *Fl.*

IN BACCHUM.

Pag. 303. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιὰ Schol. Index *H.* & *Wech. ead.* Ἢ) Sic *Fl.* &c. Ὁ Schol. *l.* 6. Ὡς) Abest a *Fl. ead.* Συμπατηθησομένου) Sic recte *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* Συμπατησομένου *I. l.* 8. Ὑπὲρ) Hoc dedi ex *I.* & L. Ὑπὸ *Fl. Ald. H. P. S.* &c. male. Περὶ vult Solan. *l.* 15. Σκοπῶν) Titulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In C. vero Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος. *Reitz. Pag.* 304. *l.* 2. Κεράστας) καὶ κέρατα Marcil. & L. In vulgato conspirant edd. *l.* 8. Βραχὺν) Sic *Fl. Ald. V.* 2. *Fr. H. B.* 1., *P. S.* Τραχὺν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 11. Κροκωτῷ) Recte *S.* sola. Κροκοτῷ media correpta cett. omnes male. *l.* 12. Πιθανὸν) Constans lectio. Ἀπιθανὸν vult Solanus. *l.* 17. *col.* 1. Κόρδακα) κόρδακος edita male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col.* 2. Εἶδος Ἰκαρίου) Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan. l.* 19. *col.* 2. Τῇ πυῤῥίχῃ) Ita ex C. correctum, cum in editis esset πυῤῥίχης, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὅν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. *Reitz. Pag.* 305. *l.* 5. Εὖ οἱ) Sic *I. Ald. S. B.* 1. Εὐοῖ *Wech.* Εὖ οἶ *Fl.* Εὖ οἶ *P. H. ead.* Τοῦτο) τοῦτον Pell. *l.* 13. Θηλύμιτριν) Nil mut. edd. *l.* 15. Ἠγγέλλετο) ἤγγελτο *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. Pag.* 306. *l.* 2. Πυρὸς) Sic *Fl. W. P.* &c. Φλογὸς *I.* & L. *l.* 10. Προτάξαντες) Ita dedi ex *I. H. Ald. B.* 1. & *S.* Προστάξαντες *Fl. P.* quod & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl.* & marg. *A.* 1. sine dubio ex eadem. *l.* 15. *col.* 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. Cler. Mutavit Solanus. *ibid. l.* 18. Σειληνὸς) Ad alia verba relatum hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l.* 19. Εἰκάσαι) εἰκάσθαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag.* 307. *l.* 1. Εὖ οἱ) Sic iam & *P.* quae ante εὖ οἶ habebat. Εὖ οἱ *I.* etiam & *W.* aliaeque. Εὐοὶ *Fl. l.* 2. Ἐσήμαινε) Ita *Fl. Fr. I. Wech. P.* &c. Ἐσήμηνε vult Solan. *l.* 13. Διόνυσον) λόγον *Fl.* Sed ex glossa natum. *Pag.* 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι *Fl.* quod Solan. recipi voluit. *l.* 10. Τελετὴν) Bene *Fl. Fr. Wech. P.* &c.

Τελευτὴν male *I.* *l.* 11. Κώμων) κόμων male *I.* sola. *l.* 13. Ἐκβακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl.* *l.* 15. Εὖ οἱ) εὐοῖ rursus *Fl.* Εὖ οἷ *P.* *Pag.* 309. *l.* 2. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex L. & *B.* Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l.* 9. Διειδεστάτου) διεδεστάτου male *B.* 2. Recte cett. *l.* 10. Οἱ) Male abest ab *I.* *Pag.* 310. *l.* 3. Καρηβαροῦντι) καρηβαρῶντι *Fl.* *l.* 16. Τὸν) Deest in *Fl.* *Pag.* 311. *l.* 1. Δύντος) Recte *Fl.* *I.* *IV.* *P.* Δύναντος Cod. Abb. *ead.* Ἐπεξελθεῖν) ἐξελθεῖν *Fl.* sola. *l.* 9. Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιὰ Schol. Prius edd. *ead.* Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl.* *I.* *IV.* *P.* &c. *l.* 11. Ἐνῆπται) ἐννεῖται G. Vulgatam tenaciter servant edd. *l.* 14. Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit I. I. Werstenius. *ead.* Ἑλληνίων) Sic & *Fl.* cum *I.* *Fr.* *IV.* *P.* &c. *l.* 15. Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in V. erat Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς. In C. προσλαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.* *Pag.* 313. *l.* 3. Λείαν) λίαν male *Wech.* *Pag.* 314. *l.* 13. Ἑρμῆν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 315. *l.* 11. Ὁ λόγος) ὁ λόγιος conicit I. I. Werstenius. *l.* 16. Ἔστιν) ἐστὶ melius legas. (Ἐστι *S.* & *B.* 4. quare sic rescripsimus.) *Pag.* 317. *l.* 6. Χρυσοφαέννων) χρυσοφαέων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.* *l.* 10. Τοξεύειν) τοξεύει *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Ἱπποκλείδη) In V. Ἱπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan.* *Pag.* 318. *l.* 3. Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl.* *ead.* Ἐπιφθέγξηται) ἐπιφθέγξοιτο *Fl.*

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 3. Ἡμᾶς) Rescripsi ex *I.* marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὑμᾶς cett. male cum *Ald.* & *Fl.* *l.* 13. Ἧκον) Nihil mut. edd. Ἧκων vult Solanus. *Pag.* 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἡμῖν) Restitut. ex L. & *V.* Ὑμῖν cett. *Pag.* 321. *l.* 9. Ἀληθὲς) ἀληθὲς *Fl.* *l.* 11. Αὖθις) Bene *Fl.* *Fr.* *IV.* *P.* Αὖτις male *I.* *l.* 13. Ἡμῖν) Recte L. & *I.* Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male. *ead.* Ἄδουσιν) *Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto. *Pag.* 322. *l.* 7. Μὲν) Non habet *Fl.* *l.* 11. Ἔνι) ἔστι L. *Pag.* 323. *l.* 3.

'Εντύχοις ἂν) ἐντύχης sine ἂν *Fl.* *l.* 6. "Αμουσον) Sic G. L. marg. *A.* 1. & *I.* "Αμυθον *Fl.* *Wech.* *P.* &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 2. Οὐ τὸ) Sic & *Fl.* cum *I.* *P.* &c. Οὕτω L. *l.* 5. Τὰ) Omisit *I.* Non item *Fl.* aliaeque. *l.* 8. Μὲν) Non comparet in *Fl.* *l.* 11. Διήνθισται) διήνθησθαι *Wech.* *l.* 14. *col.* 1. Ἕτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἐμπίδας edita. Mutavit Solan. *Pag.* 325. *l.* 5. 'Απηνῶς) Sic edd. constanter. 'Απηνοῦς vult Solan. *Pag.* 326. *l.* 2. Προνομεύει) προνομένει *Wech.* male. *l.* 4. 'Οδοὺς) ὁδοὺς adspirate *Fl.* *Pag.* 327. *l.* 11. 'Αλκὴν) Alii ἰσχὺν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. *l.* 14. Τῷ) τὸ male *Ald.* *Pag.* 328. *l.* 6. 'Αποκρούεται) ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 329. *l.* 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male *Fl.* *l.* 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ *Fl.* recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. *l.* 14. 'Επαληθεύει) ἐπαληθεύοι male *Fl.* *l.* 15. 'Αφεῖσα) Sic *Fl.* *Ald.* *H.* *B.* 1. *P.* *S.* 'Αφιεῖσα *I.* & marg. *Ald.* *l.* 19. *col.* 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. *Solan.* *l.* 20. *col.* 2. 'Ες μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. *Solan.* *Pag.* 330. *l.* 2. 'Αργὸς) Sic edd. & Th. Mag. *l.* 5. Ἢ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. *l.* 6. Οἱ) Abest a *Fl.* *l.* 15. Δρώμενον) Forsan ὁρώμενον, appinxit Solan. *Pag.* 332. *l.* 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. *A.* 1 *W.*

ANNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. *l.* 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forsan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus sit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma post ἄνοδος tollendum. Nec displicet. Nam ἄνοδος tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2 f. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γάρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Etenim iamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum iactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς, mansiones. Sed στάδιοι & παρασάγγαι rectius iunguntur, quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας) Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius annotavit, rectius iungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me viri eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας iunctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους· *at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere* &c. Haec in Observatt. Crit. pag. 66, L. BOS.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. *l.* 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritiſſimi. Aratus de Cynoſura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ.τ.λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὦ τὰν) Habebat *P.* ed. cum *Fl. I. H. S.* &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Ariſtophan. Plut. 66, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὦ τᾶν· ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro; errare non poſſumus, ſi circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Ariſtoph. locum priorem copioſe adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν ſcribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aeſop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετὴς) Sic iam edd. Et ita uſitate apud quoſvis. At ſupra Imag. c. 9, διϊπετές· idque poſterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ) Daviſius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec gloſſematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam ſic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc ſtili abundantiam ex ipſo Luciano aliiſque cuiuſcunque linguae auctoribus probatiſſimis defendi poſſe, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei teſtem locupletiſſimum arbitror, qui ſic de Finib. L. IV, c. 18:* qui ad honeſtatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non ſit. *Min. Fel. Oct. c. 16:* Dicam equidem, ut potero, pro viribus. *Quo praeter alia hunc locum contulit ipſe vir cl. ex Dione Chryſ. Or. VII, p. 118:* μάλιστα εὑρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. *Adde Div. Paul. I, Cor. IV*, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epiſt. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. obſervatt. 258. Sed non concedo, in Apoſtoli verbis repetitionem plane eandem ineſſe: nam ait, primum hominem ex terra natum, terreſtremque adeo eſſe, ſive, ut ex terra prognatus ſit, ita etiam terreſtribus rebus eſſe addictum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διϊπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἥκω καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. *l.* 3. Οὐρανιώνων) Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. *l.* 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celeres erant sine cera pennae.* At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae.* Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae* vel *pennae volatiles.* Sic mox cap. 10: Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis.* Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν· rogantique, num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum significat *integer, sincerus, inviolatus.* Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρόω, *cera illino*: inde κηρωτὸς, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. 'Ακήρωτα recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. 'Ακήρωτα optime Iens. coniecerat, & paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia *I.* & *V.* 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. 'Ακήν. Nec iam dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Pag. 6. *l.* 3. Δίειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρός εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδῃς) Usum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. 'Εκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον) Conf. Porphyr. de Leone Armenio l. 15: ὡς σκιὰ τῷ ἀνδριάντι εἵπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὤτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὤτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν ἀεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus & Salmuriensis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemtis his atque horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus.* 'Ασχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est *adiecto animo ad ea, quae sunt vere bona;* sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum studium abstractionem a veris*

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam sermonem ad opposita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν· sed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura nostra dignis; alioquin afferrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. *l.* 6. Ὡς ἔτυχε) *Sine ordine, temere.* Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, I. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψαγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Aristoph. in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & paulo post, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, μετεωροσοφιστῶν summum. At 332, μετεωροφένακας eius sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. eiusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. *l.* 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Lactantius III, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac diiudicare non possis.* SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde supra Hermot. c. 5. SOLAN. Gesnerus ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit Solanus? cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, aliosque saepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Nostrum supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίους τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. Reitz.

Pag. 10. *l.* 11. Μύδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. Solan.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mſ. Reg. 2955. & ed. *Flor.*

ead. l. 15. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. Reitz.

Pag. 11. *l.* 1. 'Εν γειτόνων) Intellige οἴκοις. Guyet. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλωπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. Reitz.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ). Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Mſ. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. *l.* 5. 'Επὶ στάσιν) 'Επίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si εἰς addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz.

Pag. 12. *l.* 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mſ. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. Graev. Apparet prorsus, Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. Gron.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? Reitz.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. Solan.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 10 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accuf. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et fic Latini, *ubi* pro *quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus ftupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. Reitz.

ead. l. 9. Κυνῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata funt. Solan.

ibid. Ἐπόμνυντο) Conf. Vit. Auct. c. 16. Reitz.

Pag. 13. *l.* 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & *B.* 2. In reliquis οἳ prave legitur. Solan.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν· μήδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι funt Regum, Dynaftarum, & Tyrannorum, qui in fcenam tragicam femper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verfatur, & cives Athenienfes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, fervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphytrione Mercurium fic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut fit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic fervos quoque partes habet, Faciam, ut commixta fit tragicomoedia.* Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine fumit etiam pro tragoedia, in qua faepe inducebatur fatellitium Regis vel Tyranni mutum, folo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in fcenam inducta. Palm. Bene monuit Hemfterh. in marg. adeundum L. Bos Obf. Crit. p. 67. Huius igitur verba fubiungam: » Palmerius durum fibi videri ait, dixiffe Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι funt Regum, Tyrannorum &c. qui in fcenam tragicam femper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem cenfet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiffe. At fciendum eft, δορυφόρους non femper de Regum fatellitibus dici, verum etiam faepe abufive de quibufvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν fimpliciter pro comitari. Exempla funt apud Ael. Hift. An. aliofque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perfonae, quae alias perfonas comitantur, iifque adftant in fcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perfonae mutae* vocantur. Et hafce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα,

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quoſdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.» Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. *l.* 1. Ἠϋγενείοις) Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Tρ. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen ἠϋγ. ſervo, quia Homericum aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἕτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἴσωπος) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in eius vita a Planude confictа habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aeſopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtitiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mſ. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aeſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus notis ſuis inſeruerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Εἰρ. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Κάκιστον ἄθεον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum κακίστου &c. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 5. Τὸν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος· ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. Reitz. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον· sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγομένην certe habere. Idem *in Addend. & Corrig.*

Pag. 15. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum.* Sed non laboro novandi prurigine. Reitz.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. Solan.

ead. l. 13. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτώμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτώμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a καταπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. Guyet. Κατεπτόμην) Sed & κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. Reitz.

Pag. 16. *l.* 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur *cibo pastus.* Recte emendavit Gesnerus *viatico sumto.* Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. Reitz.

ead. l. 8. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* Sed ἀποσπᾷν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem.* Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum.* Graev. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxissem,* atque nimia uviditate gravarer. Gron. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Thetidis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in de Domo c. 12, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, cum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *cum iam plurimum a nubibus receſſeram.* Iam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *iam multum a terra receſſiſſe, terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe.* Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum iſtud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) eſt, *iam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum.* Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra iam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμὲν, *& prope iam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τοῦ *ſe*, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit Cicero III de Or. 36: *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. Iens.

ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod fruſtra ſuſpectum fuit Steph. in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Hemſterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 ſq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Ienſius, & verſio Geſneri verum ſenſum Luciani eſt aſſecuta. Solan. adſcripſerat, conferendum infra Οἰκ. c. 12. Ibi ſimiliter eſt, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. Reitz.

edd. l. 13. Τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus eſt Homericus cento. Τὴν τῶν ἱπποπώλων. Ex Iliad. ν. Bourd. Ἱπποπώλων) An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. Guyet. Ἱπποπόλων Θρῃκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποπώλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus eſt locus. Graev. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur *ἱπποπώλων*. Nos ex Homero, & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49, veram ſcripturam reſtituimus. Solan. Hom. Il. N, 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. Reitz.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omiſit *αἶαν*, ſive *γῆν*, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic Long. Paſt. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipſi. Reitz.

Pag 17. *l.* 12. Δόκει) Haud immerito *Fl.* contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem *δόκει* natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male: nam *δοκῶ* legendum arbitror, quod migravit in *δοκεῖ*, deinde in *δόκει*. Et Pariſinae interpres Eraſmus dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum *ἐδόκει* legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Geſner. ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra Paraſit. c. 2 pr. *αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει*· & cap. 1, *μὴ δόκει τοῦτο* &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum me refrenaret illud *ὥστε κατακύψας*, quod poſtponitur, cum ſic debuiſſet praemitti. Minus enim accurate narraret, qui viſa prius enumeret, dein oculos ſe ad obiectum convertiſſe diceret. Sed ſi *ὥστε* pro *cum, quando*, accipias, recte poſtponitur *κατακύψας*, i. e. puſilla mihi apparebat terra, cum oculos demiſiſſem. Verum tum *ὡς* pro *ὥστε* legendum, quod ſimiliter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. Reitz. In *Baſ.* 4. pro *δόκει* legitur *ἐδόκουν*.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσὸν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapſum Rhodii ex cauſa quadam nondum reſtituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἱστ. ἀ, c. 18, & Ζ. Τρ. c. 11. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. Reitz.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Ioſepho hoc falſi arguentem, Hiſt. ſuae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. Solan.

Pag. 18. *l.* 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accuſ. c. 1, τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non ſemel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas eſt; nam de Oceano ſubſtrato ſermo eſt, qui cum inferne ſurſum remittere dicatur ſplendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philoſophatur male, Oceanum eſſe id, quod reſplendet: nam partes terrae ſolidas remittere lucem, dum aqua radios eius abſorbet, rectius norunt hodierni philoſophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando ſine interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Aſin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hiſt. c. 35. Adde Eurip. Ἱκετ. 700 & 722. Et Long. Paſt. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hiſt. l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Paſſim Homerus. BOURD. Homer. Od. Λ, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὁρᾶσθαι μιλίων) Ioſephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC ſtadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiaſtae credas: ipſum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemſterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. *l.* 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὔτις τοι &c.) Homer. Odyſſ. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 2. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phraſi notavimus ſupra de Merç. cond. c. 24. Et potius, quae Hemſt. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remiſiſſem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. ſupra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & ſuſpicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *l.* legendum. Sed quia & πετάομαι —ῶμαι pro *volare* aeque dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiorem ſum ſecutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, diſtinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare poſſem, ſi tempus ſineret. Ariſtot. πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. inceſſu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non ſemel, ut Apocal. IV, 7, ἀετῷ πετωμένῳ: & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόκης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Ienſ. ad Abdic. cap. 2 ſub μὰ Δί' ſaepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuiſſem eiuſdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare viſi ſumus cum Berglero ad Alciphr. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic οὐ ex praemiſſis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut ſedulo multiſque contra Budaeum obſervat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ inſero, etſi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente ἢν μὴ patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, ſive ironice affirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? *IMMO apud libertum Diſcum.* Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeſchylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus eſt Il. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. *l.* 2. Δεήσῃ) Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro ſecunda fut. a δέομαι· utrum autem δεήσῃ retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δεήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forsan καὶ τούτῳ. GUYET. Non reiicerem τούτῳ, si in libris esset. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2 Ver. Hist. c. 19, εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, *ob haec te odit maritus*. Ibid. 217, Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *an propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, *an occideres istas?* Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. *l.* 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. SOLAN.

Pag. 23. *l.* 1. Στρατονίκη) Pessime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona iuvenis illius longius abfuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a iuniore Luciano scripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad Ἀναβ. cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρυιᾷ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι· Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπεισεν ὁ πατὴρ, οὐκ οὖσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvencula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτῖνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Εὐν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Forsan *ἀπατῶντας*, aut *ἐπαιτῶντας*. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11, *οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν*. Et Pisc. cap. 17, *οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις*, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphr. III, Epist. 59, *οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Erasmus, *ubi erant convivia*: cum sit, *alibi erant convivia.* Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est *οὗ* pro *alibi.* GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. Il. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. *l.* 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. *l.* 8. Καταδούλοις) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. *l.* 11. Ἄχρις ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper *ἄχρι*, non *ἄχρις* dicere notat. Improbat *ἄχρις* pro *donec* etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox *ἐπᾴδοντες* pro *ἀπ*. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige *τοῦ βίου*. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano *γέλοιος* pro *παγγέλοιος* legisse, festinansne an revera, nescio. Sed *παγγέλοιος* melius. REITZ.

Pag. 27. *l.* 4. Οἰνόην) Ad Marathonem urbs. *Meurs.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus edd. hic de Acarnaniā somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurs. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. *l.* 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπιστ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἂν ἐγέλων) Vertitur vulgo *ridebam:* mallem *risissem.* De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est, *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Παγγαιον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαίῳ. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.

ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap. 27. REITZ.

Pag. 29. *l.* 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκ.) Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὀπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγιόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἐμαυτὸν) Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτώμην) Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13, & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad. A, 222. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia, minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homerica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γοῦν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A. Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. *l.* 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam*. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto*: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

ſterhuſius, adeundum Ez. Spanh. ad Ariſtoph. Ranas v. 975. Ibi autem Ariſtoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς, *concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae Spanh. „ Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re* „. Ubi Scholiaſtes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata; ſed ſingularis hic videtur aptior, quia, quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. Reitz.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgātam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. Reitz.

Pag. 32. *l.* 1. Ἔσται ταῦτα) Sic ſupra in Alex. ſeu Pſeudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciphr. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἴη pro *fiat, contingat*, ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. Reitz.

ead. l. 3. Ἔνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. Solan. Ἔνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι, quod marg. *Ald.* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco, ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. Reitz.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι) Benedictus, *mihi, ut habebam, illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita, ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca, quam Latina. Gron.

ead. l. 12. Ἔκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apoſt. XII, 13, eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elſner. Obſerv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloeciſtam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: »Eumoeris Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κρούει δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Ariſtoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσῃς τὴν θύραν, *pulſabis ianuam.*« Reitz.

ead. l. 16. Ἅμα) Μὲν hic male eſſe in ed. *Par.* notat Solan.

falso. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. REITZ.

Pag. 33. *l.* 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, ὑπετάραττε γάρ ἡσυχῆ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: *Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω, eleganti idiotismo Graecis significare *iam iam, paulo post,* quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν, *cum* (caput ossis) *intro excidit*, i. e. *luxatum est.* Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odyss. Λ, 170. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβεβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini *attonitos* dicunt. Cels. *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant.* Ovid. Trist. I: *Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae.* Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. *l.* 3. Ὤτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. Λ, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 21. Δημω——) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. *G.* de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 3. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν· narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. Τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis templum*, τὸ Ἀνάκειον, *Castoris & Pollucis*; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίζεις ἔχων) Παίζεις ἑκὼν inveniebam in *P.* quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἑκὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίζεις ἑκὼν, *sponte ludis*. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & *Fl.* ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque iussimus vulgatum φιλόνεικον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλονει-

κίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum studium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοξενίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. *l.* 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεσταὶ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν, subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Ζ. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β΄, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forsan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. *A.* 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumtum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variant. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianei non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. *l.* 1. Ἄττα) Etsi ἅμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasmum, *cum ad primam consedisset*, quam Benedictum, *quarum in prima sedens*, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, *ob laetum me coronant nuntium;* quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγείλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. Reitz. *Coronari Olympia* dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: *Quis magna coronari contemnat Olympia.* Gesn.

Pag. 38. *l.* 3. Ἀλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. Solan.

ead. l. 12. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his Cic. in Lucull. Cogn. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Auct. versus fin. Reitz.

Pag. 39. *l.* 2. Ἑρμόδωρον) Vide supra c. 16. Solan.

ead. l. 7. Ἃ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Mss. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. *Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.* Graev.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττην scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. Reitz.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. Solan.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. Cogn.

Pag. 40. *l.* 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. Solan.

ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram; quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi conseeratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives* μύρτοις, myrtis *tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19.* Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Auctumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 2. Μαινίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἠρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque* &c. En interpretis somnia! Verte, *Dii namque* (*ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt*) *neque frumentum edunt, neque* &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ᾽, οὐ πίνουσ᾽ αἴθοπα οἶνον. GUYET. Hom. Il. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ᾽, οὐ πίνουσ᾽ αἴθοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ᾖσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Μυρσίνης) Alias μυῤῥίνη est *Myrtus* arbor. Long. Past. L. II, p. 53 bis. Sed & μυρσίνη dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. *l.* 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, & Gall. c. 2, τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὗδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige ἔχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἔχε) Recte emendarunt *B.* 2. & *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in *B.* 2. esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienſ. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. fultam. REITZ.

Pag. 42. *l.* 3. Ἐτώσιον &c.) Iliad. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 4. Λόγων λαβυρίνθους) Sic Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. BOURD.

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτούς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτούς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀποῤῥίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi & potuissem addere Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra T. I vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam Ienſ. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον, & centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) Conf. Gall. c. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβε-λῶν, quae voces quam sint affines; aut plane eaedem potius, Eustathius docet aliquoties. praesertim ad Il. A, pag. 102, 38, *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. Λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O, & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epict. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. *l.* 3. Κέκραγα) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται Evang. Luc. XIX, 40, ſit loco futuri ordinarii. Reitz.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. ſupra Aſin. c. 16 m. ibique notata. Reitz.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. Solan.

ead. l. 15. Πεῖσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt: ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit Caſaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic *ſeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. Gesn. Ita ſupra Tim. § 25, *πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem inter homines defecit*. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. Reitz.

Pag. 45. *l.* 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etſi *Par.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis*: quod cum ſenſus poſtulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in *I.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Iuppiter, dicatque quaſi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. Reitz.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quiſquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacitum ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſucclamantes. Solan.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et Gall. 26. Reitz.

ead. l. 10. Ἱερομηνία — τεττάρων) Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem, hunc libellum ſcriptum medio menſe Decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat, neſcio. Solan. Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres*. Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Iulio Caeſari, Dione teſte L. 40, p. 144 B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui ceteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, itemque ad V, 54. Porro ἐκεχειρίαν *iuſtitium* vertere, quam *indu-*

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεώργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciphr. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν) Hom. Il. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. *l.* 3. ΖΕΥΣ &c.) *B.* 1 & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Iovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν) Senarii duo e quopiam poëta Comico desumti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῷ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὅμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, σχολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens, ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat*. Ἀλφαίω & ἀλφαίνω est *invenio*. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Ῥητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι *scalpere* significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀωρὶ) Illud ἀωρία natum suspicetur quis α repeti-

to ex ſequente ἀπό. Alius contra ἀωρὶ amiſiſſe α praedicabit, quod abſorptum ſit ab α ſequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ ſaltem cum puncto ſubſcripto ſcribendum fuiſſe arbitror, quod edd. pariter omiſerunt, excepta *B*. 1. Nam ſi neutrum plurale foret, pro adverbio poſitum, accentus eſſet ἄωρια. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Sic *V*. 2. *B*. 2. *S*. & *A*. In reliquis mendoſe ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus ſilet. Apollinis Clarii erat. A Germanico conſultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum ſuper nuptiis Imperatoris Claudii conſuluiſſet. Strabo, qui circa Auguſti tempora ſcripſit, loquitur de illo oraculo, quaſi ſua aetate fama eius tantum, non ipſum ſuperfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur poſt eius tempora illud, ut alia quaedam, reſtitutum. Tanquam ſuis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, ſed & Philoſtratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichuſque in huius lib. de Myſt. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Pauſ. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν ſuo tempore non ἐξειργασμένα *abſoluta* ait: quod firmat coniecturam noſtram, inquit Olearius, (ex quo haec deſumta ad Philoſtr. p. 140.) de reſtaurato hoc templo paulo poſt, quam Strabo ſcriberet ſua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuiſſe apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clariſſimo fraudi fuiſſe credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pſeudomanti ſibi viſus eſt deprehendiſſe. De Clario enim illic ſermo eſt; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diſerte diſtinguuntur. Meminit & alibi Noſter. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ξάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam* LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA *Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo*. SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισαμένη) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliiſque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) Reitz.

Pag. 49. *l.* 2. Ἐπὶ πείρᾳ) Servavi lectionem edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πεῖραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, caussam significare, satis dictum supra 1 Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum caussa facere.* Adi etiam Wesssel. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* Reitz.

ead. l. 3. Ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. Graev. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. Solan.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. Reitz.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. Guyet. Guyetus ait τὸν Λυδὸν *Midam* esse; sed *Croesus* est. Reitz.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) *Senarius luxatus.* Guyet.

ead. l. 6. Ὀρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poëta desumti sic videntur corrigendi: Ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. Guyet. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. Solan. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φυσῶν 1, 6. Gesn. Ὀρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφορῇσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. Reitz.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσῶντας. Solan.

ead. l. 10. Ἢ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. Cogn.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. Solan.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρμένος recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένους, *elatos,* Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. Reitz.

Pag. 50. *l.* 2. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. Gesn.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae,* quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* Graev.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. Solan.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. Solan. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. Reitz.

Pag. 51. *l.* 2. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. Il. A, 423. Solan.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Guyet. Hom. Il. B, 1. Solan.

ead. l. 6. Ἀληθὴς) Ὁ ἀληθεύων. Guyet.

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & Tox. 4. REITZ.

Pag. 52. *l.* 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. *l.* 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκεκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elsner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) *O tempora, o mores!* Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. *l.* 2. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. Ὦ θύγατερ) I. e. Δίκη. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Harpocration scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Consule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. 'Αποκλήρου τὰς δίκας) De ſortitione iudicum permulta Scholiaſt. Ariſtoph. ad Plut. v. 277. Conſule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non eſt noſtrum. REITZ.

Pag. 55. *l.* 1. 'Αλεκτρυόνα τῷ 'Ασκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aeſculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Roſall. Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raiſonnée an. 1737, menſ. Apr. p. 370, in recenſenda nova ed. Caton. Diſtich. Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia cl. vir in reſcript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 ſcripſerat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato.* At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile apparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum caerimoniae & conſuetudinis cauſa id potuit facere, quod affirmanti Xenophonti negare non auſim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. ἐλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc eſt, quod toties & tam acriter eos inſectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἴλας) Lego κατ' ἴλας. *B.* 2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. SOLAN.

ead. l. 13. 'Επὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Περ. 517. Id eſt, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν eſt in *l.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mſ. περινοστοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. Solan. Περινοστοῦσιν verum eſſe puto, quia περιέρχονται uſitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Ariſtoph. Plut. 121, — προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ. Noſter hoc Dial. cap. 27, δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum ſatis commodum. Reitz.

Pag. 56. *l.* 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit: duae vero illae ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Coloſſus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnaſſus. Palm.

Pag. 57. *l.* 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. ſupra notata ad Prometh. verſ. fin. Reitz.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & *Hermagoras* dicitur. Solan.

Pag. 58. *l.* 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holſtenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectanſque, donec ea, quae ſunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. Almel.

Pag. 59. *l.* 1. Σούνιον) Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. Solan.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mſ. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, *tu vero hic in colle conſideto:* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. Graev. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. eſt. Solan.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. Solan.

ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, (ſcil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. Reitz.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Διον. c. 2, Συμ. c. 24, & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 1. Μαραθῶνάδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τότε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique Wass. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοὶ, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν) Nimirum receptum in urbem locatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro *in vicinia*, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. *A.* 1 *W.* quod ex seqq. ubi rur-

ſus bis, ter ſic occurrit, facile quidem eſt probatu. Quare hoc Solano & Lucianeae conſuetudini dedi, ut ἐν hic quoque reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic poſſe habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσεισι coniungi poteſt: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur poſtulari. Alciphr. L. 2, Ep. 2, p. 216, ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritiſſimus Bergl. ex Ariſtaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyſ. εἰς γειτόνων. At vel in Alciphr. & Ariſt. ἐν mallem, niſi viderem & ſic eſſe ap. Menand. ab Solano indicatum, ſimilemque luſum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, καὶ τῶν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, *quae diu DOMI eſt aſſervata.* REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuiſſe Mercurium pateat, niſi loquenti Iuſtitiae honoris cauſa ceſſiſſet. *Fl.* EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impreſſi punctum unicum poſt καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 5. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in pleriſque ante ὁμοίους eſt, ut in *S.* & *A.* factum eſt; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, ſi praecedat οὐκ. Sed P. recte omiſit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemiſſam recte etiam deleverat Geſnerus noſter. REITZ.

Pag. 62. *l.* 7. Ἀρετήν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac ſaepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον· qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis gloſſa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione.* I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: *Stanſque* (Arion) *in ſummae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλὸν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. *l.* 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, *inprimis, quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* GRAEV.

ead. l. 6. Ὁπόσους) Ὁπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκηλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit *obstupefacti.* GESN. Optime olfecit Gesn. κεκηλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημωφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μηδὲν ὑποστειλάμενον) *Deposito metu*, Erasmus. Gesnerus rectius, *absque dissimulatione.* Ita in Act. Apost. XX,

20, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elsnerum similia ex Isocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, afferentem. Adde Nostrum supra Amor. cap. 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot. cap. 28 f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & Zeux. c. 4; quod posterius testimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. *l.* 2. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis annotarat Solan.. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *l. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης) *Merces pro quoque iudicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5, τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθὸς, *tres oboli, data iudici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι, *sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam iudicis triobolaris, sed duplam, ex Aristophane docet. REITZ.

Pag. 65. *l.* 2. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. SOLAN.

ibid. Ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes iotacistas corrupta sint, vel Cante-

riani ſyntagmatis Ariſtidi ab illo edito ſubiuncti c. 1, vel cuiuſcunque libri antiqui inſpectio docere unumquemque ſatis poteſt. Sic mox habebimus ἱκέτην in οἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Uſus ille verbi ἔχει non infrequens. Noſter Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ, *difficile nobis eſt perſuadere*. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi ſimiliter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν ſervato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Ἔμοιγε) En medicinam, quam Geſnerus deſiderabat, quamque coniectura aſſecutus eſt, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) Alciphr. II, pag. 262, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν· ubi Bergler. priſtinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut veſpae circumſtrepentes verticem*, cum *arcem* debuiſſet, id quod Geſnerus noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab Ariſtophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 1. Κληρῶμεν) De cauſis forte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Iunt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθη κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone*, *ſuper Polemone*. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et ſic de cett. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Eraſm. ac Geſn. dedere, *pro Polemone*. Guyetus, *de*, *ſuper*. Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo*. Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes* PRO TE *philoſophantur*. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, PRO *viris honestis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de*, *pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de*, *propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύῤῥωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. *l.* 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpres, *prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere*, *diiudicare.* Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex Alciphr. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello.* Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) An τῇ δεήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallem, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα) Sic Mſ. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323: *Ita ut* ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν *significet*, sortire undecim totidem utrique liti. *Nam iudicia reddenda erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia.* Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuvaret. Reitz.

ead. l. 7. Τῇ 'Ακαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. Guyet.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. Solan. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. Reitz.

ead. l. 12. Μόγις) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγις edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *I.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. Reitz.

ibid. Ἕστηκα) Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *A.* 1 *W.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. Reitz.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. Solan.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ) *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐθεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, *nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* Graev.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. Guyet.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. Solan. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. Reitz.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. Guyet. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. Reitz.

Pag. 69. *l.* 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. Guyet.

ead. l. 9. Τό γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (scil. clepsydrae.) Kuster. Vertebatur in Graeviana, *quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos. de Ellips. p. 176 ed. Franeq. Monuit idem Guyetus. Reitz.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὔνουν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elsner. bene monet, εὔ-

νουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ὧν) Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὅ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Past. L. 2, p. 43, ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἕωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις διηνθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. *l.* 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Iug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Ῥικνὸς) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ῥευσάτω) Vertebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. *l.* 7. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*; id est, non deditum ebrietati. L. BOS.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Ms. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Celf. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων· i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους & ὁμιλητὰς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione.* VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. *l.* 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto* A ME *immutatus atque affectus sit*, διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπό. Item § 15, ὡς μὴ ὀφθείην πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω διάκειμαι πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἄνθρωποι εὐ-

γνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit;* sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistram; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Caussam interserit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ· quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceres, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aeque ac Alciphr. Et Liban. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. Ξ, 235, — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Reitz.

ead. l. 11. Ἄγε δή) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thes. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuctr. I, Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age*, *videamus*, pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. Reitz.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεταί μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. Reitz.

ead. l. 13. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellips. p. 207 —8. Reitz.

ead. l. 14. Τινα—τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellips. p. 206. Reitz.

Pag. 74. *l.* 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα· id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. Guyet.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. Solan. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate assecutus. Ἔχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. Reitz.

ead. l. 7. Ἐν χρῷ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrum B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. Solan.

ead. l, 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. Guyet. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere desiit. Solan.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. Solan. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. Reitz.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡσεί τις ἀδελφή. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Pag. 75. *l.* 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si vertas *atqui*, ut c. 21 med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς, *atqui quis iudex* &c. *deinde vero*, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. *l.* 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους) *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inserere Ms. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* Dein pro προσθέντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισθέντες, *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deleto η, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit,

quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. εἰ πεισθέντες. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικὰ proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὖσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16, ὡς τὸ μηδὲν ὤν. REITZ.

ead. l. 9. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite.* GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. Il. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς· id quod S. Clarke ad Il. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. Il. Γ, 275 & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἠέλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγε. REITZ.

Pag. 77. *l.* 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἑνὶ κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique; aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀποῤῥίψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακόψας) Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo scriptum fuisse ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quî negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανοῦργος, ῥαδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἔκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἔκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. *l.* 1. Ὥσπερ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* Editi, φεύγοντα· sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. Ἱκέτην) Etsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. Reitz.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι) Hesiod. Ἐργ. 288, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. Reitz.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. Solan.

Pag. 79. *l.* 2. Δοκιμάσθεν) Editiones plurimae δοκιμάσας. Bourd.

Pag. 80. *l.* 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. Solan.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τούτου. Bourd. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. *P.* ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. Solan.

ead. l. 7. Ἐμπιπλαμένους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιμπλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. Reitz.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. Solan.

ead. l. 9. Ἀϊδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. Solan.

Pag. 81. *l.* 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & *I.* exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. Reitz.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γνωμ. 13. Solan.

Pag. 82. *l.* 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. Solan.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus noster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. Reitz.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doctr. Plat. l. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. *l.* 2. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ) Forsan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικὸν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. *l.* 1. Τὸ δικαστικὸν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικὸν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα· non tamen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικὸν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominasse *triobolum*, sed δικαστικὸν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, *grande illud* scilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis *illa merces triobolus*: verum lusit forsan in oppositione τοῦ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. *l.* 2. Ἐῴκει — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, *tollit Philo iudicium cogniti & incogniti.* GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. *iudicia ad res huius vitae pertinentia.* Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *causam dicere in aequo iudicio.* REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, est *vadimonii deserti reum esse.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere,* & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur; de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. *l.* 3. Πρῶτόν) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumtum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ'αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὥστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. *l.* 1. Τοῦτον) Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὂν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκεα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. *Mea Glycerium.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. ἐπεί. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λέγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam coniicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλέτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, Nº. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 3. Περιστέλλουσα) *Complectens.* GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? Reitz.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. Solan. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς secundam habent longam. Reitz.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. Solan.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. Solan. Μεγαλοφρονήσας) Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut Steph iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.) Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX; Prov. XXI, 4, μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος· λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. Οὐλοῦσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. Reitz.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Ms. αὐτὸς δέ. Graev. Αὐτὸς O. & P. etiam. In impr. αὐτόν. Solan.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. Solan.

Pag. 89. *l.* 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικὰ ἐρωτήματα) Conf. c. 22, διςύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διςύλλαβα argumento est, & hic κομματικὰ rectius esse, quam κωμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διςύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit I. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *Hoseas COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae* commatice *pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nectat sibi universa, quae scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, *les faisant épeler*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισεῖσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V....— *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio*... VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi*. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σκυ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τῶν ὄρων) An ἐντὸς τῶν ὤτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique sannas & exsibilationis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι· ideoque μικρὰ iam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam: & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. Reitz.

ead. l. 11. Ἔνοχος) Ἔνοχος τῆς κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus.* Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη· καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοὐναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως· & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon. Graev. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam Kuhnius ad Poll. 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 1328. Gesn. Mulier marito scribit ap. Alciphr. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. Reitz.

Pag. 90. *l.* 2. Ἐπιγράφονται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγραψάμενος προστάτας. Ubi al. συγγράψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162 monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Ald.* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias; & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum* προστάτην, *qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua Harpocration. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est* νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. *Neque quisquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scytha*, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) *Deinde in Bis Accus.* h. l. — *Latina facta sunt*, suique velut praesidem scriptis testantur. *Neque id satis bene.* Gesnerus hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἴδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, *litorum possessio* (dominium) *proprium non capit dominum.* REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur.* GESN. *in Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloecist. cap. 10, & Elsner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vocula μὲν, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὔγν. Sed operae erit eius verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνώμον οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2 f. & alibi, consentientibus vett. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat Gesnerus. Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ.

Pag. 91. *l.* 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταὶ) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 1. Παιανιεὺς) Demosthenes. V. Ῥητ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noster Dial. Meretr. τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. *l.* 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* Quae Luciani eſſe nemo infitiabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναντίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed ſatis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemiſſo ac ſupra tam ſaepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγε) Conf. ſupra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iiſdem iudicibus. GUYET. Immo ſub iiſdem, ſive iiſdem iudicibus praeſidibus; ſed & hoc in vulgus notum. At hoc ipſum voluit Guyet. nimirum de iiſd. iudd. intelligendum eſſe. REITZ.

ead. l. 14. Διπλασίονα) Adverſatur hoc palam iis, quae c. 14 conſtituta erant. Aut igitur parum ſibi conſtare cenſendus eſt Lucianus, aut, corruptum locum eſſe, fatendum eſt. *Fl.* ed. διπλάσιον οἷσ—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini *cauſas* Ciceronis tempore, *controverſias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. *l.* 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Ariſtoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἅρμα) Meminit iterum Noſter Ἀναβ. c. 22, & Ῥητ. c. ult. SOLAN. Conf. ſupra Piſc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ· ſed ὑπεράνω ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo.* Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt, ſupra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. ſupra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 2. Μοι — μοι) Delendum cenſeo poſterius. SOLAN. Recte. Idem *Hag.* editioni adſcripſerat Geſnerus. At quia conſtans eſt lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα. Verum cum non agnoſcatur poſterius μοι a Mſ. Reg. 3011. illud exſulare iuſſimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62, ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρην exhibet, ubi cett. Ἄρη. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππόν τινα) Iuniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malevolos *subleста lingua*, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mff. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. REITZ.

Pag. 96. *l.* 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἄνινον marginis *A. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc ſtudio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam deſumtas. Reitz.

Pag. 97. *l.* 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι) *Quod tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. Graev.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. Solan.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione ſic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. *Baſ.* p. 478 f. Solan.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς ἀΰλου, *immaterialis.* Guyet.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Coſmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non eſt ἀμιγὴς, ſed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo poſt τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem ſuperiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum reſtituimus ex Mſ. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. Solan. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter compoſuimus. Gesn.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nuſquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adiecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. Reitz.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. Guyet. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G H. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν; καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημέναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. Τὴν τετρυπημένην) *Calculum condemnationis.* De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. *l.* 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Bas.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. *l.* 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A.* 1. adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. *l.* 1. *Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον*) *Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον.* MARCIL.

ead. l. 12. *Τὴν μανίαν*) *Τῆς μανίας.* Patet illo ſtatim ſequente, *ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.* MARCIL. Ingenioſe ſane, ut huius ſcriptoris omnia, ſcriptus eſt hic libellus de Paraſito, ubi contenditur, *τὴν Παρασιτικὴν* non artem modo eſſe, ſed & univerſarum ac ſingularum artium praeſtantiſſimam. Is itaque, qui Paraſiticam hic propugnaturus eſt, rogatus unde vivat, ſe quoque reſpondet callere artem, quae ſibi victum praeſtet, nimirum Paraſiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, niſi furens, Paraſiticam appellarit artem? Reſpondet Paraſitus c. 2: *Ἔγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.* Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amſt. *τῆς μανίας.* Neque id, quod ille vult, patet ex ſequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Poſt *δοκῶ* poſito commate, haec verba ita redde: *Si autem inſanire tibi videor, exiſtima inſaniam mihi eſſe cauſam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe inſania omnem culpam ſecus factorum ſola & una habeat; ut ſequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην* (*μανίαν*) &c. Patet, haec omnia ad *μανίαν* eſſe referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magiſtra pro ſuo arbitrio tractet, in ſe omnem culpam arceſſens, veluti culpa eorum vitiorum, quae diſcipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magiſtros eſt. Quandoquidem itaque Simon (id nomen eſt Paraſito) plane non diſſimulat ſe Paraſitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, ſignificare, appellabimus te Paraſitum.* Reſpondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ.* Planum eſt, haec verba eſſe mutila, & excidiſſe tale quid, quale interpres, qui hiatum ſenſit, addidit: ſive *χαρίσαισθε ἄν*, ſive aliud. Sed hoc verofimile eſt, primo quia facile ob affine verbum potuit eſſe praetermiſſum; dein quia ſtatim quoque ita ſequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο*, *ſi ad me ſcribens, dicas*, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, *ἢ Δίωνι ἐπιγράφων* ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita ſupplendus eſt hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσαισθε ἄν*, *rem mihi feceritis multo gratiorem, me ſic nominantes, quam Statuarium Phidian.* IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum eſt, ut ſaepiſſime eſt, potentiora eſſe poſtponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Obſopoeus, *magiſtrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluſiſſe; ſed neſcio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. *l.* 9. Τῳ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemſt. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτε· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιτε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσετε, aut ſimile. GUYET. Vid. Ienſii notam praemiſſam, qui poſt haec verba, χαρίσαισθε ἂν, vel ſimile quid, excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubiunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγέτωσαν & ſimil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxin editioni Boerhavii ſubiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis afferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac Epicteti revera pro imperativo & ſubi. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαισθε ἂν ſuppleas; verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες ſit λέγοντες ἐστέ. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda eiuſdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiaſt. notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Ienſ. De Iove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Προοῖσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, οἰστὸς, *miſſile?* Placet. Τὸ ἕω, ἵημι triplex videtur: ἕω, ὅω, οἴω. Ab ὅω, ὦκα, ἕωκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. *l.* 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſecutus. Suid. Philoſtr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Mεν. c. 17. Perlecta Platonis epiſtola ſeptima, facile, credo, mecum ſenties, *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἴομαι) Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum Obſop. male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit; (etſi ſaepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At ſi cum Bened. verius, *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθὲν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum eſſe aiunt, nonnullos auctt. ſubiungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto ſcripſere. Οὐθὲν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi paſſim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθενὶ idem III, c. 57, v. 65. Μηθὲν Ariſtot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11 poſt med. ἀτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος· c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rurſum L. 2, c. 3, & μηδὲν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque ſae-

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν ſit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad maiorem forſan emphaſin, ſcribi qui neſcit, adeat Mollium ad Long. Paſt. p. notarum 52. Sed ſufficit hic oſtendiſſe, Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rurſum Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐθεὶς κωλύσει, & ſaepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐθείς ἐστιν. Lenius Scholiaſt. Ariſtoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεὶς elegantius eſſe; quam οὐθείς. Unum οὐθεὶς affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae Hoeſchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. Reitz.

ead. l. 16. TYX.) Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt uſque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpres. Bourd.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl.* ed. & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impreſſis enim legebatur, οὐδέν. TYX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. Solan. Mſſ. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, *quand tu dirois peu de choſe, la verité de tes raiſons l'emportera toujours.*

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. Guyet.

Pag. 105. *l.* 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς). Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ κ. τ. λ. ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. Gesn.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. Solan. Negaverat ſupra Paraſitus, ſe philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo exſpectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adieci. Gesn.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστὶν) In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex ed. *Flor.* partim ex Mſ. Interpretes verterunt, *Ars eſt, quae conſtat ex*

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes?* Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut *Fl.* ed. & *S.* c. 6 & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἑ— uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως· in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων· quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat.* Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *A.* 1. *W.* additum etiam erat, *legendum* ἐκ καταλήψεων· *vid. Commentarium Hermogenis fol.* 2, *ubi per* definitio *explicatur.* Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum*, consentientes, *&* coëxercitatae, *habet in Instit. Orat. L. II, c. 18*, (leg. c. 17.) sive ille, *inquit*, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

tae; *ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici*: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (*alii* ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. *Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143.* REITZ.

Pag. 106. *l.* 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo.* Et rursus in Sat. V: — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pictae tectoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρόν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρόν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὕτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic *S.* & *A.* quibuscum consentit Ms. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίοι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν) Ἥπερ ἐ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. v. 80: Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών, *senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat;* sive, *senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. S. I, aph. 13, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία, i. e. *minime omnium pueri ieiunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. Med. 518. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. I, p. 54, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in Evang. Matth. XI, 10, ἐχάρησαν χαρὰν, quod Marc. IV, 40, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντὸς, i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit Solanus? nam *per omnia* dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντὸς cum Gesnero nostro masoul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο, *quos ante omnes alios timebant*. Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis*. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere*, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. *Bas.* 83 A. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing.? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P*, in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11, Οὐ, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὂν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A.* 1 *W.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. *l.* 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίαν. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτόν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses;* nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id assertum vid. ad Asin. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· 2 Corinth. X, 12, & passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene profitetur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. *l.* 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in *P. S. A. I. Fl.* &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. *l.* 8. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odyss. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilius de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους, οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in *Flor.* GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. *Fl. V.* 2. & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἔχῃ κατὰ) Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. versari, degere, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, laetitia versatur apud, per populum. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odysseae loco, quem Solanus indicavit. Ἔχω autem pro versor, immoror frequens. Alciphr. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγύνσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θήραν εἶχε λαγώων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Λ, 491: Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesque; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἕλληνας — κατέσχεν) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἑαυτὸν μαστιγώσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: *fieri enim non potest, ut eas* (versus) PERCI-

PIAMUS, *si non saepius dicantur.* Interpres habebat, *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, *repetiti placent.* GUYET. Ἀκούειν hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit *intelligere.* Obsopoeus, *neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόφινόν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει· quod vertitur, *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem sonabit, *horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκουσων. REITZ.

Pag. 113. *l.* 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpres. GUYET.

Pag. 114. *l.* 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδίης Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) *Illo modo*, i. e. *sequenti*. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 notata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. *l.* 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet.* VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μηδὲν, quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἢ μὴ) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Εἰ *B.* 2. *P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἤ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam Μισ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. *l.* 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. *Ipse pater veri doctus Epicurus in arte Iussit, & hoc vitam dixit habere telos.* Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *iussit*, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est* &c. *neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἄχθεσθείη, neque pecunia, qua amiſſa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum eſſe arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μόνος rectius pluralem ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra Gall. c. 28, οὗπερ ἱερός εἰμι. Aeſop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, *inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, affert Ienſius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iuſtin. XVIII, 7, *decimas Herculis ferre*. Et XI, 5, *duodecim aras Deorum ſtatuit*. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; Mſ. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Mſ. Gr. ed. *Ven.* Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, praye. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Ienſ. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat ſine articulo poni, ut Ariſtoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & ſimil. quae cum praepoſ. ἐς iuncta, ipſe attulit Ienſius. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες) Confer Somn. ſub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλὴ) Conſulto mutavit textum Heſiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλὴ — αὐτὸ) Notarat Solanus noſter ſolam *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias ſic habere vidi, ideoque in variantt. diſtinxi; ſed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forſan ab interprett. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa eſt via*, ad quod *Fl.* aliaeque anſam videntur dediſſe, comma poſt γὰρ omittentes. At cum οἶμος maſculinum ſit, πολλὴ, (ſi proba eſt lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, reſcribendum) forſan ad τέχνην referendum. Heſiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν· quod etſi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum iſthoc ipſum voluit Geſnerus aeque ac priores interprett. & ὁδὸς poſt πολλὴ intellexere, ellipſi ſatis per ſe uſitata, qua tamen carere poſſemus, ſi adiectiv. ad ſequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem ſignificans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος eſſet tanta, ut prius *itineris ſpatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantiſſimam agnoſcerem hic ellipſin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam ſi πολλοὶ legas, ſcil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; ſed hoc ipſum fefellit ſcribas, qui πολλοὶ cum dediſſent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At falſa tum prodit ſententia. REITZ. Quid ſi πολλὴ refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phraſin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν) Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulo poſt iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἄρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. Iens.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita *B.* 2. & *P.* Reliquae τὸ, prave. Solan.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. Reitz.

Pag. 118. *l.* 2. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* Ἅμα τῷ ἄρξασθαι est σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. Graev.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. Solan.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectio est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lect. Tullian. Reitz.

Pag. 119. *l.* 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὕτη legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero* (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας· non, ut vulgo, αὐτή. Iens. Αὕτη) Iensii emendatio. Solan. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη· quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. Reitz.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero;* nec opus credo bis *haec* dici. REITZ.

Pag. 120. *l.* 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. BOURD.

Pag. 121. *l.* 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήροτα) Ante *B.* omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. *l.* 9. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα) Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnis quasi & propria est, quae ὕπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. *l.* 10. Τεκμαίρεσθαι) *Unde fit, ut nihil praeter opi-*

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. (ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed *omnino*, *prorsus*. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς vertisse *primo congressu*, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, ἐν ἑκάστῳ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua sunt.* Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεί τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. *l.* 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones,* sive *intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τῆς Πα-

φασιτικῆς ἐγκωμιαστὴς; Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iens. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μέν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας) *Quamquam earum ratione & postulata venia.* Verte: *quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat.* GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita conſtituerat, καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἄξιός ἐστι &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe neceſſarium, ubi ἄξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cuius ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. REITZ.

ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν) Ita recte *Fl.* niſi, quod prave τὶ pro τὶς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoſcit, & nos ut ſupervacaneum & merum gloſſema omiſimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An *mediocres?* GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda ſunt, non video, cur προσδεκτέος in προσδεκτέον ſit mutandum, cum iungi poſſit praemiſſo τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita ſint, mihi non ſatis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, *magis convenire, quam inſtrumenta?* Verte, *conſonare magis, quam organa?* GUYET. Quid ſit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, ſibi non liquere, quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, ſonant, *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive, *plus etiam, quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more ſcriberem. REITZ.

Pag. 125. *l.* 2. Φορᾶς ἀντιδόξου) *Contrariarum opinionum conflictum.* GUYET. Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipſe Sextus egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, Math. II, 6 ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) *Point du tout*, i. e. *nullo modo.* GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi Ienſius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούσδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τούσδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. *l.* 10. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡσπερεὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινὸς) Καί τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. *l.* 1. Νὴ τὸν Ἡρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἅλλας. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 4. Ὧν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὡς. GESN. Gesnerus ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam interpretes, *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχίνης) Vid. Εἰκ. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὃς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὃς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ.

ead. l. 9. Ηὐδοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρίστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiaene, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. *l.* 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare?*) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Iambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρεσίτει) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρας. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρας. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, five ὥσπερ ἐστὶν, five, *ut res se habet*. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν· idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτίᾳ) *Fr.* & *P.* παρασιτία. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτίᾳ) Haud adeo leve est animadvertisse, hoccine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. *l.* 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. *l.* 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *S.* interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθά; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. BOURD.

ead. l. 13. Ὁποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. *l.* 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; *sed quid opus est ista comparare?* GRAEV. Δεῖ *Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, *quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mſ. bellissime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur stare.* Παρατάττεσθαι est *instrui in acie.* GRAEV. Παρετάξατο *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. W.* TYX. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihique suspectus. Utut sit, ἰσχνόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod *fecit*, & quod illi *accidit.* Sic Liban. Ep. 731 f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. *l.* 3. Ὡς εἴγε τις) Sic interpres legisse videtur: ὥστ' εἴγέ τις. GUYET. Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ) *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ'αυτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἂν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρειότεροι) Sic recte scribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ὄλεθρος Μακεδών. SOLAN.

ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. *l.* 1. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθῇ τύχῃ· attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & ibid. passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θρᾳξὶ) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco disces, quem ad Ἐνυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὅμιλος) Sic supra Asin. c. 37, αὐλητὴς ὅμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι. Palm. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστήθευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. *Bas.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. Solan. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Νεφ. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Mf. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν· sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὖτ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε Στρέψαθ᾽ ἐκ χώρης ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικί· *quando iam erat Di-*

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. *Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se.* Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς Πάρφασις· *Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστικὴ, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεῖ ὁμοαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὡραΐζειν) *Faire le beau.* GUYET. Parum abest, quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *sati.* Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοψ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ἰκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nostr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὥστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Obsopoeus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *sicut tibi*, sequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Hercum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* IENS. Mallem ἀνηκοώς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. *l.* 2. Νέστωρ) Hom. Il. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδόκει) Ὥσπερ ἐδόκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in *l.* id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἴαντας) Hom. Il. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομενέα — παράσιτον) Hom. Il. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἔγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. *l.* 2. Πλεῖον) Ex Homero Il. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita *V.* 2. & *P.* scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur διόλου, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἄγον) Sic apud Homerum & in ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniiciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. *l.* 10. Ἕκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus vide etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπέρ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἕκτωρ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἕκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339, Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737, — πότερα προσπέσω γόνυ; deinde Androm. v. 537, Τί με προσπί-

πτεις, ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρός. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ) Hom. Il. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἂν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in *S*. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad 'Ερ. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. *l.* 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἔνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ 'Ιδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν 'Ιδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος 'Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246, θεράπων audit; & 295, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μηριόνης τε καὶ 'Ιδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤισαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Αριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ 'Αρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, 'Αριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statuis reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam caussam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam es-

ſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum iudico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt, apud Philoſtr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemſterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba *μέσος πολίτης.*

Pag. 141. *l.* 3. Ἀφείλετο) Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam cum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* ſignif. apud Aelian. XI, 6, *ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι.* REITZ.

ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et *χρυσοῦν σε στήσαιμεν* Alciphr. I, Epiſt. 30 f. Alia ſimil. Hemſterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ *πρῶτον μὲν* &c.) Οὐχὶ *πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος* (Παράσιτος) *ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ* Ὀδυσσεὺς *ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕῳ μάχεσθαι δέοι.* Locus hic in poſteriori parte paulum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, *οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕῳ μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἑστιάσει.* Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter *φησὶν ἑστιάσειν, ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ *πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν* Ἀχαιοὺς Σίτου *καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.* Οὐ *γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα* Ἄκμηνος *σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. Sed veſci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur eſt & fortitudo. Neque enim vir toto die uſque ad ſolem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiaſtae Theocriti ad I, v. 51, *οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi*

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ᾽) Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam* &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἑστιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.* PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ᾽ ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ᾽ solo *etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, *non est aliter; sed.* Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter *etenim* significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Auct. § 6. REITZ.

ibid. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego κἂν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. Ὥσπερ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 6. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

ibid. Ἄξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ᾽ ἀντίφρασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forsan ὑπερασπ—. *Anon.* SOLAN.

Pag. 144. *l.* 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam sic iungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν Phalar. Epist. 38: ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniiciebat Gesner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte iam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Gesnerus, vulgatam minus recte habere; & nisi *Iunt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Pag. 145. *l.* 2. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφῖδας) Sic in Tim. § 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem huius dissertationis Long. lib. 4 ποιμεν. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 11. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in ed. Basileensi, & versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adiiciunt interpretes. Verte, *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum* (*nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & caussis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod dicet) *alius quidem in caussa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. GRON.

ibid. Φιλοσόφων * περὶ) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque apparet satis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρυσίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειποτάκτων τὴν τάξιν. Alciphr. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.* Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἄππιος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. *I.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 14. Πάντως) Quod orae *A. W.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Paras. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. *l.* 1. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i. e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides, voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὡπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in MSS. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. *l.* 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τινι) Τινα adscripsi. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Nostrum Iov. Trag. c. 7 pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. *S. B.* 4. & Ms. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418, — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. Alciphr. III, Epist. 28 f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀποίσεται) Lege ἐποίσεται. SOLAN.

Pag. 150. *l.* 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exsilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων. GESN.

ibid. Φθινήσαντας) Sic ètiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. *l.* 11. Δορυφορίας) Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. *l* 7. Αἴσχιον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. *l.* 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut *parasitus* sit, qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeteriaculari*, *ultra iaculari*, adscripsit Guyet. Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adiaculari*, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἔθ' ἕλοιο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φύλαττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homerici versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. *l.* 1. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκυ. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interprett. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταυτα δὲ ὑμιν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum μανίας φάρμακον vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἅτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἅτερον, adscripserat Solanus, & quia ἅτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἅτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἅτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἅτερος Ἡρακλέης adducit. Verum non adeo me movit solius *Iunt.* auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἅτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἢν ἰδοὺ) Καί νυ ἰδού. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrum Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἢν ἰδοὺ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἁλοῦσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. *l.* 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπλησθέντες) Conf. supra Μισθ. cap. 17, & Ζ. Τρ. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχέλυες) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεις, non ἐγχέλυες. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους. Sic Mſ. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspergunt.* Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, *& flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάττουσι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primo prehendit, &, ut possit firmius prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὄρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam *caveam.* GESN. Πάττουσίν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi ν paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, & — spargunt;* sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὄλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* significet; ita compositum

εὐόλισθος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὄλισθος, πτῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam.* Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. *l.* 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. *in Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. GESN.

ead. l. 12. Μανίᾳ) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. *l.* 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrûm tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, *ita me tractas.* Sic Demosthenes aliique locuti sunt. L. BOS. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. Fab. 8, σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39., δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphr. I, p. 200, τί με διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. *l.* 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, *vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: — Ἀνακλᾷν *hic non est, quod Vossius & Portus putarunt*, frangere, *verum sursum* attollendo convellere & educere. *Suidas & Scholiastes exponunt* e fundo evellere. *Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8.* Ἀνακλᾷν *machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam* attollunt, *& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. Aristaenet. I, Ep. 3,* ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. *Lucian. de Gymnas. p. 272,* (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum* signif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & *fractum*, Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere, sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾷν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare *Fl.* appinxerat Solan. An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet. I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad Δημων. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμῆς) Oratio non satis perspicua: si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. 'Ισθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ 'Ισθμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & apud Max. Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: *δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη.* Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro *additum*) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Ausonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15 med. πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων. Quidni μηλέας aut μήλων adiiceret, ſi par erat ratio? Gesn.

Pag. 160. *l.* 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc ſit, docet Meurſius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo ſacrae erant; Schol. Ariſtoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. Solan. Adleverat marg. Hemſterhuſius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adieciſſe non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius* (arboris) *fructu exprimere in ſacros uſus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiaſtes Sophoclis ex Ariſtotele, & Apoſtolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1,* Panathenaicum oleum *vocatur, quod optimae notae erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teſte Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit.* (ſic legitur, pro μορίαις.) *Quod magis veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienſes in bellum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433.* Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad Poll. ſeq. 242, ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Heſych. vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. Reitz.

ibid. Ἐκ τῆς μορίας) Heſych. Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Guyet.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio eſt, eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρός. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. Reitz.

Pag. 162. *l.* 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. Solan. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet, id enim in margine *l.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita iam nihil muto, quia ſupra cap. 9 in πρὸς conſentiunt edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adiungi eadem poteſtate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accuſ. c. 5 pr. Sexcentis ſimili-

bus idem probaturi ex folo Luciano, fi quem de eo dubitare fufpicari poffemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaffe Θαιμάτια, quod alibi reperiri teftatur doctiffimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. *l.* 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro πάχος, μέγεθος repofitum eft. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur fufpecta vox fuerit Solano. At neque μέγεθος femper *ingens* quid fignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) fed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteft. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus fpectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torofi) fed ad dimenfionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de fpatio parvo diferte apud eundem V, c. 10 med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et fic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ftatura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et fic de *menfura* f. dimenfione μέγεθος dici, non eft quod pluribus demonftrem. *Magnitudinem* fimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑπωπίοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obf. Philol. p. 142, probatque ὑπώπια effe *veftigia plagarum*, ac vulnera ipfa & contufiones. Recte; fed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravafato fanguine grumofo, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et fimilis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. *l.* 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impreff. μηδέποτε. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθείη) Ita M. & ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξειμι) Sic recte W. In impr. διεξίειμι. SOLAN.

Pag. 167. *l.* 6. Πρόκειται ἀγὼν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. *l.* 4. Ὁπόταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ, *Pythone* in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή· ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. *l.* 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum L. Bos de Ellips. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὥσπερ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Τιμ. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quî Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου κατηγορήσῃς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὡς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσῃς. Noster mox c. 18 f. ὡς μὴ περιπλέκῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β, c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. *l.* 2. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινὸς construi solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφθω) M. & editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paras. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. Τοὺς ἐπωνύμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπωνύμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. *l.* 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἱππεῦ. Tzetz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. *S.* & *A.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 11. Διακόψας) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas, *ita amputaveris*, *praecideris ambages*. Usitatior quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἀν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra *Oin.* cap. 18 f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *S.* & *B.* 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. *l.* 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps, suo ordine*, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. *reum*; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Elsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. *l.* 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. *l.* 12. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessit enim ἐστί. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrum in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο· & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπόλλυνται· in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται· & alibi ἱερήϊα θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

Ὑφ' ὧν M. & *Fl.* ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ', quod in reliquis eſt. SOLAN. Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam afferrem Long. Paſt. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aeſop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστιττόμενα δρᾶσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἱρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἵρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ· ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνοιτο) Vide Ienſ. In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνοιντο) Facile largior Ienſio ac Solano, γίγνοιτο melius convenire ſequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit; (quod ipſe Ienſius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Weſſel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτονώτερα

γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At ſi quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis, qui ſingularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat Weſſel. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Aſin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Ariſtaen. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμην. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud eiuſmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. Reitz.

Pag. 178. *l.* 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres Ariſtoph. in Equit. & Athen. L. XIV. Cogn. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. Solan.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. ſupra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemſt. Adde 2 Ver. Hiſt. § 36. Reitz.

Pag. 179. *l.* 2. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere ἑαυτῷ, adſcripſerat Solan. At neſcio, num prorſus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus ſupra Paraſ. c. 8, & ipſe ibi fatetur Lucianum ſic ſaepe ſolere, ita & pro ἐμαυτῷ 1 Ver. Hiſt. cap. 6, Aſin. c. 13 &c. nam ſingula repetere nihil opus eſt. Interim vulgatum hic tutius ſervatur. Reitz.

ead. l. 13. Προῤῥήσεων) Cf. ſupra de Sacrif. c. 12 pr. Solan.

Pag. 180. *l.* 2. Οἱ δημοσίᾳ &c.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι· ſc. νόμοι, leges, *quae maiuſculis literis ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit, non video. In ed. *Flor.* legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ.

vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Κωμ.— τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis.* At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. *l.* 6. Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. *l.* 1. Ῥήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνοιντο) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. *l.* 10. Συννενευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνενευκότες. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ᾽ ἐ οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. REITZ.

Pag. 184. *l.* 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργὸς, & Lucian. Μυι. Ἐγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἱδρῶτί τε — ῥεόμενα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in *Iunt.* (etsi male ῥέονδα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Est tamen apud Homer. Il. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο· cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστὶν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιότατον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥεόμενα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. Ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 2. Τὸ μεσημβρινὸν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἔμψυχον) Cum εὔψυχον invenirem in *I.* neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὔψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione *Iunt.* servandam existimavi: nam etsi εὔψυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde sic nites?* lupus ait cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνὸς adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. *l.* 1. Διευκρινοῦντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδοῦν) Μὴ ἐνδιδοῦν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδοῦν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οῦσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. *l.* 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. *Fl. V.* 2. & *P.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, habebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. ἁλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἁλτῆρες usum illum praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum reiiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid. Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκοῦν) Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος· ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. Homeri utique locum respicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 4. Ἄνω — πόῤῥω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν) In ἀναῤῥίπτουσιν iam converterat Solan. Sed quia & ἀναῤῥιπτέω invenias, nihil mutem, Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V, cap. 103, ἀναῤῥιπτοῦσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὄλισθον) V. c. 2, & fcribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forfan & πλείω in πλεῖον effet mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mafcul. eft; alibi neutrum quidem, fed plurale. Nifi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. fupra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic fupra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Cafaubon. obfervat, non omnem pulverem palaeftrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 2. Ἀποσμᾷ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam fic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adfcripferat ἀποσμώμενον. In notis vero eiufdem male ἀποσμαιόμενον defcribentis errore exaratum, quod etiam corrigere fum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ ὃν ἂν ἔλῃ ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύνας neceffario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύνας legere: licet enim ἔλῃ ἀποπλύναι conftruere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam fi alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκεκροτημένος) *Coactus*. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκεκροτημένη, *equitatus exercitatiffimus* converfum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condenfatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* fignificatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *inftruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Paft. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere poffis, i. e. *robuftum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 poft med. αὐτέοισ· οὔτε ὕπνος — συγκρατέει τὰ μέλη, *iis neque fomnus membra confirmat, corroborat*. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς fcripfit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. *l.* 5. Ἐστὶ — ἀπόταν) Ita W. & *Fl.* Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. Λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξητε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. *l.* 5. Ὑποδείξετε) W. recte. In impress. ὑποδείξητε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrali confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 9. Τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppeditabunt Harpocration, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέῤῥον· similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ̄ ἀγρ ί Φερεκράτους, γέῤῥοις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. *l.* 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & *Fl.* In impress. περιεζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμ. Θύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessel. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ.

Pag. 197. *l.* 1. Ὅσῳ τις) Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὕδρας μῦθον) Est ubi multum intersit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, *quae vulgo de Aethalide dicuntur.* Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Laemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu venit*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod

poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe praebeat flammae materiam, ut flatus non exſtinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum poſtulat ſententia. W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaſſim, quia infinitivi aoriſtos crebro pro futuris poſitos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Epheſ. in Miſcell. Obſerv. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & *Fl.* In reliquis τούτους. SOLAN.

ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Aſin. cap. 1 notavimus; ſed quia intelligitur, in conſpectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, ſi dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Geſneri verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego ſcribendum putaram ἀπεργάσεται, ſed nihil mutato opus eſt. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. ſupra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. *l.* 11. Τί ἂν πάθοις) Etſi ſupra non ſemel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1 Ver. Hiſt. c. 4; adde Liban. Epiſt. 730 f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberalius*, (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a Wolfio; Epiſt. enim 731 aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo affectus fueris*, id eſt, *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum accommoda non diſplicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis *gallorum* meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρυόνων) Plinius ſcribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. *l.* 2. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. *Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) *A la boule.* GUYET.

ead. l. 17. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. *l.* 2. Ὁρᾷς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ῥεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐναπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναπαθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminentibus.* Sed Gesn. *illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. Re[illegible]

ead. l. 15. Λυκοῦργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. Solan.

Pag. 202. *l.* 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit ὃς pro ὡς reponendum. Reitz.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveɕtiori aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. Reitz.

ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, *aetatem certaminis iam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani Hermot. aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. Reitz.

Pag. 203. *l.* 14. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. Reitz.

Pag. 204. *l.* 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & *Fl.* ed. Sed in Mſ. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Solan. Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, ἔοικας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος ἔοικας vitiosam esse, cum &

sic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφὴ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. *l.* 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. *l.* 1. Ὁμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἅδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat I. Elsner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui* DIVES, *ut apud Graecos* Πλούτων, *quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris*; & Lact. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῶ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14, τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. cap. 50 ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. Hermot. c. 33, τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero Dial. c. 26, τότε τοίνυν τὸ πλῆθος· ubi plura dedi. Adde D. Sic. V, c. 72, τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Aeſop. Fab. 2 f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cuiuſmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex Pauſan. p. 162. Vid. Maitt. de Dial. p. 75. Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιοῦτον, ut ſit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit ſervandus. Reitz.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. ſupr. Deor. Dial. XVII med. Solan.

Pag. 208. *l.* 1. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia Homeri, Odyſſ. K, ex Stryge manat, de quo Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. Cogn.

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, *quodque eſt graviſſimum, praeiacet Acheruſia palus.* Sic interpres. Sed ſcribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acheruſia palus adiacet.* Graev.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. Virg. 2 Georg. & VI Aen. Cogn.

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Mſ. Gr. & L. προσκ—, Edd. προὔκ—. *I.* & *V.* eam ſcripturam praeferunt, quam ſecutus ſum. Solan.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Iam notaverat Cognatus, Aeacum eſſe Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus eſt regis patruelis*, nec Aeacum & Plutonem facerent patrueles, cum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Graeca vox debuerat eos admonuiſſe. Gron.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres ſunt inferorum iudices, de quibus Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin. Iovis filii fuere, Aeacus ex Aegina Aeſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciae rex, ille Cretae. Cogn.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. Cogn.

ibid. Κάρχαρος) *Asper.* καρχαρόδους. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens,* nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλῳ) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὠνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, ὀνόμασται Florentina recte, &, ω in contextu deleto, ο reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. *l.* 1. Ἄλκηστις) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paras. c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciphr. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποιναὶ, *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *I.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. ἐς ὄλμον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31; ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4 m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. Thucyd. VII, 51, πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50 pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. Long. Past. III, 117, εἰς κόλπον εἰσήλασαν. REITZ.

Pag. 210. *l.* 2. Καιόμενοι) Quis? vide not. ad Μεν. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat?* Legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὖος) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris.* GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγιζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et Wess. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὀβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάκης dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 1. Νομίζεται) Id est, fit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* Reitz.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. Gesn.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμεῖα. Guyet. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμίον pro *naulo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμεῖον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. Reitz.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. Cogn.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. Solan. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forsan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. Reitz.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. Reitz.

ead. l. 17. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quia est in edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλίνδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. Reitz.

Pag. 212. *l.* 8. Εἰ λάβοι φωνὴν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἴποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. Marcil.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legiſſe videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi poſt, pr. § 14, iterum φήσει, etiam conſentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἴχῃ μοι) Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, Bergler. ad Alciphr. p. 172. GESN.

Pag. 213. *l.* 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum eſſet, in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *I.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν reſcribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον· & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ᾽ ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit.* IENS.

Pag. 214. *l.* 3. Ματαιάζοντα) Aliter legiſſe videtur Suidas, nempe ματαΐζοντα. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic reſpicitur, ſunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαΐζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi obſervavi; quare neſcio, num Suidae ſit aſſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦ τί) Sequor Venetas, ἦ τί *numquid*, pro ἢ *aut*, ſcribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἢ διότι) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & ſupra ἦ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δι᾽ ὅτι habet, quod ſequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Ῥητ. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. [redacted] περί. Qua de re iam ſupra dictum eſt. SOLAN. Has praepoſitiones ſaepiſſime omnium a ſcribis confundi, quis neſcit? Conf. Aſin. c. 22, & quae Hemſt. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forſan re-

cte περὶ τὸν βίον reliquimus in Piſcat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex pleriſque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & ſic κατὰ τὸν βίον ſine varietate ibid. c. ult. Reitz.

ibid. Τοὺς πότους) Nihil variari in hac ſcriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem deſiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. Reitz.

ead. l. 18. Διψῆν — πεινῆν) Διψᾷν & πεινᾷν Attica forma poſtulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius uſitatum, bene monent Grammatici. Vid. Ariſtophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾷ. Scripſiſſem διψῆν ſine puncto ſubſcripto; ſed quia plerique ſic malunt, ſervavi & hic, & Paraſit. c. 38. Reitz.

Pag. 215. *l.* 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) *Non pervertet concubitus;* ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν eſt *avertere, abducere;* διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere.* Graev.

ibid. Παρατρέψει) An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita ſua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατρίψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet.* Guyet. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque huius cauſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus, ut oſtendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθάω notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, inſerciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾷν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. Νεφ. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παραστρέψει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, *in superposito monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonως dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Μισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλώμεθα) Vertitur. *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Pag. 217. *l.* 1. Ὣς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demosthenes in Midian., πολλὰ μὲν τοί-

νυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων *σοφιστὴν*) Hic est, quem Homerus θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, a συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aeque coniici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; Iensii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Iensius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἕλλην ἔκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobii tempore in usu esse desierat, VII. 7. Vid. Meurs. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Περ. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἔθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει) Lege ὑάλῳ περιχέει, seu potius περιχύει, id est, *vitro incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpres, *adipe suillo oblinit.* MENAG. Ὕαλος magis Atticum esse, quam ὕελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὕελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: *ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον·* ac deinde ibid. *αὐτός φησι*

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Wessel. coniiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn. existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aeque satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. REITZ.

ibid. Ἰνδὸς) Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ὑάλῳ) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I, 140. *Fl.* ὑέλῳ. SOLAN. *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notione. Hesychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανὲς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hypotyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς, (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μισϑ.) cum antea illic fuisse non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἐστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serm. 38, Horodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. *l.* 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. *l.* 1. Καὶ γὰρ) Homer. Il. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὕτως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. *l.* 1. ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) serviisse dicitur. Naucratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾷς &c.) Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. *Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis.* Sic interpres. Sed in Ms. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, *illud & quod ab omnibus colitur nomen.* GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetuſtis libris exſpectandum. Interim ſolitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopſeude quidem uſurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα· ſed in bonum occurrit, & quidem in hac ipſa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Mſ. Gr. L. & ed. *l.* ac *V.* 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non poſſum damnare lectionem impreſſorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; ſic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex *I.* & *V.* 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adſcripſit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potiorem ſequor, & ſine neceſſitate vulgatum movere non ſuſtinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram eſſe lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipſe voti huius compos iam πάνδημος ſibi factus videatur, & concluſio ita propoſitioni reſpondeat. His ſcriptis video, Geſnerum mecum plane conſentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφιζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mſ. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγῳ) Ita dedit Solan. neſcio unde; obſecundavi tamen, quia vulgatum ſtare non poterat. Hemſterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνιστάντα, *corradentem*, pro ὑφιστάντα corrigi iubet Hemſt. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum ſcribere voluiſſe, tamen credo, qui lubens admiſiſſem correctionem, ſi ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. *l.* 1. Ἱερὸν) Ex Pythagoricorum ſchola hauſtum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνωμ. p. 278. SOLAN. Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Past. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφόν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοὶ) Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ iunxit Birckheimer. vertens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοὶ, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τόγε ἐπ' ἐμοὶ iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἱδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. *l.* 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellips. p. 108 vertit, *alioqui — differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἱππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* reddiderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gesnerus per circuitionem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἱρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἱρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νὴ Δί', εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos* &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπονος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχήσῃ κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἔκπνους) Ἔκπονος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440, ἀπονητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam *Fl.* ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνους. SOLAN. Ἔκπνους, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους, qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. *l.* 2. Πρὸς Φιλίου Διὸς) Etsi supra Tim. c. 1, ὦ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Διὸς cum *Fl.* omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεύς. Aristoph. Acharn. 730, ναὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat νὴ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irrepserit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γάρ) Ἦ γάρ, *an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἤδη) Conf. supra Σκυθ. c. ult, versus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἤδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. *l.* 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *peragrare* regionem, etiam supra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic *I.* & *V.* 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti intersunt gradus non minus XV, id est, milliaria Germanica minimum CC, expedito etiam homini XX mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter πίνακα nihil exstat. COGN.

Pag. 225. *l.* 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, *in eminenti solio sedet.* At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόσει δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἲξ οὐράνιος· huius alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet.

Hinc adagium, 'Αμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι 'Αμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἤτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς 'Αμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἴ που) Ut Συγγρ. c. 23, ἐοικέναι παιδίῳ εἴ που Ἔρωτα &c. *Ven.* utraque ἤπου, prave. De Hippopotamo conſule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non inſidet Nilus Crocodilo, ſed aſſidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adſtantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipſa viri illuſtriſſimi, cum nummum ipſum videre non licuerit, accipe. (Exſtat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo *Nilus recumbens*, ſphingi innixus, *circum autem pueruli quatuor,* quorum unus hippopotamo inſidet. Haud aliter ac *circumſtantes* etiam *pueros* praefert *ſtatua Nili* Vaticana; & eiuſdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud Philoſtratum (Icon. I, p. 737, ed. poſtr. p. 769.) traditur, quos alias *in Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit Heliodorus. (l. IX.) Adde, quod de dedicata a Veſpaſiano in templo Pacis inſigni quadam Nili e biſalte ſtatua docet Plinius; ac ubi ſimul tangit, quid *liberi illi Nili ſimulacris addi ſoliti*, & quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legiſſe memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento* NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, *per quos totidem* CUBITA *ſummi incrementi augentis ſe amnis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire illuſtrant: nam & res ipſa inde luculenter confirmatur, & ſimul vocis πήχεις, quae apud Philoſtr. etiam occurrit, ratio manifeſte aperitur. Vide omnino Philoſtratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. 'Εν αὐτῷ) Id eſt, in Nili fluminis deſcriptione, ſive pictura, icone. GUYET. Abſurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a ſtatura. Philoſtrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inſpicere velit Philoſtrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πάνυ Olearius, nihil ad explanationem huius loci deſiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in verſione Latina reliquit, *Peches*, Olearius; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digitos* vocare non refuge-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) *Ades*. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum ὁτιτάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ὅτι πλεῖστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. *l.* 5. Ἡ Ἄορνος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἄορνος & Ἄορνις scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀόρνου etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσίοδος) Hesiod. I Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. Ἐργ. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὔυδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὔυδρος & ἔνυδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* ν addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum & π sequatur illic, τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον & τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc Dial. cap. 13. Reitz.

Pag. 227. *l.* 6. Τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον) Hesiod. l. c. Solan.

ead. l. 10. Ἐπὶ δ᾽ οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ᾽ οὖν εἰ τὴν ἀρχήν. Marcil. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἔπειτ᾽ οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. Gesn. Ἐπὶ δ᾽ οὖν &c.) Ἐπεὶ iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim ἔπειτ᾽ pro ἔπειτα· & paulo post ἂν receperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. Reitz.

ead. l. 11. Ὡς ἂν) Ὃ οὖν L. In omnibus etiam, excepta *l.* οὖν. Solan. Ὡς οὖν) *Quemadmodum igitur* &c. Guyet. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. Reitz. Mſ. Reg. 2954 ὅ, τι οὖν, non male.

ead. l. 14. Ἑαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. *A. W.* invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpres Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum.* Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. Reitz.

ead. l. 15. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. Solan. Sed ἄσπαρτα apud Homer. est, & sic apud Nostrum iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 Phal. cap. 8. Adde Parasit. § 24, ubi etiam ἄσπαρτα· ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. Reitz.

Pag. 228. *l.* 1. Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. Solan. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. Reitz.

ead. l. 8. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελεύσει, & iterum sequens φήσει post ἀπαραίτητα conferet. Reitz.

ead. l. 13. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: *Inde te priscos il-*

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiotae. Primum vertendum *Hegesiae.* Ἡγησίας enim Magnesius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. *At*, inquit Cic. *quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuisse stili Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, &, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati suppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri.* Vide Philostratum lib. I de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιᾶς ἐργασίας) Sic infra Ἱππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτητα. Vide omnino φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, ſed pictoribus, aut potius ſculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter ſculptores recenſetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles ſtatuarios *Critias*, *Neſtocles*, *Hegias*. Hiſt. Nat. XXXIV, 19 pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV, circiter CCC noſtrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere* Alcamenes, Critias, Neſtocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: Ἡγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα l. Νεστοκλῆ. *Critiam* certe pro *Cratete* etiam habet Mſ. Reg. 2954.

Pag. 229. *l.* 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα) A pictura ducta eſt metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, & ſqualorem, haec omnia neceſſaria & inevitabilia dicet.* Squalor non deſideratur in ſtudioſis eloquentiae. Mſ. λιπαρὲς, *aſſiduitatem*, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mſ. Gr. In impreſſis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hiſt. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua*, ſ. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμίᾳ λιπαρεῖ adduxi, quod Geſnerus reddidit, *multo ſtudio*. At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo ἀλιπαρὲς ei placuiſſe. Iam vero verterem, *aſſiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Heſychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικὸν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι· unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, ſed aliorum gratiam auxiliumve rogandi neceſſitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. ſupra de Luct. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἤλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δήλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὴς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἐτῶν μεταξὺ διαῤῥεόντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto ſcriptum fuiſſe ἀποτίνειν; ut cum reliquis ad diſcipulum referatur. In impr. nihil hic ſubſidii. SOLAN. Nihil ſani poſſum exſculpere ex infinito, quod habent, quorum inſpiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus ſum, quaſi legeretur ἀπαιτοίη, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν ſenſum commodum non fundit, quod & priſtinus interpres ſenſit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Geſnero, cuius verſio eodem redit, licet ἀπαιτοίη ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem ſit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιοῦ υἱὸν) Τὸν Δημοσθένη. GUYET. Demoſthenem deſignat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adſcripſerat La Croze.) Aeſchinem, de cuius patre multa Demoſthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & ſeqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuiſſe dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeſchine mutatum fuiſſe ait. Sed, ut ut ſit, hoc obtinuit. Vid. Philoſtr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. *l.* 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam ſecare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equeſtri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. Ἴθι) Edd. & Ox. Mſ. ἴσθι, mendoſe. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα ſine dubio, propter ſequentem conſonam quaeſivit Solan. quia ſic tum ſcribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut ſit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle ſonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν· ego, commate ſublato, quod poſt χαίρειν erat, iam facile ita conſtruo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mſ. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασεσαλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis & Plat. L. 2 de leg. memineruut Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγηράσκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyral. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Paras. c. 8, Asin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. *l.* 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὰ

γλαφυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum ſubridens.* Ubi eſt in Graeco *tibi?* Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Mſ. legit ἐπισπασάμενος, hoc eſt, capillos promittens, pectendo ſcilicet & comendo, non diſcipuli, ſed ſuos, ut pulchrior & comtior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Diſcipulus non multum comae amiſerat, ſed magiſter erat calvaſter, ideoque dicit, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθάϊδα Mſ. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— niſi quod *Fl.* ἐσπ— mendoſe habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Eſt inter geſtus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes, ut appellant ſcenici, morae*, caput mulcere, *manum intueri, infringere articulos, ſimulare conatum, ſuſpiratione ſollicitudinem fateri* &c. Retineo autem ἀσπάσασθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum ſignificat, quam declarat Euſtath. ad Odyſſ. Γ, 35, χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluſcula enim ſunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. Τ, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Geſnero retinuiſſem vulgatum ἀσπασάμενος, ſi ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici poſſe, noviſſem; nam cum ablat. χερσὶν alia res eſt. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis aſſumſiſſe id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi ſic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipſum poterit dici natum eſſe ex compendio ſcribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo ſcripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus aſſumtum, minime diſplicet: ſed nec poenitet indicaſſe illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam eſſe arbitror. GESN. *in Addend.*

ead. l. 9. Αὐτοθάϊδα) Conf. ſupra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque ſimilia compoſita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mſ. O. τοίνυν. *Ven.* utraque mendoſe δ' οὐ. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον,
Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiastes observat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. *l.* 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) *Si quis unquam fuit aut Tityus* &c. GUYET.

ibid. Ὦτος) V. Ἐπισκ. c. 3, cum Schol. & Odyss. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὦτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. Λ, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὦτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola *l.* hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) *Ordientes cantionem, auspicantes.* Ἐνδόσιμον *auspicatus*, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Versum est, *qui remisse canunt.* Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim utendum sit. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemsterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpres. Significat quidem* ἐνδιδόναι r mittere; *sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur* ἐνδιδ ναι *&* ἐνδόσιμον διδόναι *de chorodidascalo, qui cantionis exo dium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrun Malim itaque verba Luciani reddere:* & chori eos, qui cantic nem auspicantur, *vel* canendi exordium faciunt. *Facile eni totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chor didascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo voce* ἐνδόσιμον remissum, *ubi reddenda erat* incentivum, *ut apu Artemidorum* ᾆσμα ἐνδοτικὸν (*vel* ἐνδόσιμον) καὶ κελευστικ πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. *Perp ram ibi Cornarius*, remissa. Reitz.

ead. l. 10. Ἕπου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, κα ζήλου πάντα) Interpres insulse: *solum o gloriolae studium, ea quae dico, sequere, ac omnia imitare.* Num κλήτιος est *gloriola* Verte, *o Clytii deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Si μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetori nomen. Graev.

ibid. Ὦ κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cu iuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλήτιο a κλέος *gloriolam* exponit, sed qua analogia? Guyet. Μέλη μα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845 *Mea cura.* V. Eurip. Or. 478 & 481, κήδευμ' ἐμὸν, στύγημ ἐμόν. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἔαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἔν τε παλαιοτέροισι Νεαι-σίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhniu praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. a Poll. pag. 26. Solan. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954.

Pag. 234. *l.* 1. Δεήσῃ) Hoc praefero; licet & alterum im personaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid ad Imag. c. 5, & hic c. 18. Reitz.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasm. Paroemiogr. Bourd. La tini, *illotis manibus*. Sed ἀνίπτοις γε ποσὶ habuimus etiam su pra Demon. § 4 pr. Reitz.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. Marcil. (Idem prae cipiunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. *Fl.* uti coniecerat Marcil Ms. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. Solan.

ead. l. 7. Ἃ μὲν — ἃ δὲ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἃ μέν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiaste noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro ob- iecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessel. aeque ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci caussa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. Reitz.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δρατ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. Kuster.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl.* ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ψευδολοικιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi ψευδολοκιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολοκιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. Reitz.

Pag. 235. *l.* 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. Bourd. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. Gesn.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam prostare nudam in nebula linea.* Bourd. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia congessit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. Bos.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδὲς) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβὰς legendum puto ἤ. Denique πίλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἑτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακιεῖ) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. *l.* 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῷστε, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κᾆτα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδά) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homerici. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poëtica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

ſuam, ſive extraneus genti ſuae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδὰ, quaſi quae extra gentem ſuam, atque extra chorum. Et vero etiam Luciani loco illo de hiſt. ſcribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc eſt, ἀσύφηλον, aut ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poëtica. Heſychius tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἀλλ' οὔπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύφυλον, quaſi dicat Helena, verbum erga me quaſi extraneam, aut quaſi peregrinam, neque gentis eiuſdem. Pateſcet locum ipſum inſpectanti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηλον μ' ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, *infamem fecit me*, nempe quaſi de gente mea eiectum, aut exſulem. Vetus itaque ſcriptura illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος· ſed etiam Saturniae Lemae veteres ſunt. Marcil. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me paſſus ſum a viris doctis ad πῶς ἱστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον & illic & hic in bonis libris eſſe, idque interpretando ſecutus ſum. Gesn.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος ſcilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. Guyet. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum reſpicit, & ad praetextam togae purpuram, ſ. ἐσθῆτα περιπόρφυρον. Abſurdam nempe huius praeceptoris orationem ſic declarat, ut dicat ſimilem centoni miſero, de levidenſi panno, filo craſſo, vel de pellibus adeo hirſutis, cui attexta vel aſſuta ſit purpura. Nempe σισύρας nomen non ſatis definitam habet notionem, & iſta complecti poteſt omnia; quod apparet, ſi quis conferre velit, quae ad Ariſtoph. Nub. 10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiuſdem Ran. 1507. Gesn.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mſſ. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Ruſticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας ἐνδεδυμένος, penula ſcortea ex pellibus ovillis conſarcinata, de qua Caſaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur etiam σίσυς, & σισύρνα, Tzetz. ad Lycophron. Bourd.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis aetate proba, uſurpari iam deſierat. Solan. Habet, verum eſt, hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum eſt, quo nihil contra Hemſterhuſianam diſputationem, quam ante probavimus, efficitur. Ceterum niſi conſultum videretur, in ipſa interpretatione ſignare, quorundam lectorum cauſa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἱληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foesiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφὲς *summicrepusculum*, εὔλεξιν *benedicum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoctum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον) Mſ. τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προνόμιον. *Pro arrabo dicunt* προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est *mulcta*. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀῤῥαβὼν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος· sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυραμοιβικὴ supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεὶρ composita ο praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Pag. 237. *l.* 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. Reitz.

ead. l. 12. Ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἑλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπί γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἑλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. Gesn.

ead. l. 13. Ἑλομένων) Ἑλόμενος legisse videtur interpres. Guyet.

ead. l. 14. Μὴ μελλήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mſ. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. Solan.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta desumta videntur. Guyet. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. Solan.

Pag. 238. *l.* 8. Μαραθὼν) Vid. Not. ad Ζ. τρ. c. 32. Solan.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. *A.* 1. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantiorum audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in Al. pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Parallelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαὶ) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat Πλαταιαί· nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αι permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἕτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αι in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγεων, κατώγεων &c. E contrario ap. Hesychium legas Φαινακίζει, Φαινακισθεὶς, Φαινακισμός· ubi tamen Φενακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur φαινακίζονται, at in Mſ. Wittii exstat φενακίζονται.) IENS. Mſ. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλατεαί. SOLAN. Πλαταιαὶ hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl.* & *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κᾆτα, μῶν &c. GUYET.

Pag. 239. *l.* 1. Μηδὲν) Sic Mſ. Ox. In impr. μηδαμοῦ. SOLAN. Μηδαμοῦ) Solan. μηδὲν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster aliique verbum δεῖ vel δέομαι construere cum οὐδὲν & μηδέν. Ut modo c. 14, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ. Tim. c. 48, οὐδὲν δεήσῃ &c. Icar. c. 14, οὐδέν γε — ἐμοῦ δεήσῃ. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδὲν δεήσει. Alciphr. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. At μηδαμοῦ proprie est *nusquam*, ut Epict. Man. cap. 42 pr. μηδαμοῦ σεαυτὸν εἴπῃς φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μηρὸς πατασσέσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. Gesn.

ibid. Λαρύγγιζε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. Solan. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἠχείῳ quodam augere modulatioremque reddere sonum studet. Gesn.

Pag. 240. *l.* 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἕξειν, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι & εἴργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, *non nego me fecisse.* At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. Reitz.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? Reitz.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: *Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere?* Solan.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι) *Moras laudationum* vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, *resistere subito, & laudem silentio poscere,* ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδάτωσαν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, *assurgendi* exsultandique *in laudando licentiam.* Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. Gesn.

Pag. 241. *l.* 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. Solan.

ead. l. 5. Ὁ Παιανιεὺς) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Eſt tamen, qui Platonem intelligit, & fortaſſe recte, cum Παιανιεὺς tribus quaedam Atheniensis fuerit. Cogn. Gilb. Cognatus commentator miſere hoc loco prodit memoriae ſuae defectum, dum neſcire videtur, Demoſthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demoſthene nos docet, plebiſcita a Demoſthene promulgata ſemper ita coepiſſe: Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδε εἶπεν, id eſt, *Demoſthenes Demoſthenis filius Paeanius haec dixit.* Palm. Demoſthenem intelligendum iam ſupra monuit Solan. Bis Accuſ. c. 31. Reitz.

ibid. Καὶ πρὸς ἕνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. Guyet. Idem viſum Geſnero, ideoque ſignum interrogandi addidi. Reitz.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant ſolum, & in ipſa etiam recitatione. Solan.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. Guyet.

ead. l. 15. Ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα) Idem ſupra Imag. cap. 14. Solan.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. Solan.

Pag. 242. *l.* 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipſam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed poteſt hic quidem ἀμφιλαφὴς ſimpliciter *opportunum* notare: qui reprehendere volunt, anſam ubique accipiunt. Gesn.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curioſ. Cogn.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) Vid. ſi tanti eſt, Bergl. ad Alciphr. I, pag. 120, ſimiles phraſes afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. Reitz.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαίνεσθαι. Guyet.

ibid. Αἰδεσθεὶς) Lege αἰδεσθῇς. Guyet. Αἰδεσθῇς Ox. L. & *Ven.* utraque. In reliquis αἰδεσθείς. Solan.

Pag. 243. *l.* 4. Πλείων ἡ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciſcano: *Nec mihi diſpliceat primo muliebria paſſus Flore aevi, hinc effrons audacia* &c. Guyet.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. Bourd.

ibid. Λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Ciſtell. *Largiloquae extemplo ſumus, plus loquimur, quam fas eſt.* Eurip. in Phoeniſſ. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'

ἀφορμὰς ἣν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφέρουσιν. ἡδονὴ δέ τις Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοις) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit *Fl.* καὶ καταυτίγε. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγε. SOLAN.

ibid. Πιττοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Μισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obscoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἔρωτας) Ἐρῶντας legit interpres. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾷν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπόῤῥητα & ἄῤῥητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum f. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram*, *genuinam*. GESN.

Pag. 244. *l.* 7. Ὑπὲρ Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim *Xoïs* & *Thmuïs* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ξοΐτης & Θμουΐτης nominabantur. PALM. Ξόϊν καὶ Θμοῦϊν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ξόϊν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητρὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἄμφοδος & ἄμφοδον est δίοδος, *bivium*, non ἀμφόδιον. Sed moror. Leg. ut Mſ. ἀκεστρίας ἐπαφροδίτου τινὸς, *quae fuit sartrix hominis venusti.* GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exstent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν. τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici*, *suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forsan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναί σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lect. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paras. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρων. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi* vel *solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρῳ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, *parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποθεινὸν, (sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo *Photinus* dictus fuit, deinde *Pollux*. LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Διὸς καὶ Λήδας π. ὁμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratites erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis *Rhetor*, non *servus*, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. *l.* 2. Ἐγαστριζόμην) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἑταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi Ari-

ſtophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi cauſa, vel ſuum inter ſaltandum, ferire ſignificat. Vid. Kuſter. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Senſit hoc iam Euſtathius, & contradixiſſe videtur vulgo, ad Od. Υ, p. 720, 1, Baſ. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον ὡς ἐῤῥήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι. Reſpicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius ſignificationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. Gesn. Pro ſagina ventris utitur etiam Alciphr. III, Ep. 45 f. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quiſquam de hoc ſignificatu dubitet, videat idem ab ipſo auctore exponi per πλησμονὴν, nam illico ſubiungit, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime aſſentior Guyeto, priſtinam verſionem reiicienti. Reitz.

ead. l. 6. Τὸν ἆθλον) Id eſt, laborem Venereum, coitum. Guyet.

ead. l. 11. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, *& in iudiciis contendo:* mallem, *in iudiciis verſor.* Sic loquitur Corn. Nep. in Themiſtocle. Vitring. Cauſidici illius aetatis Sophiſtae etiam fere erant. V. Ἀ. Μισθ. finem. Solan. *Contendo* adſcripſit Guyet. cum in Pariſ. verſum eſſet *me oſtento.* Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *verſor.* Tu vide, an Geſnerus melius rem tetigerit. Reitz.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando ſine lemniſcis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi laſſo Figantur virides, ſcalarum gloria, palmae.* Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, ſic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12, lib. 3. Bourd. De palmis ad ianuas Rhetorum & cauſidicorum Caſaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipſo loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένῃ, ut ad θύρᾳ referatur: ſed neceſſe quidem non eſt. Gesn.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ ſcilicet τῶν λόγων. Solan. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perverſitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. *l.* 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νὴ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νὴ vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἅρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἅρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. *l.* 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita *V.* 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, *qui vestra ad illam spectata*, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam*. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι *coniicio*, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερα

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. Reitz. 'Ασύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβολος. Gesn.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: *quid enim salvis infamia nummis?* Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῦμα σὺν κέρδει κακόν. Cogn.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. Bourd.

Pag. 249. *l.* 1. Ὀδυσσεὺς—ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. Solan.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. stili Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλόν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste*, pro *senior, quam ut te iuvare possit praesens*. Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. Reitz. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστι μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας· quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. Idem *in Addend.*

ead. l. 6. Τούτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται

λογοποιοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἑαλωκότας) Hoc exemplum Ienſ. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aeque ac ἁλοὺς, valere passive. Recte; & quidem perpetuo apud alios etiam; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Herodiani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiam apud LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam & ipse Ienſius fatetur notissimam, non addam, nisi & activum προσκρούσας itidem passive accipi ap. Aesop. Fab. 128, προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. *l.* 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum ponit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par.* & *Graev.* erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Herodotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Ctesias vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 251. *l.* 2. Τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὼ, οῦς, s. μορμὼν, όνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ. 690 Scholiastes, illa verba μορμὼ τοῦ θράσους sic esse accipienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem iniiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὺ τέκνον. Μορμὼ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illo Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 obſervata ſunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐριχθόνιον) Mira ſane ratione, quam tu, ſi lubet, apud Orig. c. Celſ. videas l. VIII; effuſo nempe in terram Vulcani Minervam petentis ſemine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noſter Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Mſ. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum inſtar proveniſſe.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica.* Τῆς abſorpſerat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quoſdam progerminaſſe.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eoſdem aeque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuiſſe, diſcimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam ſua verſione obſcurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. ſupra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mſſ. lepida legitur hiſtoria. Κόροιβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται· ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla eſt cauſa, cur haec interpretemur. Apud Euſtathium in Odyſſ. Κ, p. 413 ed. *Baſ.* eadem hiſtoria legitur, ſed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. ſupra Ἑρμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πᾶνα). Pan, cum Athenienſes duce Miltiade cum Perſis eſſent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repreſſit Perſarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII verſus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ). Ad Palmerii notam addidit Kuſt. Sed is (apud Ariſtoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates.* Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem ſit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano cenſendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia ſine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. *l.* 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντος) Primo intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐρινύες pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐρινύας referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθειμένος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem, Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. Ergo si quendam Eucratem prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) Iac. Elsn. ad Evang. Matth. XXVII, 25, ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδὴς, ut dictis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. *l.* 1. Τὸ τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbia. Alterum est ὄνος

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρωος προσωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἠσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος). Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἴων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. *l.* 13. Τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ— nonnemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. *Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem.* IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B.* 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam *B.* 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphr. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, *omnia miseriarum plena videns.* Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοὶ προκεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. *non ignobile mihi* (est, videtur) *incumbere in dicendi studium.* Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpres recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita & ἶσα adverbii more, pro adi. ἶσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἶσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ ἀεὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφὴ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀσταχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλως

& ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermot. ſub init. Sed & viciſſim adiectivum adhibetur, ubi uſitatius adverbio locus eſt; ut Diod. Sic. V, 13 f. φυομένων τούτων δαψιλῶν pro δαψιλῶς, ad quae peritiſſimus Weſſel. plura ſimilia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non ſatis conveniens eſt Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἠρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες· nec aliud demonſtrat, quam adverbia ſic a participio formari ſolere, dum ſtructura apud Lucian. eſt alia. Nec ego, etſi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως eſſe ſanum affirmo, propter illico adiunctum ἀπολογησάμενος, licet ad poſtremum ἐκαθεζόμην referendo ſtare queat, atque ideo nihil immutarim. Reitz.

Pag. 256. *l.* 4. Κλεόδημος) Vid. Reineſ. Ep. ad Hofm. pag. 381. La Croze.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, *licet uti*, vel *utendum eſt*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut ſtructura poſtulabat, hic efferri. Difficilioris ſtructurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipſo initio, atque alibi non ſemel. Reitz.

Pag. 257. *l.* 2. Ἀμέλει) Confer ſupra Συγγρ. cap. 29 m. Solan.

ead. l. 7. Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rurſus infra c. 32 pr. Reitz.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, ſic etiam circa res venereas, quorſum τόνον hic reſpicere ſuſpicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. Gesn. Vix dubito, quin ſimul ad tenſionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tenſio fibrarum minuatur, ad ſedationem doloris podagrici, qui maxime in tenſione membranarum, perioſteorum atque fibrillarum conſiſtit, ac rigidos ineptoſque ad motum reddit muſculos, & hinc ad ambulationem & curſum ineptos, unde relaxationem tenſionis ſanatio infert. Reitz.

Pag. 258. *l.* 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. Bourd.

ead. l. 17. Ἥλῳ — ἐκκρούεις τὸν ἧλον) Habuimus idem ſupra pro Merc. Cond. c. 9. Reitz.

Pag. 259. *l.* 14. Ἤπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 3. Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν) Vertunt *circa forum plenum* Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, *circa tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, & plus proinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, s. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suasit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: *Suidas*, περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. *Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops.* (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, *& in Philostr. vit. Apollonii II*, *36*, ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· *& VII*, *29*, περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vertunt*, circa meridiem. *Sed Suidas ipse deinde* πλήθουσαν ἀγορὰν *exponit* ὥραν τρίτην. *Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in* πλήθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. *Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30*, *& Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt*, *his phrasibus designari tempus*, *quod est inter mane & meridiem*, *& tempus*, *quod* πληθούσης ἀγορᾶς, *&* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vocant Graeci*, *a* μεσημβρίᾳ *distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia*, *quae*, *ut Martialis dicit*, *causidicos exercere incipiebat*; *nec Brodaeus IV Miscell. 33*, *satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in* ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 10, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bos ad Act. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βάρβαροι

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque ſimilia affert. Quae non exſcribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. *l.* 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non poſſum, quin adſcribam hic, quae in margine veteris Codicis hic ſunt annotata: ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adverſ. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum ſulphur ad faſcinationes adhibitum aliquot poëtarum teſtimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum ſulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo ſtupefacti obmuteſcunt, & ſe quocunque abſtrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρὶς) Vid. de hac locutione fratris conſultiſſ. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Διψ. c. 3. De phyſalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piſcem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Πενθ. cap. 7. Vid. Kuſter. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus ſerpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non ſolum facit, quod & ſupra de Luct. § 7 legas, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, ſed quia συνηυλ— a συναυλίζομαι, *commoror*, hic ſenſum nullum exhibet. Aliud foret, ſi, quod neſcio, συνηυλήθησαν daretur a συναυλοῦμαι, ſibilando congrego, vel fiſtula convoco, ut paſtores ſolent congregare oves; tum nihil ſine auctoritate Codd. immutaſſem. REITZ.

Pag. 262. *l.* 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant poſteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorſus eiiciendum cenſeo. SOLAN.

Pag. 263. *l.* 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, *in Glaucia Alexiclis filio.* At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonſtrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorſus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit ſemel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ— legendum; aut illic Ἀλεξ— quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *l.* vero Ἀλεξ— deleto, Ἀναξ— rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. *l.* 1. Βόθρον τε ὀρυξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφὴν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανέστατα) Supra Ἱστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. *l.* 1. Τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὖ λέγεις) Paruissem hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iubet, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitius inspe-

cta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego*, *inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam* & *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne*, inquam, *&*, inquit, *saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem*, Chrysidi nempe. IENS.

Pag. 266. *l.* 3. Δαιμονῶντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstret, δαιμονᾷν & κακοδαιμονᾷν profanis scriptoribus idem esse, quod sacris δαιμόνιον ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placet. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius.* Et apud Nostrum Tox. c. 29 pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν *praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse *οὐκ*, quod facile ex affinitate ultimae in *ἀρτίους* syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, *ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*. IENS. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίσματα* illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, *οὐκ* inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censeri potest. REITZ.

ead. l. 13. *Ὅθεν ἂν αὐτὸς*) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene assecutum Crozii manum, clariss. virum I. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. *Οὐ μέγα*) Sic supra *Δημων*. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. *l.* 9. *Ἐκ τῶν σταυρῶν*) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

ſorum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Chriſtianiſmi luce huiuſmodi etiamnum ſuperſtitiones, ab ipſis deriſas Ethnicis, apud ipſos Reformatos multis in locis conſpici, quas Romanenſibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliiſque quaeſtui ſunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινομένου) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita ſententia poſtulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etſi φαινομένου non improbo, nihil tamen ſine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quaſi ſubſtantive, pro *apparitione* acceptum intelligi poteſt eod. modo, ut *phaenomena* philoſophi ponere ſolent; & ſic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. *l.* 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφέσεως) Leg. Caſaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu diſcum geſtante & vibratura intellige. De ὀκλάζω vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur ſtatuae duae, feminae miniſtrantis diſcum, & iaculantis viri. Sed non ſatis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina eiuſmodi non admiſſae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος poſſit eſſe via & quaſi linea, ad quam proiiciendus eſt diſcus, ut dicatur hic diſcobolus tanquam metas reſpicere & ſuperare conari ſigna aliorum, qui ante ipſum proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος eſt via, qua commeat ὁ λεὼς, ſic δισκοφόρον poſſe vocari viam, & lineam, ad quam diſcus dirigitur. GESN. Ignoſcet Geſnerus, ſi, recte ſenſiſſe Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα ſenſus eſt facilis. Id autem ſubſtantivi ſaepe intelligi, ſatis ipſe novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν abſurdam eſſe, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae ſi in mentem mihi veniſſet, aut aliunde eſſet oblata, reddidiſſem, *reflexo ad manum diſco oneratam vultu.* GESN. *in Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipſius ſtatuae meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam diſtortum & elaboratum, quam eſt ille* DISCOBOLOS *Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, ſi Th. Magiſtro fides, ſcribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem Luciani Scholiaſten Mſ. notare, Polycletum fuiſſe pictorem, non ſtatuarium, itaque ſe non intelligere, qui in ſtatuariorum numerum referatur a Luciano, niſi forte ſit

alius Polycletus. Verba enim sunt: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro*, *Polycletus*, *Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congessit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Ῥητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαντίας, *recalvaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχὴ, αὐτοσοφία,

etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπταις, quod Hesych. affert, αὐτόλυκος, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assuerat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. *l.* 3. Τάλως) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë versus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ —— ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Εἰκ. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κυρῷ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. *l.* 2. Πυρετῷ ἐχόμενοι) Πυρετῷ συνέχεσθαι usitate dici, ostendit Iac. Elsner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῷ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἔχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foesio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπό. Sed & sine ea, ἀνὴρ νούσῳ εἴχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat Ἀλωπεκεῖθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλωπεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. *l.* 3. Ἐδεδίειν) Lege ἐδεδίειν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, *indignatur, nisi stato tempore eximiis victimis pascatur.* Sic scribendus Ms. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, *nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiatur.* Ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέζαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, *sacra facere, victimas caedere:* apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, ὕϊκὰ ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων, *caro tenerarum pecudum.* Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & *sacrificare* apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod *Fl.* habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, *uno impetu*, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἑστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, *unde* excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. *l.* 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Etsi in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam a σπειράομαι, *in gyrum contraho*, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. *sparsis* dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. *l.* 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accuſ. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. Reitz.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praeſtant, teſte Livio XXXVII, 39. Solan.

ead. l. 13. Πιναρᾷ) Ita *V.* 2. Reliquae πιννναρᾷ. Solan.

ead. l. 15. Ἑκάτη) Videnda hic vita Marini a Proclo ſcripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν. Solan.

Pag. 275. *l.* 9. Κατὰ φῦλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. Solan.

ead. l. 12. Ἱερῷ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. Solan.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forſan εἴκαζον. Sed ſi per ellipſin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemiſſo εἶδες, mutatione non opus erit. Reitz.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: *homini amico non eſt mentiri meum.* Lact. VI, 18: *Sed etiam inimico atque ignoto exiſtimabit non eſſe mentiri ſuum.* Solan.

Pag. 276. *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie ſignificet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocoſe uſurpatum, pro *teſtimonio ſuperfluo admetiris, ſuperaddis*, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Mſ. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καῦσος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris, tanquam incendium vehementiſſimum, ardentior.* Reitz.

Pag. 277. *l.* 1. Χάσματος) Conf. ſupra de Luct. c. 2. Reitz.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. Solan. Verum eſt, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. ſupra notata de Luct. c. 5. At non plane opus eſt mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum ſenſum exhibet. Reitz.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδὴς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quaſi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod poſt φιλοψευδὴς eſt, poſt ἀπιστῶν collocandum, iam quiſque videt, vel me non monente. Reitz.

ead. l. 10. Οὔπω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα) Divus Auguſtinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caeſarius Monachus hiſtoriar. memorabil. cap. 42, lib. XII. Marcil.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Υἱέων) Sic pro υἱῶν etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. *κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — bene tibi sit ex te ipso.* Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱέων, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, ναὶ ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Μισθ. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίεσθαι) De puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέῤῥα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων.

ead. l. 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἐκκλ. c. 9, ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexspectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] 'Επεισκληθῆναί μοι) Nihil equidem abſurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipſa Fortuna advocatus veniſſe dicatur Arignotus? Sed non diſſimulanda tamen oppido elegans doctiſſimi Kuſteri coniectura, qui ad Ariſtoph. Θεσμοφορ. 774 ſuſpicatur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν eſſe theatralis machinationis verbum, qua Θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in ſcenam deſcendentes de coelo Dii, repraeſentantur. Quod ſi admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc ſcenam a Fortuna demiſſum.* Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librariorum ſuperante, non dubitarem, ſic, ut iubet Kuſterus, reponere. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. 'Επήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Neſcio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὶ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione ſollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑφεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. *l.* 7. Κράνειαν) Sic ſcribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τίβιον) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. 'Ανορύξας) L. *Fl.* & *S.* cum *A.* Reliquae ἀνοίξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. 'Αοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epiſt. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiſiodorenſis Epiſcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. *l.* 1. Καθαρὰν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν Θηρίων γῆν τε καὶ Θάλατταν. Plutarch. Theſ. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ Θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici ſi-

gnificatu; cum & pro *valde sapiens*, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, *misere*, i. e. *valde cupiens*, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὼς δαιμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. *l.* 8. Μνῆμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Nostrum lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Στειλάμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν· & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ᾤετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In *Salm.* ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, *ac personis in capitis affictis*, ignorans, utrum sic praeses eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est *in capita*, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. *l.* 4. Τάχα) L. & *Ken.* utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμετρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Πεπίστευται δ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. *Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum ra-*

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν *pag. 349, T. 2 ed. Amst.*) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: *Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae;* ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyses rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo *dimidia* dixit, id est, aperto & diviso. Reitz.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, I. Elsner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschylo aliisque. De pleonasmo autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Et Alciphr. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Permulta alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar, I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν θύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; sed satis esto. Reitz.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia.* Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato*, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam, In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Mſ. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

ſapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam myſticam Aegyptiorum ſapientiam, quae nonniſi initiatis tradebatur, & circumſectis, magiam ſcilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, alioſque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & ſupra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἷς vel τις, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Ariſtophan. Plut. εἷ γὰρ τῶν φίλων, aliiſque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγύπτιον non modo *Fl.* & *Fr.* ſed & *I. H. P. B.* 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγύπτιος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuiſſent oſtendere, Iſidem Graece locutam. Sed ſolent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. *l.* 1. Ἀδύτοις) Conf. ſupra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. *l.* 5. Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. ſic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. *l.* 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venuſtas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus niſi venuſtiſſimum ſubiicit, reſidebit, ſi claudatur domus aqua referta? Immo an claudi poteſt? Periit omne auctoris ingenium, quod reſtitues ſcribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum hauſtu refertam mergi & inundari. Res ipſa dictat. GRON. Certiſſima eſt, meo iudicio, Gronovii emendatio, reſcribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noſter in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti ſumus emendationem Gronovii omnino neceſſariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weſſ. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non exspectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. *l.* 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι) Benedictus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Ms. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Pauf. Att. pag. 33, Orig. c. Celf. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipf. REITZ.

Pag. 291. *l.* 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a* réellement causé *avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράψας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrob. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεὶς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, *existimans non oportere videri velle,* (vel *speciem praebere*) *ac si solus contradicerem omnibus.* Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. *l.* 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN.

ead. l. 15. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν. At λυττώντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. *l.* 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ— ἀγωνιστὴν εἶναί σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. *l.* 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλιὰ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat Ἡρ. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθός τι ποιεῖν, *aptus ad aliquid praestandum*, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρῆτες τοξεύειν ἀγαθοὶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. *l.* 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare *antiquos*, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, *posterorum.* Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) *Non quod aliter historiam edere velim.* Sic Salmuriensis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter?* Immo, *non quod temere & futiliter historiae narratione me ostentare volo.* GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellione silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemaeo subiecit Memphin.* Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promtus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumtos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ— suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audivi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide φεγγίτῃ legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21 dictum est. Lactantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* Solan. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. la Croze. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. Reitz.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. *A. W.* adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἅλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ῥεῖθρον παρατρέψαντα. Reitz.

Pag. 296. *l.* 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Caute narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηνοειδέα, ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρυμένον κατὰ νώτου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. Gesn.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodotus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippia confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένου) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσεσιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non exspectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ηὐτύχησαν) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae ηὐτ— habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμουν. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non ηὐτ—. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνθη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimatur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. Solan. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le* non plus ultra *de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathematiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dusoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blame la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déja été attaquée par Aristote* de insec. lin. *p. 1223, & par Sextus Empiricus* adv. Phys. *pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour pretendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longeur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δοθείσης, qui ne doit point être determiné. Alors la pensée de Lucien est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géométres,* former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, *c'est à dire*, qu'il pouvoit faire même l'impossible; *car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empeche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment a ne point exprimer.* Idem in Nott. Crit. pro συνισταμένου reponi iubebat συνιστάμενον.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. Guyet.

Pag. 297. *l.* 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibiqu Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem af fert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quin quaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere ar tes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, in terulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. *Ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν*) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae *ἑκατέρωθεν* interpretantur *ex utraque parte*, & recte. Nempe *κατὰ θάτερα* est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, *κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος*. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, *posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret*. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, *firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-*

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa, ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. *l.* 1. Ὕψεσι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψῖδα πετόμενον· quod non video quid huc faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi ὕψεσι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψῖσι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψῖδες, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contreforten* appellamus, significent, belle procedet ἀψῖσι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις. Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum* (*quippe & haec balneo aptissima*) *venusti*

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas*, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed *conclavia*, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (& quaeso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo *ex albo lapide*. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) *Oecos* Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritus. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. *l.* 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Ῥητ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, *progressos* ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) *Supra hanc. Post.* GUYET. I. e. Bene-

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. Il. Η, 163—64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο — Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obsopoeus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Pag. 300. *l.* 1. Πυέλους) Conf. supra Ἱστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἄρχεται ἐνιαυτὸς, *annus incipitur*, vel *incipit se*. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, *ab incipiente usque nocte*, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere Τ & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωθαγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) *fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans.* Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκεκρῖσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *esca* est. Long. Past. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. *l.* 9. Ἀμφόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφόδων. Mox L. & *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) *avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura.* Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσὶν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88, p. 134, καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεία ἀναγκαία, ubi Wess. & illa Epicteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, *multis ianuarum egressibus munitum*, (& quaeso, quid est *muniri egressibus ianuarum?*) sed ut recte Obsopoeus, *multarumque ianuarum egressibus patens*. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρόω est *ianuam* vel *ianuas facio*. Aristoph. Av. 614, — οὐδ' ἐ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις. REITZ.

ibid. 'Ορῶν) Corrige ὡρῶν. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lect. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic eqi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. 'Ωρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter *multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter cetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse μυκηθμὸς, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de *horologiis*, figurasque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. *l.* 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit cl. Bel. de Ball. intellecto ὑμῖν post παράσχοι· rectius quam Gesnerus, qui — *ut lavare quandoque hic possim*.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philops. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. *l.* 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatius; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, *quando de te probra audio.* Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi *super nobis consuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. Reitz.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? Reitz.

ead. l. 14 Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) Marcil.

Pag. 304. *l.* 1. Νεανίσκους) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* Guyet.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. Marcil. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἐκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Διψ. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. Solan. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα· & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κεράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. Gesn. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita* COMPRESSA EST, *ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemtui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum*, brevitas *nostra contemtui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὦτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Wess. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανὸν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανὸν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. SOLAN. Πιθανὸν), Lubens dedissem ἀπιθανὸν, si ullus Cod. aut ed. praeiret. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primarium ducem aperte contemtum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἕτερον δὲ) Τὸν Πᾶνα. GUYET.

ead. l 13. Τεράστιον ανθρωπον) Sic infra Ἐκκλ. c. 5, γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis affica putat Polyaenus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. *l.* 5. Εὐοῖ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aeque facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὖ οἶ, vel εὖ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoschia na* —— conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (Βακχείαν & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὖ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari coniice*, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἀλλ' εἴπερ) Ἀλλ' ἤπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτριν) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμιτρις leg. pro θηλύμητρις. Conf. Ἐκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. *l.* 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. *l.* 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi πλαταγεῖν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ Ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviore cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγξιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμφερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι) Quae ista est connexio, *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, ἀϊόμενοι, *dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, *credunt.* Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo ἀΐομαι, pro ἀΐω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset.* Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit;* nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται.) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt:* qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt.* Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. GRON.

ead. l. 5. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? *laudarene* an *redire?* *Redire* profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. *l.* 2. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον). Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον); Miror, quî sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὧν ποιοῦσιν ἀλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Poteſt interim curioſis adiri Diod. Sic. non uno loco. Reitz.

ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Noſtro confictum. Gesn.

Pag. 310. *l.* 5. Τορὸν) *Perçant.* Guyet. Conf. ſupra Gall. ſub init. διάτορον eodem modo. Reitz.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· ſed nunc ita alibi etiam a Noſtro uſurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. Solan.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. Solan.

ead. l. 12. Τεττιγῶδές τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. Solan. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151: Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. Gesn.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. Ὄγμιον) Haec vox Graeca eſt, contra quam multi cenſent, ab ὄγμῳ *ſulco*. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. La Croze. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum deſcripſit, addita hic illic de ſuo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemiſit. Reitz.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad ſolius vim eloquentiae, ſed ad hanc, & ad rem militarem ſimul repraeſentandam referunt auctores hiſtoriae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum ſecundo, laudatum Chariſio l. II, p. 181 extr. Putſch. *Pleraque Gallia duas res induſtrioſiſſime perſequitur, rem militarem, & argute loqui.* Gesn.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic ſupra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. Reitz.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis ſit indutus*, bene interpres. Nec reiicio hanc ſcripturam. Nam & ſic alibi loquitur Lucianus. Non fruſtra tamen in antiquo Codice Mſ. legitur ἐνεῖται. Nam ſicut apud Homerum eſt εἶται *indutus eſt*, ſic & ἐνεῖται hic accepit, ſi haec eius manus eſt, Lucianus. Nam poëticis verbis ſaepe, ſed ſuo loco, uti hunc ſcriptorem, nemini latet. Graev.

ead. l. 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Iunt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. At ſupra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν, & Necyom.

1, Μενίππους ὅλους. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbiis uti Graecos aeque ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philopf. cap. 6, ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse Iensius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς· atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. *l.* 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς δειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l 16. Λόγος ἐν γήρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. EI apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. *l.* 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in *P.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόεσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἵ τε καθ' ὕλην Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium.* GESN.

ead. l. 13. Ταύτῃ) I. e. *hac parte*, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις
Γὰρ ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶσσα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. *l.* 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκιμοῦντα πάροδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex Il. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λέλυται &c.) Hom. Il. Θ, 103. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs.*

Pag. 317. *l.* 5. Εἰσιδών με) An εἰσιδών μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδών με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsan non quaesisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαής. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγοιν χρυσοφαέννοιν· sic enim respondet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοιν cum Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἠέριος, adeoque pro ἢ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. *l.* 5. Οἵην ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiuncula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Propterea que orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτόν. Iudicialem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἤδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἐγχέας, sed ἐκχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἠλέκτρου) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin. XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I, p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen eius interpres Obsop. *nobis fidem fecit* dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor. Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisses Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἠριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ Ἤλεκτρον φοιτᾷν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insimulat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Act. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἥκων) In omnibus libris nostris antea ἧκον legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse contemnit. REITZ.

Pag. 320. *l.* 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omissum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὁ τὰ πιναρά· Bis Accus. c. 9 & 20, ἡ τὰ ποικίλα· notasque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. *l.* 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessel. ex Plutarch. Apopht. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξεστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνῆσθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davis. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi πάρεδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5; aut 25. GESN.

Pag. 322. *l.* 10. Ἔνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. § 17, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι. Aristoph. Plut. 348, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elsn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἔνι δοῦλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἔνι, & frequenter alibi. Ita ἔνι pro ἔνεστι vel ἔξεστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. *l.* 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόσεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμουσος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, *& quam nihil in ipsa sit canori.* Sic enim recte verti puto ᾠδή. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum.* Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem* &c. *fuisse dicebat.* Ubi *volubilis* est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελίαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare.* Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιᾶς — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἴδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἴδωλον autem & ἔμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. Plin. XXXVI, 26, s. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras.* GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicialem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. *l.* 3. Ἐμπίσι καὶ κώνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, muscis

adſcribendas, *tabanos*, *aſilos*, *oeſtros*, muſcarum genera ipſa quoque eſſe, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiſcretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, ſi noſtri aevi praeſidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonſtratore uſus eſſet Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili ſtructura, in proboſcide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾷν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus ſatis fuit interpres in hiſce vertendis hoc modo: *eſt autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicibus alis utuntur.* Poſteriorum verborum hic eſt ſenſus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in ſchedis Mſſ. Plura in Obſ. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omiſiſſe τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipſa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec inſititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* eſſe vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Noſtrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, ſed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odioſe occurrit, & ſenſum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abeſſe μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* delerat. Ego etſi abeſſe poſſe credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior ſit pronuntiatio, ſi μὲν deleas. Abundat ſimiliter μὲν apud Long. Paſt. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moii. Αἰγὶ καὶ ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque opus eſſe, ut δὲ ſemper ſequatur, patet etiam ex Ariſtophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non diſſimile etiam eſt hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλεύσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non ſequitur, niſi poſt aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apoſtoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adverſativa ſequitur, ſed tacite intelligitur, in oppoſito verbo κερδῆσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & ſic bis ter alibi. Interdum etiam ſimpliciter μὲν pro aſſeverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemiſſo μὲν habuimus haud ſemel, ut Paraſ. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior* eſt, *vel centies*, & ſimil. Ita & apud eoſdem τὸ *quidem* nullo ſequente *ſed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis teſtimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. *l.* 5. Ἀπηνοῦς) Sic neceſſario corrigendum fuit, propter ſequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, *non cervici affixum, ut eſt locuſtarum;* quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil eſt in Luciano. Et qualis, quaeſo, cervix locuſtarum? Certe Lucianus ullam eſſe prorſus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut eſt locuſtarum*, non eſt continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locuſtis, ſed poſt caput eſt velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & ſic poſſit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo poſt etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas ſquammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον reddidit inſcite, *non aculeo*, quaſi vocis huius ſignificatio & diſcrimen, quod inter muſcam & alia inſecta notat auctor, reſpiceret formam, & non potius locum, ubi ſitus eius, in extrema nempe parte diverſa, quam eſt in veſpis & apibus. GRON.

Pag. 326. *l.* 4. Ὀδοὺς) Florentinam recte ὀδοὺς habere, appinxit Solan. neſcio quare; nam ſi dentis ſignificatum retinere voluit, cur ſcripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuſcina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae raſtrorum, dentes vocantur; quid obſtat, quominus & proboſcidem muſcae aculeatam dentis nomine inſigniret Noſter? Ita & vertebram primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foeſ. in Oecon. Hipp. ſecundam Hippocrati hoc nomine inſigniri docens; ſed nihil hic refert, dum a ſimilitudine dentis canini aculeati tamen traxiſſe no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adſpirate habet Mſ. unum Pollucis, editores id recte ſpreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omiſit) Noſtri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquiro. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non ſatis ex fide hiſtoriae. MARCIL.

Pag. 327. *l.* 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obverſatur*. Verte, *negotiatur*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτηχε *ſubſidit* eſſe vertendum, ac dein pro *contractae*, *ſubſidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει) Pugnat ſecum ipſe fine encomii: nam cis pauca dicturus eſt, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν &c. nempe quia turbat eis ſomnum morſu & cantu. Sed dici poteſt, generatim accepto muſcae nomine, & muſcas & culices contineri, & ſomni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muſcas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία ſemper ſcribendum, & ſic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; ſed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noſter de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis ſervavimus. Ut igitur fruſtra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία ſemper ſcribendum, ita iam minus etiam certam habeo obſervationem Stephani contrarium docentis: ſed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρείαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσόλοικον fuiſſet enim ἄλλα τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα ſtili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui ſubſcribo, quamquam delendo ſequens γὰρ conſuli ſententiae poſſit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barneſium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem ſuam ibi facientia, ſed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano alluſum. SOLAN.

ead. l. 14. Τῷ θάρσει τῆς μυίας) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum Il. P, 570, ubi Menelao Minerva μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medeae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad Il. E, 3, ubi Diomedi Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 *Bas.* & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάῤῥος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. s. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἷον θάῤῥει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, *una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia.* Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρίη, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλίης τε καὶ θρασύτητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid supersit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτόν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάῤῥος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessel.

etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται— τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν ἀνδρείας ἐστίν.— οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. *l.* 2. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται &c.) Il. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπών) Hom. Il. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Bas.* ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γάρ φασι τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἥδιον, ἤγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἠρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe Il. B, 469, p. 194, 48 *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. *l.* 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζώων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsiccetur; alioqui & sine hac inspersione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elsnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2.

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Hiſtoriam habet Apollonius Dyſcolus cap. 3, & Orig. c. Celſ. p. 129 ſ. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixiſſe narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, ſ. 53, dedit Harduinus: copioſe inprimis id iam egit Huetius demonſtr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. *l.* 5. Ἢ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καί· quod cum ferri non poſſet, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρμένη, ſublato altero η; certe ſic debet, ſi ab αἴρω compoſitum eſt: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω *extollo*, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρμένος *elatus* Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 ſ. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀφηρημένος, Eſai. XVI, 2. Quid multis? ſimplex αἱρέομαι facit ᾑρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἦρμαι, ἠρμένος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid eſt. REITZ.

Pag. 331. *l.* 1. Ἀντεραςθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parentheſi, ut aliquatenus ſenſui conſulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipſo loco Luciani vid. Olear. Diſſ. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantiſſimi atque honeſtiſſimi ingenii, doctrinae autem ſolidae, viro, Io. Chriſt. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philoſophis Muſcae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem *cineribus adſperſis*, quod de vulgaribus muſcis Lucianus modo dicebat, ſed ſale candido atque puro. Ceterum verſiculus comici ita legendus eſt, Ἡ Μυῖ᾽ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. *l.* 4. Δεινὸν) Eurip. haec ſapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua conſule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyr. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omiſſum, quod de muſcis Piſatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; ſupra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro *viciſſim*, ſaepe utitur Noſter; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemſt. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum teſtimonia addidit; nam non inſeruit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. *l.* 5. ἐκ γειτόνων, *leg.* ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. *l.* 2. προστάτην, *leg.* προστάτιν.

Pag. 197. *l.* 13. ἀναφύετο, *leg.* ἀνεφύετο.

Pag. 301. *l.* 11. ὁρῶν, *leg.* ὡρῶν.